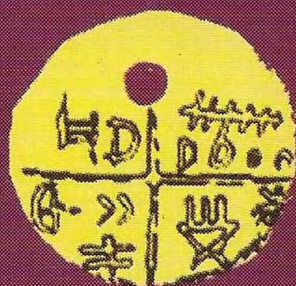
PAUL LAZĂR TONCIULESCU

RAMANIA

PARADISUL REGĂSIT

- *2.000.000 ani de continuitate neîntreruptă*
- *Strămoșii românilor... zburau cu nave spațiale !*
- *Dacia -- de la Atlantic până în China*
- *Limba română are... 600.000 ani*
- *Noi am creat Europa !*
- *Americanii sunt... urmașii românilor*
- *În sec. XIX, în Franța și Anglia se vorbea românește !*

Editura

PAUL LAZĂR TONCIULESCU

RAMANIA

PARADISUL REGĂSIT

Editura OBIECTIV
CRAIOVA

NOTELE EDITURII

• **Editura "OBIECTIV" - Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicaţii** *"Obiectiv de Gorj", "Obiectiv mehedinţean", "Obiectiv de Dâmboviţa", "Obiectiv"* de Braşov, *"Obiectiv"* de Tulcea, *"Obiectiv 2000"* - Hunedoara etc. Ele nu reprezintă altceva decât **furturi de proprietate intelectuală**, pentru care cei vinovaţi vor fi **sancţionaţi de lege**.

• Rugăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate şi dacă descoperă cărţi "ascunse" în reţea.

DIFUZORI "ŢEPARI"

- **"CALYPSO" SRL Bucureşti** (fam. Lupaşcu) - str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747 - dl. L.;
- ***"Ell Press"* Zalău** (Cristian Stamate, telefoane devenite "fantomă");
- ***"Oldan Press"* Cluj-Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29);
- ***"SUPI DIF Press"* Timişoara** (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);
- ***"Palermo Prod-comserv"* Tg. Mureş** (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţei nr. 8/30);
- **"C.L.*Agata*"S.A. Botoşani** (dir. Istrate - 092.458.002) - str. N.Bălcescu nr. 13; tel.031/510.151; 514.128;
- ***"AMO Press"* S.R.L. Iaşi** (Onofrei Leonid Manuel - 092.592.388) - str. Socola 134, cam. 15.
- **"Difuzarea cărţii şi bunurilor culturale" SRL VASLUI** (Iulian Buganu - 0235/361.655).

În atenţia celor în drept şi a celor interesaţi...

Tel./Fax: 0251/418.943; 0744.708.957
O.P. 8, CP 812 - Craiova

Tipărit la: tipografia cassandra

I.S.B.N. 973-85745-7-9

CUVÂNTUL EDITORULUI

"Toamna se numără bobocii", aflăm din înţelepciunea străbunilor şi dintr-un titlu de film, binecunoscut la vremea lui. Editura "OBIECTIV" numără, în această toamnă, 7 "boboci" (**titluri noi**), la care se adaugă **şi** "clonele" (**reeditările**) de rigoare. Sperăm că aceste noi apariţii editoriale vor satisface interesul crescând al cititorilor noştri pentru informaţii necenzurate, reale şi deloc pe placul celor care vor să ne transforme în "zombi", încercând să ne "înveţe" autocenzura, pas cu pas...

Cum orizontul de aşteptare al cititorilor este larg, am încercat să acoperim o parte cât mai mare din domeniile de maxim interes:

– ***"Dacia Preistorică"*** – Nicolae Densuşianu (preistorie)

– ***"RAMANIA– Paradisul pierdut"*** – Paul Lazăr Tonciulescu (preistorie şi istorie)

– ***"SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpaţi"*** **– vol. IV** – Eugen Delcea (geneza Omului şi a civilizaţiei umane în Carpaţi)

– ***"Serviciile secrete şi parapsihologia"*** – Eugen Celan (dezvăluiri explozive)

– ***"Spionaj şi diversiune"*** – col.(r) Florian Gârz (spionaj şi politica Marilor Puteri)

– ***"Conspiraţia Satanei – Ţinta România"*** **– vol. III** – Teodor Filip (Ocultă Mondială)

– ***"Experimentul Terra"*** – **vol. II** – Teodor Filip (ufologie)

După cum se poate observa, **titluri şi domenii de maxim interes**, interes ce a determinat şi continuări pentru unele din titluri. Dintre autori, dl. **Eugen Celan** este deja un "nume" în România, figurând şi în bibliografia viitorilor ofiţeri de informaţii iar domnii **Teodor Filip** şi **Florian Gârz** sunt binecunoscuţi cititorilor noştri.

Deşi ar trebui să fie **Biblia poporului nostru,** ***"Dacia Preistorică"*** **a lui Nicolae Densuşianu,** un mare savant al secolelor XIX-XX, constituie încă o mare necunoscută pentru 99,9% dintre români. De-oarece, conform vechiului şi binecunoscutului scenariu, marele istoric a fost tratat cu enormă răceală, ignoranţă, invidie şi răutate chiar de colegii şi contemporanii săi iar autorităţile şi editurile i-au ignorat aproape total opera, timp de un secol ! După apariţia (postumă) din **1913** a acestei lucrări imense (la propriu şi la figurat), doar în **1986,** Editura Meridiane s-a decis pentru o reeditare (**750 pagini format A4**). Din păcate, autorul notelor la această ediţie, Manole Neagoe, nu a făcut altceva decât să încerce o nouă "îngropare" a operei de căpătâi a lui N. Densuşianu, deşi lucrarea acestuia are la bază...toată literatura antică ce putea fi lecturată la vremea sa şi lucrările celor mai mari savanţi ai timpului.

Cu mult tam-tam, o anumită editură a lansat pe piaţă, în primăvara acestui an (2002), o nouă reeditare a colosalei opere ***"Dacia Preistorică"***. Ca o ciudată coincidenţă, cu câteva luni înainte începusem un studiu de piaţă pentru editarea în mai 2002 a unei prime părţi din această lucrare...Pe moment, am renunţat la apariţia în mai (2002),

pentru a nu crea confuzie, aşteptând mult-trâmbiţata realizare. Aceasta s-a dovedit, însă, una pentru "elite", pentru cei care îşi pot permite să achite pe loc 7-800.000 lei pentru o carte...

Politica Editurii "OBIECTIV" este, însă, cu totul alta, deşi a difuza volume foarte scumpe, pentru snobi, poate fi extrem de profitabil. **După *Loviluţia* din '89, unii cred că educaţia şi cultura nu mai sunt menite tuturor (vorba ceea: *"stupid people"* !), ci doar unor "aleşi":** cei de la ţară nu prea mai au loc prin facultăţi (fapt constatat şi de Ion Iliescu) iar cei săraci devin tot mai săraci şi sunt tot mai mult excluşi de la "hrana spirituală". **Istoria este şi ea o *"hrană spirituală"* extrem de importantă pentru omul obişnuit**, aşa-zis "de rând". **Acesta trebuie să ştie cine este de fapt, de unde vine, cine i-au fost strămoşii.** Unii consideră că nu, că *"prea mult interes pentru istorie duce la naţionalism"* (vezi Adrian Năstase) !...

În acest context, nu prea înţeleg nici scopurile lui **Napoleon Săvescu** atunci când îşi publică lucrarea *"Noi nu suntem urmaşii Romei"* la un preţ fabulos. Mai mult, să dai **650.000 lei** ca să-l vezi în poze color alături de prieteni, mi se pare o totală lipsă de respect chiar şi faţă de cititorii care-şi pot permite plata unui asemenea preţ exagerat...

Sprijinit de "fraţii Păunescu", pe care i-a cunoscut pe vremea exilului (forţat) la New York al lui G.C.P., **doctorul Napoleon Săvescu se vrea promotorul (neo)dacismului în România**. Fireşte, **cu imense merite,** prin organizarea celor trei Congrese de Dacologie (la "Intercontinental", fieful fraţilor Păunescu) şi alte acţiuni costisitoare, ca să nu te întrebi de unde vine finanţarea...

Din păcate, persoana şi acţiunile d-lui Săvescu ridică **şi o serie de semne de întrebare**. Asocierea sa cu fraţii Păunescu poate discredita definitiv o iniţiativă altfel generoasă. De remarcat faptul că, în 2001, înaintea Congresului II, a apărut la TVR, într-o emisiune realizată de Ovidiu Chirovici, un vechi slujbaş al lui G.C.P. Numai că Ovidiu Chirovici este şi unul din capii Masoneriei **din** România...

Lucrarea sa, *"Noi nu suntem urmaşii Romei"*, dacă se dorea informarea **tuturor** românilor, putea fi editată, fără probleme, la un preţ de **max. 100.000 lei**. Pentru ce s-a optat pentru varianta de lux, de 650.000 lei, este greu de înţeles. **Cu diferenţa cheltuită s-ar fi putut edita un volum cu cele mai bune comunicări de la Congrese...** Sunt convins că autorii ar fi renunţat la drepturile de autor, oferindu-i o economie importantă !

Mai mult, **în lucrarea sa, Napoleon Săvescu are afirmaţii nevoalate şi hazardate care ne-ar putea pune în situaţii diplomatice delicate cu toţi vecinii, şi chiar şi cu alte ţări (Grecia, Turcia) !**

O parte din comunicările de la Congrese au fost şi sunt difuzate pe Internet (ieftin şi...pentru elită). Foarte bine şi frumos, traduse în engleză, aceste informaţii putând pătrunde şi în alte ţări. Numai că, am informaţii, elemente de maximă importanţă sunt blocate...

Cu mici excepţii, aceste **Congrese** au fost ignorate şi chiar atacate de mass-media română. Deci, **efectul lor mediatic şi informativ a fost minim.** Cu o emisiune la OTV (cumpărată, în mod clar, Dan Diaconescu

părând...un invitat) nu se face primăvară...Nu cunosc ce materiale şi informaţii se vehiculează la aceste Congrese. Cert este că, **la scrierea cărţii sale, N.S. s-a folosit, din plin, din citate culese din lucrările domnilor Paul Lazăr Tonciulescu şi Adrian Bucurescu, şi nu am găsit nici-o comunicare de la Congrese...**Cum cei doi autori au publicat şi la "OBIECTIV" iar o serie de idei "vânturate" pe la TVR sau OTV sunt preluate din cărţile subsemnatului, **era mai eficientă conspectarea lucrărilor Editurii noastre !**

A doua zi după emisiunea de la OTV şi, deci, cu 2-3 zile înainte de Congresul III de Dacologie, dl. Napoleon Săvescu m-a sunat (mi se blocase intrarea în emisiune, pe diverse motive) iar în final şi-a exprimat speranţa că ne vom vedea în Bucureşti. Bună glumă: dacă dorea acest lucru, mă putea invita la Congres !... Am semnalat această întâmplare pentru că mă întreb foarte serios: **pe ce criterii, în ce scop şi cum se fac invitaţiile la aceste Congrese?** A se reţine că **am refuzat participarea** oferită de unii dintre invitaţi iar aceasta pentru că, pur şi simplu, sunt cu timpul în pioneze ! Deşi era clar că acolo aveam şanse să găsesc autori noi.

Deşi dl. Paul Lazăr Tonciulescu este un invitat permanent iar lucrările domniei sale sunt sârguincios conspectate (şi) de dl. Săvescu, în lucrarea menţionată şi prin reviste, acesta **insistă pe ideea că aheii au venit în Grecia din zona Mării Caspice !** Poate afla, măcar acum, din această lucrare, că **aheii au coborât în Grecia din...zona Olteniei.**

Iată însă ce afirmă N.S.:

"Grecii (...) sosesc în Europa din zona estică a Mării Caspice în jurul anilor 1900-1400 î.d.H., fiind iniţial o populaţie tribală nomadă. Sosesc în grupuri mici (...), urmaţi 300-400 de ani mai târziu de dorieni, care-i subjugă pe primii, iar apoi de triburile aeoliene şi ionice." (pag. 33).

Dacă ar fi fost tribali şi nomazi, aheii n-ar mai fi creat o cultură înfloritoare! Dacă ar fi venit în grupuri mici, n-ar mai fi ocupat Grecia! Nu ni se spune nici de unde...au cumpărat armele de bronz, introduse în istorie. Iar pe la New York nu s-a aflat încă de faptul că **pelasgii ionieni au fost primii locuitori ai Greciei...**

Sunt de acord: *"Noi nu suntem urmaşii Romei"*. Titlul e corect, reprezintă o realitate indubitabilă dar textul cărţii ne oferă şi erori colosale:

• *"(...) doi greci cu nume slave, Chiril şi Metodiu, vor transforma alfabetul elenic în chirilic"* (p. 35).

Adevărul îl veţi afla din acest volum...

• *"(...) slavii, popor barbar, crud şi nemilos (...)"* (p. 35).

Autorii vechi îi prezintă pe slavi ca pe un **popor extrem de ospitalier.** Într-adevăr, Rusia ne-a produs nenorociri în serie în ultimele trei secole (alături de fapte pozitive – v. 1877) dar resentimentele nu fac casă bună cu adevărul istoric.

• dacă s-a născut la **100** şi a murit la **44 î.d.H.**, Cezar n-avea cum să moară la...**66 ani** (pag. 41) !; aritmetica, bat-o vina...

• **Zalmoxe n-a fost niciodată un zeu subpământean, ci unul uranian** (pag. 46, 75 şi 117).

• *"Până acuma, **despre războiul daco-roman** avem doar patru surse: **Herodot** (...)"*

Aceasta este o **gafă** şi e **colosală**: Herodot murise de câteva secole !...

• *"(...) ţinutul Voivodinei inclus azi în Iugoslavia, unde românii locali se luptă pentru eliberarea lui de sub sârbi."* (pag. 90)

N.S. vrea neapărat să ne încaiere cu sârbii, singurii noştri aliaţi de multe secole, pe care i-am trădat în 1999 ?! Cred că e unicul "posesor" al unei asemenea "informaţii"...

• *"Toate marile civilizaţii au înflorit pe văile unor mari fluvii şi în special la gurile de vărsare ale acestora: (...)"* (pag. 100 şi 178)

Acesta este un furt în toată regula după cele **scrise de subsemnatul, în noiembrie 2000**, în "Marile Mistere ale Piramidei Oculte" (pag. 9):

• ***"(...) marile civilizaţiii de început s-au dezvoltat în zone cu Deltă sau/şi bogate în zăcăminte de aur."***

Aceasta este încă una din "preluările" efectuate de N.S. din ideile subsemnatului, fără a oferi şi sursa... Pe celelalte le-am prezentat în *"SECRETELE TERREI"* – vol. II.

• *"Divinitatea supremă bărbătească a geto-dacilor, Gebeleizis (...)"* (pag. 113).

În care geto-dacii trăgeau cu arcurile, pentru că nu acceptau pe nimeni altcineva decât Zalmoxe, ne spun grecii antici !...

• *"(...) între timp, prin spaţiul carpatic a apărut **un cioban înţelept, Zamolxis**, care urma a prelua de la zeiţa Hestia (sau Vesta) aşa-numitele «legi frumoase» – Codul **Beleaginilor**."* (pag. 114).

"Belea" mare şi (deloc) frumoasă !

• *"Sacrificiile umane în scopuri religioase au fost unice în Europa, fiind întâlnite numai la traci."* (pag. 117).

Dintr-o trăsătură de condei, strămoşii noştri au ajuns barbarii Europei ! N.S. "uită" să sublinieze faptul că, în antichitate, la începuturi, sacrificiile umane erau regula şi că dacii respectau această tradiţie, cu o singură persoană, **o dată la 4-5 ani**. În plus, pe la New York nu trebuie să se ştie că **şi celţii practicau sacrificiul uman**, oribil însă, încercând... să afle viitorul din zbaterile celui înjunghiat...

• *"(...) Vergiliu afirma nici mai mult, nici mai puţin, că «Marte s-a născut în ţara tracilor». Şi dacă-l mai ascultăm şi pe Iordanes, acesta declara că «geţii l-au adorat întotdeauna printr-un cult foarte sălbatic pe Marte şi jertfele lor erau prizonierii ucişi.»[74] Şi ne mai mirăm că Vlad Ţepeş, «Dracula», cum le place americanilor să-l numească, **«trăgea în ţeapă» de vii mii de turci într-o zi !**... Pe de altă parte, pe Columna lui Traian este prezentat probabil cel mai vechi Zeu al Războiului, crunt şi feroce, care-şi cerea sângeroase sacrificii umane. Aici apare scena torturării prizonierilor romani de către... femeile dace !"* (pag. 120).

Diversiunea de mai sus e de-a dreptul criminală şi cam încep să înţeleg "misia" lui Napoleon Săvescu în România! Să le luăm pe rând...

Nu puţini erau anticii care credeau că *"Marte s-a născut în ţara geţilor"* (nu a tracilor), ca dovadă de admiraţie pentru vitejia lor în luptă

şi pentru ştiinţa războiului pe care o aveau şi o dovediseră tuturor invadatorilor (inclusiv Danus I, Alexandru, Lisimah). În nici-un caz nu era o afirmaţie peiorativă !

Deşi pusă "în dungă", deocamdată informaţia este corectă. De aici, începe diversiunea, aparent pe o "bază exactă". Ni se oferă, însă, şi o trimitere bibliografică: 74, care înseamnă *"Dacia preistorică"* – N. Densuşianu, Editura Meridiane, Bucureşti 1986, pag. 654-655.

Ghinion, dle. Săvescu: această ediţie o posed şi eu, astfel încât am putut constata imediat că **acest citat al lui N. Densuşianu din Iordanes este...pur şi simplu inventat !** Din cele scrise de N.S. ar trebuie să înţelegem că primul zeu al războiului s-a născut la noi şi că am fi un popor sălbatic şi sângeros din cele mai vechi timpuri ! Numai că N. Densuşianu, în cele două pagini menţionate, arată clar că **Marte era divinizat în toată lumea antică**: Egipt, Arabia, Scythia, Italia.

În cele două pagini există, într-adevăr, două trimiteri la Iordanes dar...N.S. a înţeles ce-a vrut:

"Geţii, scrie Iornande, au fost în vechime aşa de renumiţi, încât se spune că Marte, zeul războiului se născuse la dânşii." (pag. 654).

Cea de-a doua trimitere se referă la *"sabia cea sfântă a lui Marte, îngropată în pământ"* (pag. 655, nota 5).

Ceva-ceva există, totuşi, în *"Getica"* lui Iordanes: *"41. Pe acest Marte,* ***goţii*** *l-au adorat întotdeauna cu un cult sângeros (...)" etc.*

Cum Iordanes amestecă denumirile de geţi şi de goţi, adeseori inversându-le, **nu este clar la cine se referă aici. Pasajul anterior este, însă, foarte clar**, chiar dacă geţii sunt numiţi goţi, iar N.S. îl ocoleşte cu grijă:

"40. De aceea, dintre toţi barbarii, goţii au fost ***cei mai înţelepţi şi aproape la fel cu grecii****, precum ne asigură Dio (...). El spune că ei au fost numiţi mai întâi tarabostes iar apoi pileati (...)"*

Trebuie să înţelegem, deci, că un popor înţelept şi civilizat ca şi grecii putea fi extrem de... sălbatic şi sângeros ?...

Deci, la un asemenea popor sângeros, nu trebuie să ne mai mirăm de...fabrica de ţepe al lui Vlad Dracul, care "ţepuia" zilnic mii de turci ! Rezultă că turcii cădeau ca muştele (prizonieri) iar soldaţii săi se ocupau doar cu manufactura ţepelor...

Ultima scenă de coşmar, cea cu femeile dace care îi torturau pe prizonierii romani, am căutat-o în două lucrări de marcă dedicate Columnei lui Traian şi n-a vrut să apară! Cele două lucrări sunt: *"Columna lui Traian"* – Constantin şi Hadrian Daicoviciu (Ed. Meridiane, 1968) şi *"Columna lui Traian – Monument al etnogenezei românilor"* – Radu Vulpe (Ed. Sport-Turism, 1988).

Căutând, în continuare, am descoperit în lucrarea celui mai apropiat colaborator all lui N.S., prof. Augustin Deac, *"Istoria adevărului istoric"* – vol. I, la pag. 199, **o scenă de pe Columna lui Traian** care... seamănă dar nu răsare. Ea este intitulată (atenţie!): ***"Femeile dace în lupta eroică împotriva cotropitorilor romani"***. Parcă e altceva, nu, dle Săvescu ?!

• *"Ei, carpato-danubienii-arienii vor provoca MĂCELUL de la HARAPPA (fig. 80) de acum 4.000 de ani (2.000 î.d.H.)"; "invadatorii carpato-dunăreni, arieni"* (pag. 197).

Opinia dlui P.L. Tonciulescu asupra acestui subiect o veți găsi în paginile acestei cărți iar ea diferă total. Până una-alta, să observăm plăcerea cu care N.S. subliniează (cu majuscule) MĂCELUL aşa-zis, ce s-ar vrea o nouă dovadă a sălbăticiei poporului din care zice că e mândru că se trage...

• *"(...) arienii sunt descrişi, după Rig-Veda, ca fiind agresivi, semi-nomazi"* (pag. 202).

Nu credeți că N.S. se prea repetă, cu plăcere chiar? La pagina 257, ni se reaminteşte: *"(vezi măcelul de la Mohendjo-Harappa)"...*

• *"A doua revoltă a grecilor din timpul* ***jugului*** (s.n.) *macedonean"* (titlu de capitol) (pag. 285).

• Ştiați că Alexandru Macedon era slab şi avea... **1,55 m** înălțime? Dacă nu, aflați de la pag. 290. Ei bine, cu toate acestea...

• *"Alexandru, pătrunzând în cetatea Tyrului, s-a avântat cu sălbăticia celor 24 de ani ai săi şi cu experiența căpătată în supunerea grecilor, omorând şi rănind pe oricine-i stătea în cale. Curtius spune că peste 10.000 de bărbați au fost măcelăriți dar şi Alexandru a fost rănit la un picior, fiind nevoit să părăsească câmpul de luptă. Când guvernatorul Tyrului şi al întregului teritoriu al Gazei de azi a fost prins, Alexandru a ordonat ca gleznele să-i fie găurite şi legate de spatele unui car de luptă, şi plimbat de viu, zbătându-se de durere şi în chinurile morții, în jurul pereților cetății; decizia lui Alexandru fiind parcă o imitație a tratamentului aplicat de Achile* (pe care Alexandru îl diviniza - n. E.D.) ***tracului-roman*** *Hector în timpul Războiului Troian."* (pag. 299).

Constatăm aceeaşi fervoare în a "descoperi" cât de sălbatici erau strămoşii noştri ! Ciudat, dar **nici-un autor occidental nu l-a prezentat pe Alexandru cel Mare ca pe un tiran sângeros, dimpotrivă...**Oricum, cinste lui că, la numai 1,55 m, reuşea să câştige bătăliile, sortite aparent eşecului, avântându-se în fruntea armatei sale şi creând panică...

• *"(...) rezistența populației Tyrului va fi înfrântă ori, mai corect spus,* ***măcelărită*** (s.n.) *sau trimisă în sclavie. Conducătorii Tyrului au fost executați împreună cu alți 2.000 care au fost crucificați. După o rezistență de 6 luni, Tyrul va dispare de pe fața pământului. Aceasta este acțiunea* ***«civilizatoare»*** *a macedonenilor nu numai asupra grecilor, persanilor, indienilor ci şi asupra tuturor celor cuceriți,* ***subjugați*** (s.n.) *de ei. Oare ne-am schimbat noi* (care noi ?! - n. E.D.) *după 2.000 de ani? Feroci-tatea noastră* (care "noastră" ?! - n. E.D.) *s-a schimbat ea? Azi macedo-nenii trăiesc supuşi sub greci, bulgari, iugoslavi şi albanezi. Numai în patria mamă, Dacia-**Romană*** (?! - n. E.D.), *ei sunt azi liberi, cu dreptul de a scrie, publica şi comunica în limba lor, macedoneană, aromână."* (pag. 298).

Ce legătură are "ferocitatea" vechilor macedoneni cu lipsa de independență a urmaşilor lor? Lăsați că ştie foarte bine dl. Săvescu!

Oricum, dumnealui se pare că **una combate şi alta gândeşte**...Ne vom convinge şi în continuare de acest lucru.

• *"(...) va arde oraşul «cel mai urât din lume» (Babilon), va distruge Persepolis în fața armatei persane paralizată de frică. (...) Armatei lui, obosite dar victorioase, îi oferă oraşul spre jefuire. Ce vor fi simțit persanii despre aceasta este uşor de imaginat: şi azi ei îl consideră pe Alexandru drept un* ***măcelar*** (s.n.)*, o făptură diabolică care* (sic!) *le-a dărâmat templele şi le-a ucis preoții, le-a distrus cea mai prețioasă carte religioasă «Avesta», scrisă cu aur pe 12.000 de piei de animale."* (pag. 303).

Autorii occidentali văd lucrurile cu totul altfel: **Alexandru era fascinat de civilizația persană şi, pentru că voia o contopire persano-elenă, a oficiat căsătoria a...10.000 de soldați ai săi cu femei persane...**

• *"Ciudată era şi frica lui Darius; având o armată de zeci de ori mai mare şi mai puternică, fugea de* ***un grup nebun de macedoni*** *(...)"* (pag. 303).

• Alexandru era *"mânat de o dorință* ***demonică*** *de a stăpâni toată lumea."* iar Aristotel era...*"«eminentul» lui învățător"* (pag. 305). Chiar aşa, cu ghilimele! Aristotel era trac...

• La Massaga, *"Alexandru le-a promis soldaților indieni, care luptaseră împotriva sa, libertatea, dar în timpul nopții i-a* ***măcelărit*** (s.n.)."

"În acele timpuri nu te puteai juca cu un macedonean! (...)Dacă după ***măcelul*** *de la Harrapa, făcut de carpato-danubieni-vedici la 2000 î.d.H. aceştia au pătruns pe Valea Indus-ului acum, după cca 1.700 de ani (327 î.d.H.) un alt măcel a avut loc (...)"* (pag. 307)

Ultima subliniere aparține lui N.S., ca să ne intre bine în cap!

• *"(...)* ***cruciada împotriva Imperiului Persan*** (sbl. N.S.) *transformându-se într-una împotriva locuitorilor Asiei ! Soldații macedoneni vânau, pedepseau, distrugeau orice împotrivire."* (pag. 309).

Pierdut printre atâtea măceluri, N.S. uită ce-a scris cu numai 23 de rânduri mai înainte: ***"din armata originală au rămas foarte puțini"*** !...

• *"Plutarch îi descrie pe* ***ofițerii macedoneni (nu greci)*** *ca având o constituție solidă* (numai Alexandru avea 1,55 m ! – n. E.D.)*, cu un apetit nestăpânit pentru beții, sex şi violență, îmbrăcați în costume elegante, umblând paralizați de băutură şi gata de ceartă. (...)*

Personal, Alexandru o ținea din beție în beție (...). El, Alexandru, era un exemplu clasic de alcoolic. (...)" (pag. 313)

Şi, s-au trezit, probabil, cucerind jumătate din Lume !...

• La pagina 312, ni se oferă o **pictură cu Alexandru zăcând, în pat, bolnav**, înconjurat de doctori şi prieteni. Iar pentru ca penibilul să fie complet, respectivii poartă **îmbrăcămintea secolului XVI** iar un soldat se ține vârtos de o...**halebardă** !...

În concluzie, cum poate fi caracterizat Alexandru **cel Mare** după o asemenea descriere? Ne spune tot N.S.: un *"monstru"* (pag. 304)...

Alexandru Macedon a fost zeificat ulterior chiar de greci, şi aceasta după moartea sa şi destrămarea imperiului creat de el. Cel mai mare general din Istoria Omenirii, un fenomen încă neexplicat,

Alexandru rămâne cea mai mare personalitate a istoriei noastre, un model pentru Traian şi chiar...Napoleon. Patriotului N. Săvescu îi repugnă, însă, şi-l...desfiinţează în câteva pagini, cu afirmaţii cel puţin nedrepte. Iar aceasta într-o lucrare de 650.000 lei şi care îşi declară scopul de a reînvia adevărata noastră istorie, conform motto-ului de pe subcopertă:

*"Pentru lichidarea unui popor se începe prin a-i «**altera**», a-i şterge memoria (...)"*

Citatul este, însă, mult mai lung şi el **prezintă foarte bine modul în care unui popor i se poate crea o altă istorie**, defavorabilă şi în folosul unor interese străine. **Exact acest lucru îl încearcă un oarecare Alexandru Bădin în *"Dacia din Vestul Europei"*.** La pagina 193, N. Săvescu are o cu totul altă părere:

*"Trebuie să-i mulţumesc colegului din New Jersey, dr. Alexandru Bădin, care în lucrarea «Dacia din Vestul Europei» publicată la New York–1998, Ed. The Geryon Press, descrie în amănunt şi cu lux de amănunte această legătură dintre Dacia de Est şi Vest, **dezlegând o istorie până acuma nedezlegată**, o istorie legendară, reabilitând **pe baze istorice şi documentare**, originea Daciei din vestul Europei. Chiar dacă opiniile noastre nu sunt întotdeauna aceleaşi, continuu să-i păstrez aceeaşi **deosebită stimă**"* (am păstrat punctuaţia lui N.S.).

Cum a dezlegat acea istorie nedezlegată, pe ce baze istorice şi documentare şi ce stimă merită respectivul vom vedea, pe îndelete, ceva mai încolo...

În concluzie, personajul Napoleon Săvescu este mai complex decât pare. **O serie de fapte lăudabile este dublată de o altă serie de elemente ce ridică numeroase semne de întrebare. Apărut "la fix"**, într-un moment de emulaţie a daco-românismului, "românul de la New York" a activat acest proces dar **l-a şi tulburat**, atrăgând atacurile unei mass-media româneşti iritată de radicalismul, stridenţele şi insistenţele sale de a acapara o mişcare ce se născuse singură, cu posibilităţi minime dar şi cu o maximă şi sinceră dorinţă de a servi numai interesului naţional, istoriei reale a României. Nimeni nu-şi dorea o poziţie de "guru" în domeniu, iniţiatorii acestui proces respectându-se între ei.

Dl. Săvescu ar putea replica prin dorinţa de a trezi autorităţile şi de a le obţine sprijinul pentru cercetări aprofundate în domeniu. De a coagula această mişcare de redeşteptare naţională prin (pre)istorie. Foarte frumos! Numai că **ne-ar putea convinge de bunele sale intenţii în momentul în care va edita acea anunţată culegere de comunicări de la Congrese sau când va spijini editarea unei lucrări de valoare în Occident**. Până una-alta, nu sunt sigur că l-a spijinit în editare măcar pe prof. Augustin Deac, cel mai bun colaborator al său, mai ales că ultima lucrare a acestuia (***"Istoria adevărului istoric"***) este poate **cea mai remarcabilă realizare în domeniu, după *"Dacia Preistorică"* a lui Nicolae Densuşianu**. A fost, totuşi, sponsor dar unul **secundar**, ceea ce nu ne convinge prea mult, în condiţiile în care dl. N. Săvescu pozează în postura de "activant" al daco-românismului.

Mai mult. Congresul III din 2002 l-a avut ca punct de referinţă pe

Densuşianu.

Cu 10.000 dolari, îi garantăm, **ar fi putut edita *"Dacia Preistorică"* în 5.000 exemplare şi n-ar fi rămas deloc în pagubă** ! Fireşte, nu în ediţie de lux, la 1,5-2 milioane lei exemplarul...

Ce pune pe gânduri şi deranjează la dr. N. Săvescu este tocmai **zbaterea acestuia de a monopoliza o "mişcare" şi un subiect la care românii se dovedesc foarte sensibili. Preluând din ce editează alţii cu mari greutăţi, N.S. îşi arogă apoi priorităţi care nu-i aparţin.** În plus, prea a apărut "la ţanc" şi prea i s-au "legat" toate, fiind **promovat cu obstinaţie**, pentru a nu te gândi imediat la acele "operaţiuni de imagine" pe care unii se pricep foarte bine să le realizeze... Nu ştiu ce "imagine" şi-a realizat până acum dar un lucru este cert: asociind o idee sănătoasă, curat românească, de redeşteptare naţională, cu numele lui George Constantin Păunescu, a cărui imagine este catastrofală la nivelul presei şi populaţiei, **daco-românismul a primit o cruntă lovitură în credibilitate** ! Acest lucru s-a dorit? Sper că nu.

Am lecturat cu mare atenţie lucrarea sa *"Noi nu suntem urmaşii Romei"*. **Majoritatea informaţiilor sunt arhicunoscute** de cei din domeniu sau cititori pasionaţi. Ele au apărut în lucrările domnilor Paul Lazăr Tonciulescu, Adrian Bucurescu, Dumitru Bălaşa şi chiar ale mele. Trebuie recunoscut, însă, că **există şi unele informaţii mai puţin cunoscute** dar care pot fi găsite în lucrări ce nu prea circulă prin România (Maria Gimbutas ş.a.). **Din păcate, lucrarea are şi unele aspecte absconse, ce ţin de o anumită tehnică şi care sunt de-a dreptul periculoase.** Printre ele, mutarea originii ionienilor, aheienilor, dorienilor de la nordul Dunării la est de Marea Caspică (nu mai suntem la originea unei mari civilizaţii), prezentarea strămoşilor noştri ca nişte sălbatici setoşi de sânge (!!?) sau demitizarea unei mari personalităţi a istoriei noastre--Alexandru cel Mare.

În condiţii normale, **capitolul despre Alexandru Macedon** (ultimul) **nu-şi avea locul** într-o lucrare cu un asemenea titlu şi profil. El există şi **apare ca destinat "desfinţării" unui mare mit al (a)românilor.** De ce oare? Pentru că Alexandru a fost mai mare decât...Napoleon? Din păcate, nu sunt doctor...

Lucrarea mai conţine, însă, şi un element extrem de periculos, cu efecte nebănuite. Ea **poate induce ideea că**, în loc de dorinţa de a ne cunoaşte adevărata istorie şi atât, **noi, românii** şi mai ales cei care scriu pe această temă **ar dori, de fapt,...să revendice teritoriile ocupate, cu milenii în urmă, de strămoşii noştri.** Un lucru absurd, acestea întinzându-se, vorba d-lui Tonciulescu, de la...China până la Atlantic, plus Egiptul, Libia şi America Centrală şi de Sud !!...**Nu se poate, însă, juca nimeni cu sensibilităţile ţărilor vecine, ale Greciei, Turciei sau Rusiei iar România nu are nevoie de diferende diplomatice...**Un scandal diplomatic pe această temă **ar duce**, aproape automat, la intervenţia statului, cu mijloacele (vizibile şi invizibile) de care dispune, şi **"moartea" daco-românismului înainte de a renaşte. Atunci, teoria absurdă a lui Alexandru Bădin**, cum că suntem... urmaşii celto-germanilor (numai buni de intrat în NATO şi UE ca

“nepoţi”!) **ar avea cale liberă**. Acest lucru se doreşte?

Sper că nu, pentru că speranţa moare ultima...

Avem nevoie să ne cunoaştem adevărata istorie dar excesele nu duc la nimic bun. Şi aşa există destui sicofanţi şi agenţi de influenţă, gata să ne sfâşie la orice mişcare !

Sătui să fie consideraţi “subdezvoltaţi”, “căzuţi din pom”, “ţigani” ş.a.m.d., românii se bucură să ştie că “au fost cineva” odată, chiar şi în urmă cu 10.000 ani. Atât. **E pur şi simplu o satisfacţie morală, un balsam psihic, nu au nevoie de alte teritorii.** Nu prea se mai omoară cu firea nici după teritorii care le-au aparţinut în trecutul relativ apropiat, darămite pentru cele acoperite de imensul imperiu al pelasgilor, de acum 8.000 ani...

Pentru aceşti români obişnuiţi, sătui de greutăţile cotidiene, am editat noi cărţi la un preţ cât am putut de rezonabil, nu pentru îmbogăţiţii (“elita”) tranziţiei interminabile, la 650.000 lei, ca să ne îmbogăţim şi noi, dintr-un singur titlu...

Pentru acest motiv, am decis să editez Biblia poporului român, *“Dacia Preistorică”* a lui Nicolae Densuşianu, ca să afle tot românul adevărata istorie a acestor pământuri.

Iar ca să afle tot românul, am ales o formulă care sper să funcţioneze: editarea imensei lucrări (736 pagini A4 = aprox. 1.500 pagini A5 !) în **mai multe volume, cu apariţie în timp**. Dacă acest prim volum deja editat va avea succes, **în primăvară** vor apărea **volumele II şi III iar în tomnă IV şi V**. Materialul nefiind cules în întregime, nu ştiu, încă, la ce număr de volume se va ajunge. Poate cinci, poate şase. Oricum, per total, **lucrarea va costa mai puţin de jumătate faţă de varianta apărută deja la altă editură**. Sunt convins că voi da idei şi altora (furtul de idei nu contează în opinia unora) dar merită încercat...

Ideea nu este, însă, totul. În forma în care a fost publicată în 1986 şi, mai ales, 1913, ***“Dacia Preistorică”*** este o carte grea. Din toate punctele de vedere! Erudit de prim rang al timpului său şi nu numai, un savant care “îi are la deştu' mic” (scuzaţi expresia!) pe toţi “savanţii” occidentali care se îmbogăţesc cu “basme” despre “Atlantida din Atlantic”, Densuşianu nu putea scrie altfel. **Aproape fiecare informaţie mai importantă îşi are explicaţiile sale suplimentare, fie citatul doveditor.** Pentru un asemenea savant, citatele doveditoare în greaca veche, latină, ebraică, germană sau franceză nu constituiau nimic deosebit, era un lucru normal. Opera i-a fost publicată după trecerea sa în nefiinţă, nefiind, deci, pregătită pentru editare, pentru Marele Public. Extrem de meticulos în documentare, **Densuşianu considera că mai avea de lucru...**

Din păcate, **nici editorul din 1913 şi nici cel din 1986 nu s-au omorât cu firea să traducă notele respective,** punând cititorii la grea încercare. De reţinut că Densuşianu oferă în text trimiterea exactă la autori şi opera respectivă, citatul în greacă, latină etc. fiind doar dovada existenţei afirmaţiei/informaţiei respective. Periind cu grijă aceste trimiteri şi transcriind cu alfabetul nostru denumirile ce apar în alfabetul grec antic, **sper că am reuşit să-l facem pe Nicolae Densuşianu mai**

accesibil, chiar şi pentru un cititor mai puţin familiarizat cu astfel de subiecte şi texte. Elitiştii, pentru care trimiterile numeroase, alambicate şi, dacă se poate, în greaca veche, latină etc. sunt dovada competenţei lor, mai mult ca sigur vor strâmba din nas. Să fie sănătoşi, ei îl pot lectura în voie la 700.000 lei...Pe mine m-a interesat ca **esenţa excepţionalei lucrări a lui Densuşianu să ajungă la orice român dornic să-şi cunoscă strămoşii, adevărata istorie.**

Autorul prezentei lucrări, Paul Lazăr Tonciulescu, este dintre *"eruditii de modă veche"* (adică obiectivi) pe care îi mai are România în aceste vremuri în care non-valorile devin vedete peste noapte şi acuză de impostură adevăratele valori. Dl. Tonciulescu n-are cum să fie vedetă. Domnia Sa şi-a văzut de treabă, fără să fie interesat de mediatizarea propriei persoane, a făcut cercetări, a studiat şi a publicat. **Pregătit multidisciplinar**, filolog, jurist, inginer în geologie, a avut şi dascăli pe măsură. Această pregătire multidisciplinară, perseverenţa, erudiţia şi disciplina de ofiţer în Armata română l-au ajutat enorm în vechea sa pasiune pentru istorie. **La 80 ani, după aproape 60 ani de cercetări în domeniu, dl. Tonciulescu are câteva realizări de excepţie ca istoric. Printre altele, a dovedit că sumerienii, etruscii şi bascii sunt populaţii migrate din zona Carpaţilor**, după ce, măcar în privinţa etruscilor şi bascilor, somităţi din Occident se dovediseră neputincioase în a le dovedi originea...

Realizările sale în domeniu sunt imense şi dl. Tonciulescu ar trebui să aibă un loc de excepţie în Pantheonul istoricilor români. Un asemenea istoric nu poate fi contestat de impostorii cu patalama la mână, gen Adrian Cioroianu, puştiul care ne dă "lecţii de istorie" pe ce post TV apucă...

După ce a publicat sute de articole, Paul Lazăr Tonciulescu a rămas un autor de referinţă şi după 1990, prin cărţile editate:

- ***"De la Tărtăria la Ţara Luanei"*** (Ed. Miracol, 1996)
- ***"Impactul Romei asupra Daciei"*** (Ed. Miracol, 1997)
- ***"De la Ţara Luanei la Ieud"*** (Ed. Miracol, 1998)
- ***"SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpaţi"*** (Ed. OBIECTIV, 2001)

În 2002, a mai publicat o lucrare monumentală: ***"Ardeal – cuvânt şi pământ românesc"*** (Ed. Miracol).

După zeci de ani de studii şi articole în domeniu, **dl. Tonciulescu rămâne unul din "deschizătorii de pârtie" pentru renaşterea dacoromânismului din anii '90**, proces şi subiect care îi deranjează pe "elitiştii" ancoraţi la "valorile Occidentului"...

Regretul meu ca editor rămâne faptul că nu încearcă să scrie opera capitaă: *"Istoria românilor de la începuturi"*. Sigur, din sutele de articole publicate de-a lungul timpului, se pot asigura mai multe cărţi anual de editat. Un asemenea volum, însă, **ar putea deveni unul de referinţă, mulţi ani de acum încolo**, pentru istoriografia românească.

În prezenta lucrare, sunt punctate câteva momente şi probleme esenţiale ale istoriei acestui pământ, considerat Paradisul perioadei preistorice şi antichităţii timpurii. Pământ care a fost

dorit de mulți, invaziile neîncetate distrugând un mod de viață bine organizat, social, drept și fericit rămas moștenire de la strămoșii ramani, invidiat inclusiv de Pithagoras, de unde și titlul volumului: ***"RAMANIA – Paradisul pierdut"***.

Adversarii daco-românismului, ideii că aici s-a născut civilizația europeană și chiar cea umană, îi consideră *"impostori"* sau *"neofiți agresivi"* pe cei care susțin astfel de adevăruri. Cei care mai cred încă în aberația romanizării Daciei după o ocupație minoră la scara istoriei (**165 ani**) și pe numai **14%** din teritoriu se consideră, însă, ...profesioniști ! *"Lăsați arheologii să se pronunțe !"*, clamează ei.

Cât de profesioniști au fost, însă, unii arheologi care s-au lăsat pradă unei prejudecăți de peste un secol, veți afla, cu amănunte, din această lucrare...După cum vă veți convinge și **cât de aberantă și de nocivă este, în continuare, teoria romanizării.** De care cei comozi, închistați și dornici de o viață liniștită (material și profesional) țin cu dinții !

Chiar dacă unele dintre afirmațiile autorului sunt explozive și par incredibile, veți constata că ele nu sunt hazardate sub nici o formă, dl. Tonciulescu operând cu argumente mai mult decât convingătoare.

Nu întotdeauna, realitatea este cea pe care vor s-o vadă unii...cu ochelari de eclipsă!

Eugen **DELCEA**

ISTORIA ROMÂNIEI – OBSTACOLUL DIN CALEA GLOBALIZĂRII

Cultul strămoşilor – pericol pentru globalizare

România–*"Izvorul Neamurilor"*. România–*"Centrul Spiritual al Lumii"*, *"Ţara Zeilor"* sau *"Centrul Suprem al Lumii"* la începuturile Istoriei.

Toate aceste ipoteze istorice, bazate pe surse antice şi chiar arheologice, privite la început cu scepticism de cititori, au avut ca efect o **redeşteptare a mândriei de a fi român**, un interes sporit pentru preistoria Ţării şi o dezbrăcare de haina umilinţei şi (auto)culpabilizării cu orice preţ, cu care ne-au "categorisit" unii după '90, speriaţi de tăvălugul trezirii românilor în decembrie '89.

Fenomenul nu poate fi considerat decât pozitiv de orice locuitor de bună credinţă al acestei ţări. Ce este de rău în faptul că **românii revin la cultul strămoşilor şi la patriotismul ce îi caracterizează de când se ştiu pe aceste pământuri?** Absolut nimic, dimpotrivă! O doamnă cu funcţie de conducere din Ardeal sintetiza foarte bine noţiunea de patriotism: *"În venele mele curge sânge amestecat, nici nu mai ştiu de câte naţii, dar m-am născut aici, sunt româncă şi voi muri româncă !"* Ca pe majoritatea conaţionalilor, nu o dă fericirea din casă, de foarte multe decenii o ducem din ce în ce mai rău, dar **pentru români *"patria nu este locul unde te simţi (mai) bine"...***

Pentru unii, toate acestea reprezintă *"un curs periculos"* ! De ce, cum e posibil ca cineva să poată crede că trezirea naţională este *"un curs periculos"* ? Răspunsul ni l-a oferit premierul **Adrian Năstase** în această vară (2002), când a afirmat cu prea mult năduf şi sinceritate: *"Prea mult interes pentru istorie duce la naţionalism !"*

Şi ce-i rău în asta? – se va întreba orice român de bunăcredinţă. De când a ajuns naţionalismul, patriotismul în fond, o toxină ?! Cei "demodaţi", care mai cred în astfel de valori moştenite de la străbunii ce au stat de pază la hotarele Europei creştine, au tot dreptul să-şi pună astfel de întrebări. Dacă vor lectura, însă, ***"Conspiraţia Satanei – Ţinta România"* – vol. III** vor înţelege pe deplin cum stau lucrurile. **Globalizarea promovată de SUA are ca principal scop tocmai *"fluidizarea"* şi apoi ştergerea graniţelor naţionale.** Americanii pot rămâne, însă, naţionalişti, patrioţi şi deasupra oricărei instanţe juridice globale (de exemplu, Curtea Penală Internaţională) !

***"Europa Unită"* se doreşte şi ea, într-un viitor cât mai apropiat, o Europă fără state, în care ideea de naţiune să dispară**, chiar dacă, deocamdată, nimeni nu are curajul să afirme deschis acest lucru.

Prin guvernanţii săi, România doreşte să "intre" în NATO şi

UE, două organisme în care suveranitatea este exclusă din start, în special pentru statele mici. Şi atunci, nu devine de-a dreptul periculos patriotismul, (daco)românismul ?!

Majoritatea celor care ne conduc de 13 ani, politic, administrativ sau mediatic, se cunosc între ei dinainte de 1990, ori au fost şcolarizaţi cu grijă prin Vest, devenind ataşaţi de *"valorile Occidentului"*. Unii dintre ei au trecut rapid şi cu nonşalanţă de la *"democraţia populară"* la *"democraţia occidentală"* şi de la steaua roşie la cea albastră iar Silviu Brucan (Saul Bruckner) constituie un caz simptomatic...

Dacia – sub asediul impostorilor de profesie !

Astfel se explică reacţiile, fie ascunse, fie la vedere, virulente, ale guvernanţilor, politicienilor, unor mijloace media şi ale aşa-zişilor "istorici profesionişti". Adică, de profesie...O profesie pe baza căreia trăiesc liniştiţi iar dacă "se aliniază" mai primesc şi câte o emisiune pe la un post TV, un post călduţ, ori o deplasare "de documentare" sau "de specializare" prin Occidentul altă dată aflat "în putrefacţie", acum "înfloritor"...

Un astfel de "profesionist" este un individ ce răspunde la numele de **Adrian Cioroianu**, care, deşi fără prea multe antecedente în domeniu, se crede menit să ne predea *"Lecţia de istorie"* pe micul ecran, mai nou la *"Realitatea"*.

Într-o astfel de emisiune, din **3 august (2002)**, împreună cu un fost coleg de facultate (?) **Cristian Preda** şi fostul său profesor (nu-i ştiu gradul şi funcţia) **Vlad Nistor** (aţi auzit de ei până acum?), **a "înfierat cu mânie proletară" dacologia şi Congresul III din această vară. Reacţiile celor trei au fost de-a dreptul mizerabile, în afara bunului simţ**, după cum veţi vedea din rândurile de mai jos. În mod normal, astfel de indivizi care nu ştiu, nu sunt în stare să poarte o polemică, dacă nu în mod ştiinţific, măcar de bun simţ, nu ar trebui băgaţi în seamă, dar pentru faptul că au apărut la un post TV (chiar şi cu o audienţă măruntă; asta este...realitatea), voi oferi **câteva din mârlăniile rostite extrem de afectat**:

• *"(...) dacologia, pasiunea nouă..."* (A.C.)

• *"Fenomenul a fost stipendiat, stimulat în ultimii ani ai epocii Ceauşescu. El este şi acum unul ideologic, în nici-un caz ştiinţific (...)*

(...) La primul Congres de Dacologie, Radio România Actualităţi i-a consacrat ***un spaţiu larg****.(...) Apariţia pe tot felul de mijloace media a purtătorilor de stindard ai acestei teorii* (dacologia şi dacii– creatorii civilizaţiei europene – n. E.D.) *riscă să creeze o oarecare confuzie în publicul larg.*

Punctul de vedere al specialiştilor autentici nu s-a auzit nicăieri. Există un număr foarte mare de arheologi. Cred că ei ar trebui întrebaţi şi nu aceşti ***impostori"*** (V.N.)

• *"Acestea sunt* ***derive pasionale****. A face din daci creatori absoluţi este asemenea transformării lui Vlad Ţepeş în Dracula. Se pierde enorm de mult timp întreţinând şi comentând asemenea* ***fervori***

pseudo-ştiinţifice. *Numărul celor care se ocupă de ele este limitat şi li dă prea multă importanţă."* (A.C.: *"Li s-a şi dat !"*)

"(...) În faţa unor asemenea curiozităţi, ***nu trebuie subestimată forţa cu care prostia se impune în societatea noastră. Prostia se impune foarte uşor cu mass-media de acum. Ea face prima pagină mult mai des decât inteligenţa.*** *Totul decurge din calitatea învăţământului, din sistemul educaţiei."* (C.P.)

Nici unul din aceşti "profesionişti", într-o emisiune de două ore, nu a reuşit să îngâne măcar un singur contraargument la cele combătute! Doar generalităţi şi insulte de cartier...

Dacă ei cred că eruditi ca Paul Lazăr Tonciulescu şi pr. Dumitru Bălaşa, dl. Adrian Bucurescu (sau chiar subsemnatul) sunt pasionaţi de preistorie din motive ideologice (ideologia cui?), ar trebui ca toţi trei să meargă, de mână, la un control amănunţit...

Ca şi la un Lucian Boia sau un Fischer, se constată iritarea că românismul mai are loc în mass-media şi dau "ordine" precise ca acest lucru să nu se mai întâmple!

Deci, impostorii sunt prea mediatizaţi iar specialiştii nu-şi fac auzit glasul. Prostia se impune prea uşor în mass-media. Ei bine, aici sunt **de acord cu respectivii!** I-aţi văzut vreodată la vreun post TV pe Paul Lazăr Tonciulescu, pr. Dumitru Bălaşa, prof. dr. Augustin Deac sau conf. dr. Gheorghe Iscru? Există două excepţii, după care au fost interzise asemenea "întâmplări" ! **În schimb, dacă lucrările de dacologie sunt ignorate cu obstinaţie de autorităţi şi mass-media, ori atacate cu virulenţă, orice lucrare sau atac antiromâneşti sunt mediatizate şi lăudate cu promptitudine...**

Există prea multe dovezi ca să nu constatăm că **toate aceste acţiuni sunt concertate, că redeşteptarea mândriei naţionale a românilor îi sperie pe autorii scenariilor oculte pentru viitorul Terrei. România poate deveni din nou un exemplu periculos**, după lichidarea datoriilor (pentru care Ceauşescu a plătit cu moartea).

În ce-i priveşte pe arheologi, tocmai aceştia au descoperit dovezile naşterii civilizaţiei umane la nordul şi sudul Dunării şi le veţi afla din prezentul volum. Cum veţi afla şi că, **"fără impostori" ca Schliemann ş.a., Troia n-ar mai fi fost descoperită, poate, niciodată, ca şi civilizaţia sumeriană...**

Problema este că tocmai cei care se trâmbiţează "specialişti autentici" **încearcă, în mod murdar, să-şi acopere lipsa de activitate şi profesionalism şi banii încasaţi degeaba chiar din buzunarele noastre, simplii cetăţeni !**

Marile Puteri ne dictează istoria...

Cele arătate în paginile anterioare sunt confirmate din plin de un articol din ***"ZIUA"*** **(18.06.2002, pag. 7**, autor: **Ovidiu BANCHEŞ**), intitulat: ***"Fundaţia Horia Rusu a declanşat războiul împotriva istoriei care îi plăcea lui Ceauşescu / Şi mitologia românilor este defazată faţă de cea europeană."***

Din start, trebuie să "înțelegem" trei lucruri clare:

– că **a început deja un "război"** iar cei care nu vor "înțelege" vor avea de suferit;

– că istoria reală a românilor este **nocivă**, chiar **antinațională**, pentru că îi plăcea lui Ceaușescu;

– **trebuie să ne aliniem la ce ni se ordonă din Vest.**

Nu știm în ce măsură îi plăcea lui Ceaușescu o astfel de preistorie, istoria lui Ceaușescu oprindu-se la Burebista și rămânând la stadiul de romanizare. Se știe, însă, că **cei care au îndrăznit să afirme primordialitatea** (măcar europeană) a **strămoșilor noștri au avut de suferit și atunci** (vezi *"SECRETELE TERREI"* – vol. III). **Atunci, ne dictau istoria sovieticii, acum cei din Vest... Un Vest care nu mai vrea să știe că, după ce a fost în urmă cu milenii ca civilizație, a fost populat, civilizat și apărat de "subdezvoltații" din Est. Pentru că nu vrea să aibă nici-un fel de obligații față de "părinții" săi,** acum cu "pensii" la limita subzistenței...

Articolul menționat prezintă un "simpozion", cu participanți "unul și unul", vârfuri ale antiromânismului din 1990 încoace. De menționat că **Florin Constantiniu**, cu a sa "istorie sinceră", a fost **primul care a încercat "demitizarea" istoriei poporului român, dând semnalul pentru ceilalți**. Citiți acest articol (parțial) și veți înțelege pe deplin ce jocuri (și ale cui) fac acești "specialiști autentici" a căror voce, zice-se nu se aude deloc...

"În încercarea declarată de a schimba câte ceva din ***men-talitatea*** *românilor,* ***pervertită adânc*** *sub comuniști* (majoritatea ne conduc și acum ! – n. E.D.), *Fundația Horia Rusu a lansat, ieri, la București, spre dezbatere, o temă* ***incitantă: «Mituri, simboluri, manipulare*** (hoțul strigă hoții ! – n. E.D.)***. Istorie, economie și politică în România de astăzi».***"

Miturile românilor – un obstacol major în calea integrării !

"«De 12 ani, România încearcă să străbată drumul spre ***o lume nouă, modernă și civilizată.*** *Dacă nu a reușit până acum, este și din cauza mentalității oamenilor acestei țări* (culmea nerușinării: poporul este de vină, nu politicienii și formatorii de opinie, care ne-au dus în pragul prăpastiei ! – n. E.D.). *Chiar și cele mai libere minți sunt poluate de* ***reziduri ale mitologiilor comuniste,*** *care au contaminat toate domeniile: istorie, economiie, sociologie, trăirea umană în general».*

Pornind de la aceste considerații, ***aparținând organizatorilor,*** *invitații la seminar au* ***atacat*** *problematica mitului la români* ***din mai multe direcții.***

Istoricul Lucian Boia, ***renumit*** *pentru lucrările de profil editate* (lucrările sale, deși rare, sunt mediatizate ca noi "minuni ale lumii" !; deci, nu i s-a făcut auzită vocea... – n. E.D.) *apreciază că «****avem o mitologie defazată față de cea europeană****, românii încăpățânându-se să se raporteze la repere expirate,* ***nefolositoare****. În loc să* ***exploatăm*** *miturile care ar putea folosi atingerii unui țel unanim acceptat, cum ar fi*

integrarea în structurile occidentale, preferăm să reluăm poveştile fabricate de comunişti» (Vlad Ţepeş, Ştefan cel Mare ş.a. ! – n. E.D.), *avertizează* ***Lucian Boia*** (ce suflete de slugi ar trebui să avem, ca să ne schimbăm până şi... miturile pentru mirajul NATO ! – n. E.D.).

Colegul său de breaslă, ***Florin Constantiniu, a risipit****, prin intervenţia sa,* ***«mitul lui Mihai Viteazu»****, acela că domnitorul român ar fi avut un plan în legătură cu unirea ţărilor române. Cu argumente* ***pertinente,*** *apelând la izvoarele vremii,* ***reputatul istoric*** *a demonstrat că «pohta ce-am pohtit (...) Ardealul, Moldova şi Ţara Românească» – cuvinte folosite «inexact» de Nicolae Iorga* (vedeţi ce "specialişti autentici" sunt Ei, spre deosebire de un "amărât" de Iorga ?! – n. E.D.), *la care s-au raportat apoi partizanii mitului lui Mihai-Întregitorul – nu reprezintă nimic altceva decât o* ***revendicare*** *pretinsă împăratului Rudolf al II-lea. De fapt, Mihai Viteazu dorea o stăpânire ereditară asupra acestor teritorii, a spus Constantiniu. El a subliniat că, în epocă, domnitorul muntean nu a fost perceput ca făuritor al statului românesc, mărturie stând scrierea lui Miron Costin «De neamul moldovenilor»* (după un an de unire !?; occidentalii nu percep nici acum că, fără Vlad Ţepeş, Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazu, acum ar fi vorbit turceşte şi s-ar fi închinat lui Mahomed ! – n. E.D.).

Gabriela ***Adameşteanu****, redactor şef al revistei* ***«22»*** (numărul literelor alfabetului ebraic, care îi reprezintă pe "Fiii lui Israel" – n. E.D.), ***a demontat mitul «Salvatorului»****, care are rădăcini adânci în mentalul românilor* (numai evreii au voie să creadă în Mesia, salvatorul ! – n. E.D.).

(...) «Nu se poate trăi fără mituri. Numai că românii trebuie să îşi dezvolte ***noi mituri identitare*** (!? – n. E.D.), *renunţând la* ***balastul*** *lăsat de comunişti», a subliniat, apoi, istoricul* ***Adrian Cioroianu.***

Politologul ***Gustav Molnar*** *– semnatar al celebrului Memorandum lansat, anul trecut, de câţiva* ***intelectuali*** *transilvăneni, gest prin care şi-a atras criticile* ***fanilor mitului unităţii naţionale*** (inclusiv Adrian Năstase şi Ion Iliescu ! – n. E.D.) *– a arătat, în intervenţia sa, că nu numai românii suferă de* ***defazare*** *în această problemă, dar şi vecinii unguri şi cehi* (după ce şi-au rupt ţara în două ! – n. E.D.).

(...) ***Fără excepţie, invitaţii*** *de ieri ai Fundaţiei Horia Rusu* ***au salutat iniţiativa de combatere a miturilor,*** *mai ales a celor implementate de comunişti în mentalul colectiv* (care comunişti, care nu ne lăsau să vorbim de România Mare ?! – n. E.D.). *Ei s-au pronunţat pentru o interpretare* ***obiectivă*** *a oricărui fenomen, cu riscul de a-i supăra pe cei care acceptă, necondiţionat, istoria care-i plăcea lui Ceauşescu."*

Obiectivă ziceam şi noi ! Când respectivii vor combate daco-românismul **cu argumente ştiinţifice, obiective**, şi nu cu fraze sforăitoare, din "limbajul de fier", post-Loviluţie, mai putem sta de vorbă!

Până atunci, să constatăm că "a tunat şi i-a adunat" **în preajma Congresului Internaţional de Dacologie – ediţia III, semn că "invitaţii" menţionaţi au reacţionat la ordin, dovedindu-se "specialişti autentici" în manipulare...**

Americanii se vor Popor Primordial...

Toți adversarii primordialității europene și unversale a strămoșilor noștri au dreptate într-un singur punct: **în epoca pre-globalismului, de dominație modială de către Vest în general și SUA în special, istoria a devenit clar o componentă ideologică de maximă importanță!**

Cei care vor să domine Lumea au nevoie și de un suport istoric pe măsură. Am mai scris și se cunoaște: **SUA sunt alcătuite, în special, din englezi, francezi și germani** (ca populații fondatoare) **și conduse de cetățeni americani de origine iudaică. Deci, neapărat, evreii, celții și germanii trebuie să devină *"popoare primordiale"* ! Pentru aceasta e nevoie, mai întâi, de ștergerea din istorie a adevăratului Popor Primordial: românii...**

Arheologia și sursele istorice sunt la dispoziția celor care se doresc Stăpânii Lumii. Marile Muzee din Occident și Biblioteca Vaticanului adăpostesc cele mai importante dovezi arheologice și epigrafice. Doar piramidele din Egipt și America Latină le mai stau în cale dar nu e exclus să aflăm, în curând, că piramidele din Egipt au fost ridicate de strămoșii lui Moise iar cele de peste Ocean de celți !... Încercări în acest sens s-au făcut deja, chiar dacă parțial.

Dovezile arheologice din România sunt distruse cu frenezie iar autoritățile închid ochii. Într-un moment în care se încearcă scrierea nu numai a unei "alte istorii" dar și a...altor mituri (o tâmpenie colosală!) **mitologia românilor este un obstacol de prim rang.** Pentru că, veți afla din acest volum, românii au inclusiv mituri cu o vechime de... **600.000 ani** !

Olimpiada Popoarelor Alese continuă

Acel simpozion antidacist n-a rămas fără urmări. Unii vor spune că este vorba de coincidențe. Când, însă, aceste "coincidențe" se înmulțesc, avem tot dreptul să ne gândim la un vechi adevăr : ***"Nimic nu este întâmplător"...***

Ca dovadă, vă ofer trei materiale ulterioare din presa românească. Ele încearcă să ne convingă de...primordialitatea semiților, chiar de faptul că am fi urmașii acestora și să ne "demonteze" unul din cele mai importante "mituri": Mihai Eminescu.

Mai întâi, un articolaș din ***"ZIUA"*** (**23.07.02**, p. 9), semnat...**B.M.** (pentru protecție ?!) și intitulat *"Așezări antice de producție a aramei descoperite în Iordania"*:

*"Arheologii au descoperit, **recent**, în Iordania, așezări datând din mileniile II și I î.H.* (precisă datare ! – n. E.D.), *care pun în evidență **formarea primelor state istorice în Orientul Mijlociu*** (s-au format înaintea statelor din Europa, deci !? – n. E.D.), *informează Reuters* (agenție al cărui fondator era evreu – n. E.D.). *Așezarea de la Khirbat Hawrat Ifdan (KHI), din deșertul Faynan, la 50 de kilometri de **Marea Moartă**, datează **din epoca bronzului*** (armele de bronz au fost

"inventate" de aheii din Oltenia ! – n. E.D.) *şi demonstrează existenţa unei populaţii pentru care producţia de aramă era «strategică» în relaţiile politice, au precizat experţii.*

«Indiciile găsite la KHI sunt semnificative, pentru că ***furnizează, pentru prima oară*** (pentru prima oară unde ?! – n. E.D.), ***probe despre producerea metalului şi nu despre utilizarea lui,*** *cum se întâmplă de obicei cu descoperirile arheologice. Cercetările de anul viitor vor scoate în relief* **(se ştie deja ! –** n. E.D.) *rolul pe care l-au jucat metalele în dezvoltarea* ***regatului biblic Edom****, cât şi raporturile acestuia cu alte state din regiune, în timpul* ***epocii de fier»****, a spus unul dintre experţi.*

Autorităţile au început pregătirea aşezării pentru ca aceasta să poată fi vizitată de turişti."

Alte state ştiu să-şi respecte istoria !

Dacă experţii în cauză i-ar fi citit pe Densuşianu sau Paul Lazăr Tonciulescu, ar fi aflat că **în România există cele mai vechi dovezi arheologice de producere a metalelor**, şi că descoperirea lor nu este, în nici-un caz, un unicat...Cea mai veche activitate din metalurgia aramei din lume este înregistrată la Schela Cladovei (Drobeta-Turnu Severin). Dvs. veţi afla toate acestea din prezenta lucrare.

Acum înţelegem mai bine **de ce N. Densuşianu este, încă, un "pericol": el prezintă, în amănunţime, dovezi care au fost "şterse"** (între timp) **de cei interesaţi...**

Aberaţii noi: Papa– român, Eminescu– polonez !!

Mergem mai departe. ***"Lumea misterelor"***, anul IV, nr. 7 / **26.07.02,** pag. 14, ne va demonstra ce înseamnă (cel puţin) fuga după senzaţional, într-una articol de **Victor Ianculescu.**

Titlul ne "lămureşte" din start: *"Papa Ioan Paul al II-lea valah, iar Eminescu polonez !"*

Autorul dublei aberaţii, **scriitorul Nicolae Mareş**, îşi justifică astfel alegaţiile:

"L-am căutat pe Petre Caraman, care era foarte bătrân şi cu o sănătate şubredă, şi i-am explicat asemănările lingvistice ale cuvântului ***Vojtyla*** *cu* ***Voicilă*** *sau* ***Vintilă****, şi bătrânul istoric a acceptat că sufixul* ***Ilă*** *sau* ***Ila*** *din limba polonă are provenienţă românească în cazul numelor proprii.*

(...) Printre primele gesturi pe care le-a făcut ca proaspăt sosit la Vatican, Karol Vojtyla, a fost canonizarea românului Eremia Valahul, trecut în rândul sfinţilor (...)"

Mai sunt şi alte "argumente" la fel de naive dar pierdem timpul ! Nicolae Mareş n-a aflat încă ce tot scriu autorii occidentali de două decenii: **Papa se numeşte, în realitate, Katz şi este de origine iudaică...**

Eminescu polonez? Să vedem:

"Red.: Un Eminescu polonez? Acest anunţ ar putea declanşa un scandal enorm în România, printre ***cei cu fixaţii naţionaliste*** *!*

– În cimitirul din Cracovia există lespedele funerare ale familiei Eminowicz, unii dintre aceştia ***ar putea*** *fi strămoşii lui Eminescu. Sigur ar merita o cercetare atentă această ipoteză, pentru că geniul poeziei româneşti* ***ar putea*** *avea cu adevărat origine poloneză. (...)"*

De reţinut mai întâi acele *"fixaţii naţionaliste"*. Unii cred că sunt mai interesanţi lovind în naţionalism. Pe care îl confundă, deliberat sau urmare manipulării de 13 ani, cu stridenţele unui Vadim sau Funar.

După ce ne-a demonstrat câte preluări are limba poloneză din română (plus *"similitudini în arhitectura caselor de munte, portul popular şi colindelor"*), acest Mureş nu-şi pune nici o clipă problema că **situaţia poate fi şi inversă**: acel Eminowicz să fi fost un Eminescu polonizat, cum a fost iudaizat la noi în perioada ocupaţiei iudeo-comuniste, 1944-1965, transformat în Mihail (de la Micha-El, îngerul) Eminovici... Nu, el vrea să iasă în faţă, să se vadă "la gazetă" ! Unde a găsit un ziarist dornic să "dea lovitura" şi să-şi facă norma...

O diversiune... cât CIA de mare !

... Nici nu ne-am revenit bine, că un alt articolaş din ***"ZIUA"*** ne loveşte în plin, ca să "pricepem" mai repede! De astă dată nu se mai lucrează cu mănuşi: ***"Europenii provin din Orientul Mijlociu"*** **(ZIUA, 02.08.02, p. 10,** semnat tot... **B.M.**) !

Chiar aşa? Iată "dovada":

"Cercetările genetice contribuie la rezolvarea unei lungi dezbateri pe tema originii populaţiei europene moderne, furnizând argumente în sprijinul teoriei ***migraţiei*** *populaţiilor din Orientul Mijlociu spre Europa,* ***în Neolitic****, informează presa ştiinţifică* ***americană****, citată de Mediafax* (agenţie patronată de Adrian Sârbu, de origine iudaică – n. E.D.). *Conform teoriei menţionate,* ***fermierii antici*** *au migrat din Orientul Mijlociu, aducându-le europenilor, a căror ocupaţie de bază era vânatul, ştiinţa agriculturii şi formând* ***împreună*** *o nouă populaţie. Aceasta* ***ar semăna,*** *deci, din punct de vedere genetic, cu populaţiile din Orientul Mijlociu.*

O altă teorie sugerează că ***agricultura a fost transmisă pe cale teoretică, mai degrabă, decât prin migraţia populaţiilor,*** *ceea ce s-ar traduce prin asemănări genetice minime între locuitorii celor două zone geografice.*

În articolul intitulat «De ce genetica susţine teoria migrării în Neolitic», Lounes Chikhi şi colegii săi au examinat datele genetice din ***cromoxomul Y*** *pentru a stabili măsura în care genele celor din Orientul Mijlociu au contribuit la genomul europenilor moderni. Folosind tehnica asistată de computer, cercetătorii au concluzionat că fermierii din Orientul Mijlociu au contribuit cu* ***15-30%*** *la genomul populaţiilor moderne din* ***Franţa şi Germania*** *şi cu* ***85-100%*** *la al celor din sud-estul continentului* ***(Albania, Macedonia, Grecia)****."*

Astfel de teorii le-am demontat din timp, în *"SECRETELE TERREI"* – volumele I-II-II. În ultimul volum, chiar am atenţionat asupra faptului că **americanii vor profita de avansul ştiinţific deţinut în decriptarea genomului uman şi vor lansa o serie de diversiuni**

istorice, până ce şi alte ţări vor ajunge la acelaşi nivel. Până atunci, se activează cu disperare în distrugerea unor dovezi arheologice şi... schimbarea miturilor.

Ştirea de mai sus denotă lipsă de profesionalism şi de...timp. **Oculta** se grăbeşte, nu mai are prea mult până în **2010**, când ar vrea să-şi instaleze oficial Guvernul Mondial, şi atunci **greşeşte flagrant**, dovedind şi o **crasă subestimare** a celor pe care îi crede şi şi-i doreşte "stupid people" !

Neoliticul începe din 5.000 î.H. La acea dată, în zona carpato-danubiană se prelucrau metale de multe milenii, existau aşezări de mii de locuitori încă din 8.000 î.H. (pe Dunăre) – toate dovedite arheologic – şi o civilizaţie care nu exista nicăieri în lume la acea vreme: Lepenski-Vir, Starcevo, **Boian**-Gumelniţa (acum înţelegeţi de ce este împins în faţă, cu toate mijloacele, acel Lucian **Boia** !), Vincea, Vădastra, Hamangia, Cucuteni. A crede că asemenea civilizaţii, care îi uimesc şi acum pe arheologi, au fost civilizate de... fermieri (**se vedea gândirea simplistă tipic americană!**) **loviţi brusc de... gândul migrării spre Polul Nord** (încă nu se topiseră integral gheţarii de la nordul Carpaţilor) nu este decât o **crasă dovadă de incompetenţă şi impostură !**

Franţa şi Germania au scăpat ieftin în procesul de semitizare (semiţii nici nu existau la acea vreme!), cu 15-30%. **Despre Marea Britanie s-a scris că are origine iudaică!**

Conform tehnicilor de manipulare exersate de serviciile secrete, după rândurile de pregătire, de obişnuire cu ideea de comunicat, **informaţia de bază este plasată la sfârşit. Acesta era, de fapt, scopul, aici se dorea să se lovească**: 85-100% din populaţia din sudul Dunării ar fi fost de origine iudaică !?? Cunoscându-se faptul că grecii sunt migraţi de la nordul Dunării, **se loveşte astfel indirect în obiectivul principal al diversiunii...**Lipsa de profesionalism este, încă o dată, vizibilă şi ea e **caracteristică manipulatorilor de la CIA**, prea îndră-gostiţi de birourile somptuoase şi prea puţin cunoscători ai realităţilor din teren! A spune că înalte civilizaţii (care inventaseră şi armele de bronz şi de fier !) au fost înlocuite în totalitate, adică alungate, de nişte fermieri (deci, paşnici) din Orientul Mijlociu, îndrăgostiţi peste noapte de...munţii şi uscăciunea din Grecia este **o aberaţie cât CIA de mare !!**

Dacă doriţi să aflaţi adevărul privind preistoria, vă invit să lecturaţi lucrarea de faţă şi ***"SECRETELE TERREI"* – vol. IV**...

Americanii sunt... urmaşii românilor !

Ca şi în România, nici în SUA nu vor chiar toţi să se alinieze "indicaţiilor preţioase" ale Ocultei. Unii sunt cu adevărat specialişti autentici, îşi respecte blazonul de istorici şi ţin morţiş să comunice adevărul, indiferent de părerea impostorilor care vor să "scrie" o nouă istorie. Iar ce ne comunică ei confirmă exact cele afirmate de dacologii din România !

Amănunte aflăm din **revista *"Paranormal"***, dintr-un articol sem-nat de **Luminiţa Voinea**: ***"Primii oameni în America au fost japonezi"***:

"Primii oameni care au ajuns pe continentul american au fost

descendenți ai unei vechi populații care s-a dezvoltat pe vremuri în Japonia, se arată într-un studiu apărut în «Proceedings of the National Academy of Sciences». Cercetătorii care au examinat şi ***au măsurat structura osoasă a peste 10.000 de cranii umane vechi de mii de ani, din întreaga lume****, afirmă că primii americani provin din populația preistorică Jomon, care a trăit în Japonia cu mii de ani în urmă şi dintr-un grup care a apărut mai târziu, numit* ***Ainu.***

Potrivit antropologului C. Loring Brace de la Museum of Anthropology al Universității din Michigan, măsurătorile şi alte dovezi istorice arată că ***populația Jomon-Ainu a traversat zona unde se află în prezent Strâmtoarea Bering şi a migrat prin continentul american, din Alaska până în America de Sud.***

«Nu este vorba de populația care se află acum în Japonia», a explicat dr. Brace, coordonatorul studiului. «Aceştia au migrat în Japonia mai târziu, ***din Asia****, dar încă se mai pot observa urme ale populației Jomon printre japonezi», a adăugat el.*

(...) ***Primii oameni au ajuns pe continentul american în urmă cu 15.000 ani şi s-au răspândit până în America de Sud, într-o perioadă de o mie de ani. (...)".***

Deci, în urmă cu 15.000 ani, încă nu apăruseră "fermierii" din Orientul Mijlociu, care aveau să colonizeze El Dorado-ul european dar oamenii puteau străbate marea (Oceanul) de pe un continent pe altul...

Cine sunt, însă, misterioşii colonizatori Ainu ai Americilor? Despre ei s-a scris enorm în ultimii 20 ani, de la Robert Charroux până la numeroşi autori români.

Pentru a economisi timp, să vedem sinteza dr. Napoleon Săvescu, în lucrarea citată (pag. 252-253):

"(...) Când yoyoii, străbunii japonezilor de azi, au sosit în Japonia, în anul 300 d.H. (foarte târziu în istorie după cum vedeți) ei au găsit o ***populație băştinaşă albă, blondă, bărboasă****, pe care au numit-o «emishi», însemnând «bărboşi». Aceştia se chemau* ***«ainu»*** *(...). Ei* ***se numeau «oameni», la fel ca şi carpato-dunărenii aryeni*** *care invadaseră China şi se închinau zeului, vedic* ***«OM»*** *(...)*

(...) Antropologul american Carleton Coon (încă un "impostor", domnilor "specialişti" ! – n. E.D.) *îi consideră pe caucazienii sosiți în urmă cu 5.000 ani ca având aceeaşi origine cu cei ce au ocupat insulele Kurile şi Aleutine (devenind, nici mai mult, nici mai puțin decât primii descoperitori ai Americii), bazinul fluviului Amur şi Manciuria. Alții îi consideră pe aceşti* ***ainu (carpato-dunăreni,*** *cum le spun eu) ca* ***fiind cei care au migrat peste toată Asia, caucazienii care au sosit în Mongolia de azi şi, trecând peste strâmtoarea Behring, se răspândesc pe teritoriul celor două Americii****, teorie susținută de des-coperirea, în 1958,* ***pe coasta Ecuadorului****, a unor* ***vase asemănătoare cu cele Ainu."***

Şi iată cum bumerangul se întoarce la Washing**ton** şi...rupe în două trabucul lui Clin**ton** (Akhena**ton** = Moise, după unii) şi Monicăi Lewinsky (strănepoata lui Moise): **americanii sunt urmaşii românilor !!...**

Acum s-a înțeles **de ce trebuia să dispară miturile noastre** ? Lucian Boia, Adrian Cioroianu şi ceilalți au înțeles de mult...

Homo Sapiens s-a născut... scriind !

Cea mai veche dovadă de scriere din istoria Omului a fost descoperită, în 1961, de Nicolae Vlassa, **la Tărtăria pe Mureş**. Cele trei tăbliţe sunt celebre în lumea istoricilor, arheologilor, pasionaţilor de istorie...şi atât. **Toţi autorii străini ignoră, pur şi simplu, această descoperire**, fie din rea-voinţă, fie din lipsă de mediatizare, tot ca semn de rea-voinţă...

Nu vă faceţi iluzii, **mass-media din România nu are nici ea prea mult timp de asemenea "fleacuri"** ! Ca dovadă, am descoperit un calendar, care, la data de 11 aprilie 1991, pe verso, are următoarea notiţă "educativă", intitulată *"De când datează scrierea?"*, din care "aflăm":

"Se consideră că scrierea s-a născut cu 3.000 ani î.Hr., la Sumer. Dar un paleontolog italian, Emmanuel Anati (adică, evreu italian ! – n. E.D.), *susţine că bazele scrierii ar fi fost inventate în Africa* (deci, oriunde în lume, în afară de România ! - n. E.D.), *acum 40.000 de ani, când a apărut Homo Sapiens* (cum s-a născut, a început să scrie, să mâzgălească pereţii casei !... - n. E.D.). *Odată cu el s-a dezvoltat şi prima formă de artă cunoscută, arta rupestră. Anati a recenzat 20 de milioane de semne de pe pereţii a 780 de grote* (chiar aşa, o medie de 25.641 semne ?!; de unde a găsit 780 de grote, în Africa, şi în cât timp le-a studiat ?; nu miroase a diversiune tipică Ocultei, de promovare a unor idei şi unor indivizi ? – n. E.D.)

(...) Mai rămâne ca arta rupestră, dacă este, într-adevăr, un text istoric, să fie descifrată."

Un nimic acolo...Au trecut peste 11 ani. Aţi mai auzit ceva de "marea descoperire"? Nici eu...

Roma şi cele "7 coline" dace

În **1997**, primeam un material de la un corespondent din Italia şi pe care l-am publicat în revistă, ***"OBIECTIV MAGAZIN"***. Am redescoperit întâmplător manuscrisul şi mi-a atras atenţia. Ce rezultă din el? În primul rând, faptul că **Roma nu s-ar fi născut pe cele 7 coline, ci pe malurile Tibrului.**

Teoria era lansată de decanul italian al studiilor de istorie romană, **Mario Attilio Levi.** La **95 ani**, respectivul avusese această revelaţie şi o comunicase Academiei Lincei, al cărei asociat naţional era.

Să reţinem, în primul rând, că decanul istoriei romane era **de origine iudaică**. Nimic de mirare: îi vom găsi la vârful studiilor despre cele mai mari civilizaţii vechi...

Să mai reţinem şi ce demonstram în ***"SECRETELE TERREI" –* vol. III** (pag. 113): fosta capitală a lui Burebista şi a lui Dromihete (fostă Helios), aflată la câţiva kilometri nord de Bucureşti (!), se numise fie ***ARGE-DAVA*** (*"Cea maimare cetate"*), fie ***ARGE-DAVON*** (*"Şapte*

Vârfuri / Şapte Capete / Şapte Coline"). De unde, basmul balaurului cu 7 capete promovat de iudeo-creştinism şi **tradiţia construirii marilor oraşe pe 7 coline: Roma, Constantinopole, San Francisco, Iaşi etc.**

Deci, ruperea acestui...mit ar fi desfiinţat şi legătura cu strămoşii Romei, de la ARGE-DAVON (*"Şapte Coline"*). Nu credeţi? Citiţi mai departe:

*"Adaugă profesorul: «Tocmai noua identificare a fundării oraşului permite să se valorifice **numele de Roma, care n-ar deriva de la cuvântul arhaic «rumon», ci de la «stroma». «Stroma» înseamnă rău».**"*

Decanul Levi şi-a dat cu stângul în dreptul ! Cu scuzele de rigoare: s-o fi născut Roma pe malurile Tibrului şi nu pe cele 7 coline, cum zice, dar **numele vechi al Tibrului era...*Rumon/Rumo*, toponim de origine tracă, venit şi de la unul din triburile etrusce, plecate din Ardeal: *Rumina*.** Mai sunt multe de spus (v. ST I, II, III), mă opresc aici dar este clară diversiunea de rupere a legăturii Romei cu ţara de origine, dovedită şi de opera etruscă (Romulus, Remus şi lupoaica) de un simbolism elocvent (lupul– simbolul dacilor).

Strămoşii noştri din Lemuria...

Alţi occidentali, mai puţin titraţi, dar mult mai celebri, mediatizaţi intens, au două obsesii: **Atlantida** şi **Lemuria (Mu)**, "continentele dispărute". De aproape 200 ani, mulţi şi-au dat cu părerea şi au câştigat bani frumoşi. Unii au devenit "nume nemuritoare", gen Helena Blawatsky sau Edgar Cayce.

Foarte mulţi, însă, pe lângă unele afirmaţii hilare (Lemuria avea exact 64 milioane locuitori), ne ridică şi "mingi la fileu".

Colonelul anglo-american **James Churchward** pretindea că **Mu/ Lemuria**, continentul dispărut, ar fi fost **adevărata Grădină a Edenului şi leagănul Omenirii din care s-au tras toate rasele umane**. Apă, apă, foc ! Ceva au aflat ei dar n-au priceput prea multe ! Occidentalii au rămas aceiaşi naivi: unii fac adevărate averi vehiculând **aberaţia dispariţiei a două...continente, pe care nu le-a găsit nimeni !**

Un lucru este interesant: **apariţia aceloraşi oameni (?) blonzi, cu ochi albaştri şi eventual cu barbă, exact cum erau descrişi pelasgii, tracii, chiar şi dacii sau ainu.**

Să vedem ce îi comunica un locuitor al Insulei Paştelui, în secolul XIX, unui om de ştiinţă francez, Francis Mazière, despre strămoşii lui, pe care îi considera prima rasă de pe Pământ: *"Aveau un **păr blond pur** iar trupurile lor nu erau acoperite de păr şi străluceau."*

Or fi fost strămoşii lui Moise sau ai lui Bush jr. ...

SUA şi strămoşii inventaţi: celto-germanii

În toate cele trei volume anterioare din *"SECRETELE TERREI"* am semnalat **ofensiva mediatică pentru fixarea unei idei noi: celto-germanii ar fi fost Oamenii Primordiali ! Scopul ascuns: aceştia sunt**

la baza popoarelor fondatoare ale SUA (englezii, francezii, germanii) iar SUA şi-ar justifica pretenţiile de a domina Terra.

În "SECRETELE TERREI" – vol. I, dl. Paul Lazăr Tonciulescu a demonstrat clar cât de "primordiali" sunt aceştia (pag. 31):

"În perioada ultimei glaciaţiuni, a 4-a Würm, Germania de azi a fost total acoperită de gheţari şi de morene aduse de aceştia din Scandinavia. *În acea perioadă, Germania de azi nu era locuită. În* ***mileniul I î.e.n.****, unele triburi au coborât din Peninsula Scandinavă, în zona Germaniei de azi, care era* ***locuită de triburi latine.***

(...) în limba latină, ***germanus*** *înseamnă* ***«frate bun de mamă şi de tată».*** *Aşa se explică de ce şi noi le spunem germani, nume pe care nu-l găsim în nici o altă limbă şi nu este folosit nici de ei* (nici măcar la italieni, care îi numesc alemani – n. E.D.).

(...) În ce-i priveşte pe ***celţi****, aceştia* ***nu au comun nimic cu «germanii», fiind vechii locuitori ai Galiei****. De asemenea,* ***limba germană nu are nici un fel de înrudire cu limbile celtice*** *(bretona, irlandeza, scoţiana, galeza ş.a.). Este adevărat că* ***celţii*** *au fost un popor migrator care a ajuns să lupte şi în armatele egiptene, dar* ***au lăsat puţine amprente în Dacia*** (de reţinut ! – n. E.D.), ***fiind învinşi definitiv de Burebista****. Dar,* ***a vorbi de celto-germani este o gravă eroare istorică şi etnică*** (din nou: de reţinut ! – n. E.D.). *Mai mult,* ***a folosi termenul popoare celto-italo-germane constituie o adevărată aberaţie,*** *elementul etnic celtic, italic şi «germanic» neavând nimic comun.*

(...) ***expansiunea oamenilor din estul Europei spre vestul acesteia şi nu invers*** (din nou: de reţinut ! – n. E.D.)."

Aberaţiile demontate mai sus aparţin personajului din New Jersey (SUA), admirat de Napoleon Săvescu (amândoi fiind medici).

Concluzia dlui Tonciulescu ? Clară: ***"(...) lucrarea lui Alexandru Bădin, «Dacia din vestul şi estul Europei», nu are nici o valoare ştiinţifică, ea denaturând aproape total adevărul. (...)"***

La care adaugă: ***"Tot ca rod al necunoaşterii şi al folosirii necorespunzătoare a unor noţiuni, autorul vorbeşte de celto-germani şi de germano-scandinavi,*** *ca şi cum celţii ar fi şi ei scandinavi sau germano-scandinavii ar fi celţi.* ***Ea este cea mai bună dovadă a inculturii autorului, ca şi a vinovăţiei editurii ALBATROS, care i-a publicat lucrarea."***

În final, este desfiinţat, pur şi simplu, Indexul de cuvinte şi nume româneşti de origine celtă, de la sfârşitul lucrării.

Dl. Tonciulescu se înşeală, totuşi, după "normele Ciorolanu et comp.": acesta este un "specialist autentic" care nu-şi poate face auzit glasul ! Ia să încerce dl. Tonciulescu cu o lucrare la "Albatros", de 440 pagini (chiar şi 44) şi... îl aşteptăm înapoi cu braţele deschise...

Nimic nu e întâmplător !

Să vedem, totuşi, cine este acest **Alexandru Bădin** şi ce doreşte el. Cu părere de rău pentru vârsta pe care o are, nu am de ce să-i port

vreun respect, pentru că n-a ştiut să îmbătrânească frumos...

De pe coperta-verso îi aflăm şi biografia, ca la marii autori: născut la 15.11.29, la Buzău, cu elementara la Buzău şi liceul la Constanţa, a a absolvit Medicina la Bucureşti, în 1953, după care, în 1965 se stabileşte **în Germania** (să-şi tragă sufletul), în 1966 **în Elveţia** (devenind şef de clinică la o maternitate din Neuchâtel) iar din 1969 până în 1997, profesează ca **medic în SUA**.

Iar finalul biografiei chiar că ne dă gata:

"De-a lungul anilor, autorul a manifestat un interes deosebit pentru rădăcinile istorice ale poporului român şi ale dacilor, interes care s-a concretizat în lucrarea de faţă, rodul unei susţinute activităţi de cercetare şi de documentare istorică şi lingvistică pe baza literaturii europene."

Cum nimic nu este întâmplător, trebuie să constatăm, şi acum, **mai multe coincidenţe. În 1999, România, Polonia ş.a. băteau încă la uşa NATO şi UE.** Surpriză: **în acel an important, în România apăreau această carte care voia să demonstreze că...am fi urmaşii celto-germanilor, manualele alternative (cu scandal !) dar şi *"O istorie a evreilor"* de Paul Johnson (Ed. HASEFER) care ne făcea *"cei mai mari criminali ai Holocaustului"*.** Nu numai atât: **în Polonia, un american polonez (de fapt, evreu) Jan T. Gross, a publicat cartea *"Vecinii"*, în care, *"pentru prima oară, polonezii erau înfăţişaţi în ipostază de călăi şi nu de victime"*.** Pentru 40 de nebuni era satanizat un întreg popor. Se menţiona că, din 3,5 milioane de evrei din Polonia, după război au mai rămas doar 0,5 milioane. Nu se spune însă că, în numai 6 ani, **o cincime** din populaţia Poloniei a "dispărut", deşi a fost foarte puţin timp în stare de război...

Toate aceste ultime informaţii au fost extrase dintr-un articol publicat în ZIUA, suplimentul *"Dosare ultra-secrete"* (în general, de excepţie, de urmărit) din 03.08.02, la puţin timp după ce, tot aici, Vladimir Alexe îşi permisese să-l dovedească mincinios/diversionist, pe Simon Wiesenthal, "vânătorul de nazişti", chiar înaintea "vizitei de lucru" a altui "vânător", Ellie Wiesel, primit ca Mesia de Năstase şi Iliescu. Articolul este semnat de **Miruna** Munteanu.

Tehnicile pentru deznaţionalizare încep cu...schimbarea miturilor

Mărturisesc că m-am chinuit să citesc până la capăt **cartea lui Alexandru Bădin**, chiar şi după trei ani de la cumpărare. A fost ca o **tragi-comedie**: aberaţii amestecate cu penibilităţi, dar şi cu mult-aşteptatele "mingi la fileu" pentru care îi mulţumesc.

Nu am avut răbdarea să le centralizez, ar fi fost o inutilă pierdere de timp, când există atâtea lucruri mai utile de făcut. O să încerc, totuşi, să extrag, din cele 440 de pagini o serie de **aberaţii şi "perle"**:

- *"(...) lucrarea de faţă îşi propune o linie nouă de cercetare, într-o direcţie indicată de informaţii istorice de mare certitudine (...)"* (p. 11)
- *"(...) Sunt convins că orice alt român ar fi făcut exact acelaşi*

lucru pe care l-am făcut eu(...)

(...) Urez cititorilor să aibă jumătate din bucuriile şi emoţiile pe care le-am avut eu atunci când am descoperit aceste informaţii." (p. 14) (Doamne fereşte!)

• Culmea sincerităţii o găsim la pag. 31, cu un citat pe care N.Săvescu îl pune pe subcoperta cărţii sale, fără se precizeze sursa:

"(...) ***o minciună repetată devine un adevăr de valoare şi un adevăr neglijat trece în spaţiul ocult.*** *Semnificative sunt afirmaţiile lui Milan Kundera din cartea sa, «Le livre du rire et de l'oubli»:*

«Pentru a lichida popoarele, *spunea Hubl (Milan Hubl, istoric ceh pe care Husak, fostul preşedinte al Cehoslovaciei, l-a îndepărtat din universităţi şi din institute de cercetare),* ***se începe prin a le altera, prin a le şterge memoria. Le distrugi cărţile, cultura, istoria şi altcineva le scrie alte cărţi, le dă o altă cultură, le inventează o altă istorie. Între timp, poporul începe să uite ceea ce este şi ceea ce a fost, iar cei din jur îl vor uita şi mai repede; limba nu va mai fi decât un simplu element de folclor care, mai devreme sau mai târziu, va muri de moarte naturală.»"*** (p. 31)

Nu-i aşa c-aţi prins ideea (veche reclamă, din '91)? **Acum, putem înţelege clar scopul distrugerii miturilor românilor, pentru a fi înlocuite cu... mituri pro-NATO !**

Şi, atunci, în ce domeniu sunt respectivii specialişti autentici ?!...

Celţii erau...moldoveni !

• *"Prezenţa istorică a poporului Bur atât în Vestul Europei, în Olanda, cât şi în Estul Europei, pe teritoriul Daciei (Buridava, Burebista) atrage atenţia asupra unor mari deplasări de popoare care au avut loc* ***din vestul spre estul continentului.*** *Aceste mari migraţii de popoare vest-europene au inclus, de asemenea, pe Daci, Carpi, Celţi, Cauci, Bastarni şi mai târziu pe Goţi."* (p. 35).

Alexandru Bădin e distractiv dar unde e dovada acestei "verze" pe care ne-o oferă ?!

• *"Ceea ce se poate constata şi astăzi este că popoarele galice din Anglia se numeau, de asemenea,* ***Cymric*** *sau* ***Cimru,*** *iar Jean Markale îi consideră pe Cimbri ca un popor celt."* (p. 35).

Numai că **Herodot îi considera pe Cimerieni originari de pe versantele nordic şi estic ale Carpaţilor.** Apoi, o parte dintre ei s-au deplasat spre sud, **în Anatolia**, unde au fost cunoscuţi drept **Cimiry. Migraţi, de aici, în Italia, Spania, Gallia, Anglia şi Irlanda, au fost cunoscuţi apoi sub denumirea de *celţi.*** (v. prof. A. Deac).

Agata Christie este greu de imitat: iată că v-am dezvăluit şi cine erau, de fapt, celţii...

Indo-europenii au venit din America iar dacii erau germani !?

• *"Popoare germanice din Vestul Europei, ca **Dacii, Burii, Carpii, Caucii, Bastarnii,** precum şi nenumărate popoare celte vor fi regăsite pe teritoriul Daciei noastre tradiţionale, formând grupul popoarelor din valul A indo-european care a migrat în Estul Europei (...)"* (p. 35).

Adică, primul val de indo-europeni ar fi venit din Vestul Europei spre Est ! Adică, probabil din America, unde evreul Columb credea că a ajuns în India!

La aşa ceva, nu poţi decât să-ţi faci cruce, să spui "Iartă-l, Doamne, că nu ştie ce face!" şi să te întrebi cum se poate găsi o editură care să publice asemenea aberaţii...Şi se pare că vom mai avea motive să tot ne facem cruci !

• *"**Getaes care au venit din Asia** sunt un popor din valul B indo-european din care fac parte, de asemenea, şi Cimmerienii, Tracii, Sciţii, Sarmaţii, Alanii, Saka, Roxolanii, Boranii etc. (...) **Geţii veniţi din Vestul Europei** s-au aşezat într-un spaţiu locuit de alte popoare de aceeaşi origine şi provenite din aceeaşi regiune. Ei s-au aşezat, probabil, la Nordul Dunării împreună cu **Dacii, Burii şi alte popoare celto-germanice**. Geţii din valul B s-au aşezat la Sudul Dunării împreună cu Tracii cu care au avut aceeaşi origine şi cu care probabil au migrat împreună."* (p. 36)

• *"**Toate aceste popoare au constituit o confederaţie sub autoritatea dacă,** a tribului regal dac. Barry Cunliffe, în The Oxford Illustrated Prehistory of Europe, 1994, afirmă:*

«Dacia a fost o largă confederaţiie de popoare care ocupa Transilvania şi era protejată de Munţii Carpaţi»

*(...) Barry Cunliffe, în ultima sa carte, The Ancient Celts, publicată în 1997, în subcapitolul **Dacii şi Germanii**, pag. 221-222, face următoarele afirmaţii importante:*

*1. **Originea Dacilor este obscură,** autorul eliminând astfel în mod indirect, diplomatic şi neofensator, posibilitatea convenientă şi cunoscută a originii trace.*

*2. Expansiunea şi ascendenţa Dacilor în Transilvania, mai ales în timpul regelui Rubobostes (170 î.Ch.), va stabili contactul cu **comunităţile celte stabilite acolo** de mult timp* (?! – n. E.D.), *comunităţi care vor fi absorbite apoi în statul dac. După acest punct de vedere, populaţia celtă ar fi precedat venirea poporului dac şi ulterioara lui dominaţie politică în acea regiune sub numele de **Dacia tradiţională sau Dacia din Estul Europei** (...)* (p. 42).

Totul este o...nebunie totală! Toate acestea explică de ce vesticii tratează România ca pe o colonie. Guvernanţii noştri ştiu, oare, cum apare istoria României în Occident? Îi interesează, cumva? Au de gând să aloce vreun euro pentru apărarea istoriei ţării cu lucrări difuzate chiar în Occident?

Slabe speranţe! Oricum, după aberaţii în serii, constatăm şi că... gura păcătosului adevăr grăieşte: ***"Dacia tradiţională sau Dacia din Estul Europei."*** Greşeală fatală! Cum putea să existe Dacia tradiţională în Est, când, până acum (şi toată cartea) am fost lămuriţi că dacii au venit din vest, fiind...germani la origine ?!!

• Această sinceritate naivă o găsim şi ceva mai încolo:

"Aceste afirmaţii de certitudine şi ***accentele pe care caut să le introduc au ca ţintă cititorii care (...) susţin că Dacii se trag din Traci"*** (p. 57).

După ce a încercat să-i "rupă" pe daci ("veniţi din vest") **de geţi** ("veniţi din est"), **acum încearcă să rupă orice rădăcini trace ale geto-dacilor.** Tracii au fost consideraţi de Herodot cel mai mare popor din antichitate, după inzi, care ocupa mare parte din Balcani, Alexandru Macedon era şi el un trac iar toate acestea pot deveni periculoase...

• *"Prin lărgirea conţinutului său, Dacia devine o noţiune germanică, adoptată de popoarele germanice* (nu era un singur popor ?! – n. E.D.), *adică de popoarele celte şi* ***noţiunea de celto-german*** *îşi dobândeşte încă un argument substanţial."* (p. 63)

Marea Diversiune: celţii–Oameni Primordiali...

• Şi acum, gafa-gafelor ! 440 de pagini încearcă să ne convingă că celţii au venit în Ardeal înaintea dacilor, că dacii au condus, totuşi, confederaţia de popoare celto-germane dar că celţii şi-au impus limba, care ne-a rămas şi nouă...Toate aceste aberaţii sunt anulate de un nou moment de sinceritate:

"Celţii nu au avut o limbă centralizată omogenă, deoarece ei au trăit într-o societate sau societăţi lipsite de unitate politică. *Şi astăzi, în regiunea de nord a Scoţiei,* ***în fiecare vale dintre munţi se vorbeşte un dialect*** *şi aceeaşi situaţie se întâlneşte şi în munţii Elveţiei. Distanţele mari, lipsa cuvântului scris şi influenţele altor popoare au făcut ca* ***limbile celte*** *să fie* ***foarte heterogene iar pronunţia*** *să devină* ***literală şi neortodoxă."*** (p. 64).

Ei bine, în continuare, încearcă să ne convingă că celţii au ocupat întreaga Românie de azi încă din secolul V î.H., motiv pentru care le vorbim şi acum limba !

CIA şi Pentagonul au un buget de 500 miliarde dolari anual. Cu atâţia bani, **chiar n-au reuşit să găsească un alt agent de influenţă mai bun ?!...**

• Ei bine, gata cu gafele şi sincerităţile! Alex. Bădin intră deja în **scopul** efortului său, doar nu e plătit degeaba:

"Celţii *au reprezentat* ***cel mai vechi strat cunoscut de populaţie în Europa,*** *care a* ***apărut din epoca bronzului*** *şi primul care a lăsat o limbă, o cultură, o tradiţie, fără să împingă un creion.*

(...) ***Nu se cunoaşte dialectul celt vorbit pe teritoriul românesc şi nici dialectele celte vorbite în Vestul Europei acum 2.000 de ani,*** *dar faptul că nume şi cuvinte celte actuale se pot recunoaşte în*

limba română sau viceversa (mai degrabă viceversa, după cum vom dovedi ! – n. E.D.) *este un miracol, este un tur de forță demonstrativ al tenacității și viabilității limbii celte pe acest teritoriu, o oglindă a limbii care s-a vorbit înaintea cuceririi romane și o direcție certă de studiu și de cercetare a originii și identității noastre."* (p. 77).

Epoca bronzului datează în perioada 2.000-1.000 î.H. Să afirmi că atunci a apărut *"cel mai vechi strat cunoscut de populație în Europa"*, deja nu mai are calificare!

Apoi, nu se cunoaște nimic despre limba celtă dar nu contează, ea s-a păstrat în limba română!

Judecătorul Suprem al celților – "mare gorobete" la români !

Acest miracol ne este exemplificat, în mod magistral, de un "specialist autentic", "doctor în filologie" Al. Bădin: ***"mare gorobete"*** își are originea în celtul ***"vergobret"***. Care, stați pe scaune, însemna... ***"mare judecător, un judecător suprem, investit cu puteri de viață și de moarte"*** !

Dacă marele judecător al celților este un mare gorobete pentru români, ne-am lămurit definitiv cum "devine" cu originea noastră celtă !!!

• Al. Bădin mai are însă un puseu de sinceritate:

"S-au făcut eforturi mari pentru deznaționalizarea poporului nostru, pentru a ni se șterge adevăratele origini și a ni se impune altele, după modelele expuse de Milan Kundera" (p. 102).

• *"Este surprinzător de trist că* ***originea germană a Dacilor*** *a rămas un secret numai pentru Români și dacă este așa a cui e vina ?"* (p. 161)

A lui Al. Bădin, care, **până acum, a afirmat că românii ar fi urmașii celților** !

• *"Cimerienii, Tracii, Geții, Sciții, Sarmații au fost popoare de origine iraniană, din valul B indo-european, iar Dacii și Celții au fost popoare aparținând valului A indo-european"* (p. 166).

În continuare, **Alexandru Bădin se chinuie să demonstreze că aproape toată limba română este de origine celtă, după ce anterior se mira că numai noi nu știm că suntem... germani.**

În toată această strădanie, când nu ne oferă pe tavă dovezi în favoarea originii traco-dacice a celților, reușește măcar să ne distreze cu o serie de **"perle" filologice**:

- **Balcani** > Balgan = **burtă**
- **șucar** > cocar = sistematic, **perfect**
- **Leana** > Leannan = soție, **ființă iubită**; vale, câmp plin de flori.
- **Matache** > mathacha (dh) = **act de îngrășare**, de cultivare a pământului
- **Mitică** > mitich = **oportun**, la timpul potrivit (Mitică Dragomir știe ?!)
- **Bărăgan** > baragan= **tocmeală**, a negocia (aflați originea reală din prezenta lucrare)

▪ **Cosma** > cosmail = **gunoi**, resturi de mâncare (Miron Cosma ştie?!); aflăm apoi: **Cosma este un nume biblic...**

▪ **bă** > bo = **exclamaţie de încântare şi apreciere !**

Se pare că v-am obosit deja, cu aberaţiile acestui "român de bine" din New Jersey, **lăudat de vecinul său din New York, tot medic, Napoleon Săvescu**. Poate, însă, că nu e rău să vedeţi şi Dvs., cititorii, ce se vehiculează despre noi, în Occident, şi ce trebuie să suporte aceia care se ocupă cu dacologia...Bănuiţi cu ce "plăcere" am studiat această "operă" de 440 pagini, deşi aveam lucruri mult mai importante şi mai plăcute de făcut !...

"Originea dacilor – subiect important pentru Europa"

Să mai facem împreună, totuşi, un efort şi să aflăm scopul acestei strădanii chinuitoare de specialist "of America", din **concluziile expuse în final**, ca să ne fie clar ce se doreşte:

"Originea Dacilor *începe să devină un* ***subiect important*** *nu numai pentru descendenţii lor, ci şi* ***pentru întreaga istoriografie europeană"*** (p. 372).

(...) ***Dacii au fost un popor germanic*** *(...)Popoarele celte (...) care au migrat pe teritoriile fostei Dacii în secolele 5-4 î.Ch. au adus un bagaj lingvistic care a devenit dominant printr-un proces de* ***celtizare a populaţiei****. Acest bagaj lingvistic celt a devenit dominant şi determinant pe teritoriul Daciei, el fiind acela care* ***a rămas mai târziu în limba română, după cucerirea romană*** *(...)*

(...) Dacii, ca şi alte popoare germane şi germanice, şi-au părăsit pământurile lor de origine din nordul şi vestul Europei, deplasându-se spre sud şi spre est, prin migraţii repetate care au avut loc după ***marile inundaţii de la sfârşitul mileniului 2 î.Ch.*** (?! – n. E.D.) (p. 375)

(...) ***Dacii din Vestul Europei sunt singurii strămoşi ai Dacilor noştri*** *despre care se poate vorbi ştiinţific şi istoric, real şi nealterat de puncte de vedere răsăritene* (?!–n.E.D.). ***Versiunea astăzi cunoscută a originii Dacilor nu poate fi susţinută istoric, ci dimpotrivă ea serveşte de argument pentru fenomenul descris de Kundera. Scopul acestei diversiuni este de a destabiliza identitatea poporului român sau a oricărui alt popor şi a o înlocui cu o versiune politic acceptabilă chiar cu riscul de a fi deznaţionalizată*** *(...)*

(Vedeţi cum se face manipularea? Cu vorbe frumoase, albul este transformat în negru şi invers. Bineînţeles, cu o doză imensă de tupeu...)

(...) ***Dacii nu erau Traci*** *(...)* (pag. 376)

(...) ***O analogie între Daci şi Geţi este istoric incorectă şi ca finalitate deznaţionalizantă (...)"*** (p. 377)

(...) Moştenirea culturalo-lingvistică şi ideologico-religioasă a popoarelor celto-germane este preponderentă şi evidentă în viaţa culturală şi spirituală a popoarelor din Dacia şi apoi a românilor.

(...) După cucerirea romană şi adoptarea limbii latine, un alt strat lingvistic şi cultural se adaugă vechilor structuri celto-germanice, defi-

nind pentru a treia oară apartenența poporului român culturii și limbilor Vestului European. (p. 378)

(...) ***Caracterul dominant al limbii celte în Dacia de Est nu poate fi conceput fără a accepta fenomenul unei «celtizări» care a cuprins o bună parte a populației.*** *Este, de asemenea, adevărat că* ***o diferențiere foarte clară între celți și Germani nu poate fi făcută cu exactitate (...)***

Faptul că limba vorbită în Dacia era ***o limbă celtă, o limbă germanică,*** *urmată apoi de limba latină, probează o dată mai mult structura lingvistică și culturală de origine vestică a popoarelor Daciei în perioada formativă a poporului român (...)*

Prin dominația politică exercitată de către Daci asupra celorlalte popoare celto-germane, Dacia apare în toată luminozitatea ca o confederație celto-germană sau germanică. (p. 379).

(...) Noi suntem cel mai vechi popor în Estul Europei, din preistorie, protoistorie și istorie și suntem contestați de popoare noi (...)

Aş dori ca această lucrare să fie numai un început care să marcheze o nouă direcție de cercetare pentru generația tânără *care va găsi noi căi și argumente în scopul unei cunoașteri profunde și reale a identității și originei românilor."* (p. 382)

Mulțumim de o asemenea identitate nouă, pro-Vest (NATO, UE), pentru care Lucian Boia ne cere să ne schimbăm până și...miturile, dar nu ne trebuie ce nu ne aparține!

"Popoarele Alese au supraviețuit"

De ce vor Boia et comp. să ne demitizeze istoria aflăm de la Alexandru Bădin (p. 6-7):

"Edison, inventatorul tehnicii cinematografice, a creat și o companie cinematografică de puțin succes și care a dat faliment iar cei care au preluat-o au făcut o descoperire epocală; ei au realizat că ***marele public este sensibil nu la informații, ci la narațiuni, la povești*** *(...).*

(...) ***Numele de persoane și de locuri s-au dovedit întotdeauna a fi cele mai rezistente timpului și adversității schimbărilor de tot felul.*** *Memoria colectivă a tuturor popoarelor a păstrat anumite nume ca pe semnale sonore de importanță, chiar dacă i-au uitat semnificația simbolică,* ***așa cum au păstrat și legendele*** *uitând de adevărata lor semnificație istorică.* ***Factorul subconștient s-a dovedit a fi mai durabil, mai tenace decât factorul rațional și analitic*** *care a apărut, de altfel, și mai târziu în evoluția sistemului nervos central.* ***Memoria colectivă, numită, de asemenea, și memoria sacră****, a fost un semn al experienței spirituale umane și pe trupul ei scrisul a apărut ca o grefă, ca un adaus cu caracter parazitar și popular."*

Alexandru Bădin știa foarte bine ce avea de făcut când a purces la scrierea acestei cărți-diversiune. Ne convingem inclusiv din motto-urile folosite:

"Popoarele alese sunt cele care au supraviețuit" (Elias Canetti – evreu) (p. 5)

"Disprețuind tot ce ne-a precedat, învață pe alții să ne

dispreţuiască pe noi"

"Printre cei morţi mai sunt unii care trebuie ucişi" (p. 321)

"Numai popoarele care au o idee clară a ceea ce sunt reuşesc să supravieţuiască istoric" (p. 384)

În secolul XIX, în Franţa şi Anglia se vorbea româneşte !

Pe câteva sute de pagini, Alexandru Bădin s-a chinuit să ne probeze că, şi acum, după 2.500 ani, vorbim limba celţilor. Pe care aceştia, între timp, au uitat-o sau au pierdut-o undeva prin Carpaţi ! **N-a reuşit decât să fie penibil în majoritatea paginilor.**

A uitat, totuşi, un lucru: să ne explice **de ce limba română păstrează o sumedenie de cuvinte din limba unor popoare cu mii de ani mai vechi decât hibrizii celto-germani: sumerieni, indieni, vedici, ionieni, dorieni, basci, etrusci** (vă va lămuri dl. Tonciulescu despre ce e vorba)...

Poate cu altă ocazie ("operă"), ne va lămuri Al. Bădin cum au reuşit celţii performanţa de a ne transmite o limbă, pe care noi continuăm s-o vorbim de peste două milenii iar ei au "uitat-o" între timp ?...

Prof. dr. Augustin Deac, în volumul *"Istoria adevărului istoric"* – vol. I (p. 539-541) este foarte direct şi convingător în a demonstra că **procesul de influenţă a fost tocmai invers:**

"Afinităţile lingvistice româno-britanice şi irlandeze, după aprecierile mai multor cercetători, ca B.P. Haşdeu, George Vaida, Ionel Cionchin, N. Miulescu, P.L. Tonciulescu ş.a. se datorează celţilor, strămoşii irlandezilor, ***celţii, care erau înrudiţi*** *după cum am văzut,* ***cu geto-dacii"***

Ne oferă apoi cea mai bună dovadă, publicată de B.P. Haşdeu în 1875: ***"Tatăl nostru"*** **scris în dialectul celtic din provincia Wallace din Anglia** şi cuprins în lucrarea, din **1715**, a englezului Chamberlayn. Citiţi şi vă minunaţi:

Poerinthele nostru cela ce esti en cheri
Svintzascoese numele teu
Vie emperetzioe ta
Facoesa voe ta, cum en tzer ase şi pre poementu
Poene noastre datorii le nostre, cum şi noi se loesoem datorniczilor nostri
Şi nu dutze pre noi la ispitire
Tze ne mentueste pre noi de vicleanil. Amin.

Motiv pentru care, la finele secolului XIX, cercetătorul ungar Samuil Kölescri îi scria medicului englez Woodward: ***"Românii de la Dunăre şi Celţii Wales vorbesc una şi aceeaşi limbă."***

Cum şi-au putut schimba limba irlandezii, urmaşii celţilor, în numai 2-3 secole?! Vă voi explica, pe larg cu o altă ocazie. Rămânem, totuşi, cu întrebarea de baraj pentru "specialistul autentic" Alexandru Bădin: **cum explică ştiinţific faptul că celţii şi-au pierdut limba pe care tocmai "o predaseră dacilor", iar urmaşii acestora o mai vorbesc şi acum ?...**

Ca să înţeleagă şi Al. Bădin fenomenul, trebuie amintit faptul istoric

că **strămoşii francezilor au fost o parte din cei fugiţi de la Troia iar în sudul Franţei, în 1885, încă se vorbea aproape româneşte!**

Rămâne, însă, un mare semn de întrebare: cine şi cum a reuşit să schimbe limba vorbită în Franţa şi Irlanda în ultimele 1-3 secole ale mileniului III ?!...

Aceste aspecte vor fi abordate pe larg într-o lucrare nouă.

Până atunci, nu ne rămâne decât să constatăm **obstinaţia cu care încearcă unii să desfiinţeze miturile şi istoria poporului român, ca şi lipsa contraargumentelor ştiinţifice ale acestor "specialişti autentici"...**

Ramania – Paradisul terestru şi miracolul românesc

În trecutul foarte îndepărtat, ţara de la nordul Dunării actuale, fostă Okeanos Potamos (Fluviul Ocean), era cunoscută drept **Ramania, ţara lui Ram**. Zeu al Soarelui, Ram era venerat în toate zonele Pământului unde au ajuns pelasgii: Egipt (Ra), Sumer (**Mar**duk) etc. Ram mai apare şi ca erou civilizator din vestul Europei până India. Totodată, vechea denumire a Pannoniei era **Rama**. Că ungurii au transformat-o în marcă de... margarină este altă poveste.

Vechile legende româneşti ne spun că **primul locuitor al acestor pământuri a fost Ram**. De la N. Densuşianu aflăm, apoi, că **ramnes,** *"cei născuţi din Ram"*, au ocupat Egiptul, suprapunându-se peste populaţia locală negroidă, l-au civilizat şi au creat dinastiile "zeilor", din care se revendicau apoi faraonii. Ramses pare mai degrabă a fi chiar Ramnes "născcut din Ram", urmaşul lui Ram.

În plus, este cunoscut faptul că **aceşti ramnes se află şi la baza creării Romei.**

În volumul I, pag. 387, al lucrării citate, prof. dr. Augustin Deac ne oferă un argument suplimentar, în cadrul unui dicţionar româno-sanscrit ("limba sfântă") întins pe mai multe pagini (380-390). Conform acestuia, **rumân = ramana** iar **Rumânia = Ramanya.**

Fireşte, veţi spune că, pe vremea indienilor vedici, sanscriţi, România nu exista. Cele două echivalenţe au însă o altă semnificaţie, care ne explică, în final, cum s-au născut denumirile noastre ca popor şi ca ţară. Rezultă clar că, **în vechime, zona de la nordul Dunării era cunoscută drept ţara lui Ram–*Ramanya* iar locuitorii de aici drept *ramana / ramani*.** Ulterior, cu trecerea secolelor şi chiar a mileniilor, denumirea originală a fost coruptă în rumon, ruman, rumân şi în final român, pentru a se justifica presupusa descendenţă din romani, iar această "evoluţie" este pe deplin explicabilă. ***"Toţi de la Râm ne tragem"***, ne spune Cronicarul, **adică de la Ram** şi nu de la Roma, cum au vrut unii să înţelegem...

După cum am arătat şi în volumele *"SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpaţi"*, zona nord-dunăreană, "ţara de la miazănoaptea îndepărtată", a fost considerată în vechime drept **Paradisul terestru**. Un teritoriu bogat în aproape toate bogăţiile Pământului, cu terenuri agricole, păşuni, păduri şi un incredibil sistem hidrografic natural, chiar şi pentru vremurile actuale, o zonă bine apărată, de toate peri-

colele, inclusiv de cel al ghețarilor din nord, de coroana Munților Carpați. Nu este exclus ca această ***Corona Mons*** să fi reprezentat **modelul pentru...coroanele regale.**

Acest paradis a fost jinduit de o bună parte din popoarele care au existat **de-a lungul mileniilor**, în Eur-Asia şi mai este dorit şi acum, chiar şi numai sub forma ocupației economice.

Ca un **miracol unic al Istoriei**, locuitorii acestor pământuri n-au putut fi alungați din vatra strămoşească şi nici deznaționalizați. Românii păstrează în continuare limba, portul, obiceiurile, tradițiile strămoşilor **de... acum 7.000 ani** iar analize minuțioase de sânge demonstrează un alt miracol: în ciuda neîntreruptelor invazii, **ne-am păstrat puritatea, legătura cu străbunii.** Poporul cel mai urgisit din istoria Pământului şi-a păstrat cel mai bine puritatea genetică!

România rămâne un miracol, căruia i s-a prevăzut un viitor mesianic. Profetul indian **Sundhar Singh** scria, în **1922**, că **românii vor deveni un popor îndrăgit şi respectat de toate popoarele** (v. *"SECRETELE TERREI"* – vol. II). Şi această profeție a sa **începe să se confirme**. În lucrarea amintită, am oferit şi unele exemple incredibile.

"Europa are nevoie de România"

Un articol din ***"Formula AS"*** (anul XII, nr. 527, **august 2002**, p. 3; autor: Ion Longin Popescu) completează în mod fericit lista străinilor (occidentali) fascinați de România şi de români. Articolul şochează încă din titlu: ***"Caroline Juler– ziaristă din Marea Britanie: «Aş vrea ca în următorii 10 ani să-mi dedic viața României»".***

Pentru cei încă ancorați în prejudecățile despre România, rândurile următoare pot fi mai mult decât instructive:

"Împotriva tradiției televiziunilor şi ziarelor străine de ignorare voită sau distorsionare a realității româneşti, ea (tânăra galeză) ***şi-a întărit iubirea pentru țara noastră,*** *vizitând locuri în care nu toți românii au ajuns vreodată. În mod fericit, a început cu Maramureşul. (...) Cu datele culese,* ***a întocmit şi publicat primul «Ghid Albastru al României»,*** *un elegant volum de 250 de pagini,* ***apărut la Londra.*** *A revenit anual, iar* ***în 1996 a rămas cinci luni la Sibiu, să învețe româneşte. «Odată cu descoperirea României, viața mea s-a schimbat definitiv»,*** *spune «(...) Europenii habar nu au de tezaurele arheologice, de bogăția arhitecturii tradiționale şi de uriaşa desfăşurare etno-folclorică existente în toată zona rurală a României, adică în peste două treimi din teritoriu – o suprafață egală cu a unor țări vecine»." (...)*

«M-am simțit foarte vinovată», spune «pentru că țările bogate ale Vestului au făcut atât de puțin pentru ajutorarea celor lăsate, acum 50 de ani, sub dominația sovietică. Dacă, până la urmă, şi-au răscumpărat oarecum vina față de țări ca Ungaria, Cehia sau Polonia, ***față de România occidentalii s-au purtat nedrept de rece.*** *» (...)*

«Deşi părinții mi-au lăsat suficienți bani ca să fac ocolul lumii de câteva ori în vapoare de lux, după ce am descoperit România, nu am mai plecat în altă parte. Îmi ajung locurile şi oamenii de aici. (...)»

Rep.: – Mai întâi a fost Françoise; a urmat Stephanie, apoi Caroline. Prima belgiancă, ultimele două, englezoaice. Din iubire pentru România, învățați limba, intrați în mișcările civice. (...) Sunt români care se trezesc, «somnoroși», și se întreabă: «De ce le place ăstora de noi?» De ce?

– Noi, în Vest, suntem prea agitați. ***Căutăm liniștea în România. Noi ne-am bătut joc de tradiții, de suflet, de credință.(...)*** *Ce-i de făcut?* ***Luăm «agheasma renașterii» din România. Din opinca și din tâmpla altarului românesc. Necredincioșii îl regăsesc pe Dumnezeu, încruntații își regăsesc zâmbetul, neliniștiții cunosc pacea. Vestul are nevoie de integralitatea sufletului românesc. Europa are nevoie de România, pentru că aici se află propria-i identitate regăsită și foarte mult din trecutul european. (...)"***

România – Paradisul regăsit

"(A doua carte dedicată României) va fi o carte de călătorii, impresii și experiențe, despre Roșia Montană și alte localități fascinante. Se va numi probabil «Searching Sarmizegetusa» ***(În Căutarea Sarmizegetusei)*** *și va cuprinde tot ce am întâlnit mai frumos în viața de zi cu zi, în cultura, istoria și arheologia românească. Când am vizitat Sarmizegetusa Ulpia Traiana și am văzut vestigiile romane lăsate în părăsire pe câmp, când am văzut cum își zidesc oamenii cuptoare cu cărămizi de la împăratul Traian, ori își reazămă uneltele agricole de pietre funerare de acum 2.000 de ani, am înțeles că* ***aici e chiar paradisul pentru un arheolog. Pentru un turist e mai mult decât își poate imagina.***

(...) De fapt, ***când simt nevoia de prieteni, plec în România.*** *La Londra, cu toate că am și acolo destui prieteni, mă simt uneori stingheră, fiindcă trăiesc între oameni suspicioși. Românii nici nu-și închipuie cât de important este pentru noi să venim aici și să descoperim ceea ce am avut cândva, dar am pierdut. Nu-și pot imagina cât de important e să venim în* ***această țară fantastică.*** *Pacea din satele românești este alinare pentru suflet, un elixir de viață lungă. Fără să vă dați seama,* ***aveți o viață de calitate****, în care primează alimentele ecologice și medicina naturistă.* ***Aveți atât de multe cu care să vă mândriți și cu care să fiți fericiți !***

Rep.: – Care este cel mai important câștig al vizitelor dvs. în România?

– Am învățat să fiu fericită."

Se pare că noi nu știm să ne apreciem țara și valorile ei și suntem primii care o defăimăm!

Caroline Juler a vizitat pentru prima oară România în **vara anulul 1993** cu ocazia unei reuniuni culturale de la Sfântu Gheorghe, la care era invitată și în ciuda împotrivirii unor prieteni din Budapesta: *"E o țară periculoasă, mai bine renunță !"...*

Ce a simțit ea atunci este o palmă răsunătoare pe obrazul celor care care ne văd (doar) ca "Țara lui Dracula":

"După ce am trecut granița, cu un tren care se îndrepta spre Brașov, mi s-a părut că sunt chemată la geam de o voce misterioasă, care-mi șoptea: «Privește, privește!»

*M-am ridicat de pe banchetă şi am privit. **Era ceva minunat, cum nu mai văzusem.** Nu-mi venea să cred, aşa că am deschis geamul şi am rămas cu privirea aţintită spre **cel mai frumos peisaj imaginabil,** tot drumul, până la destinaţie... Am stat doar patru zile, timp în care am văzut şi lacul Sfânta Ana, iar la întoarcere, adunându-mi gândurile, am înălţat un cuvânt către Dumnezeu: «**Doamne, am fost în Paradis!**»"*

Răscolitoare cuvinte !

Să rămână (ramana !) **RAMANIA Paradisul pierdut ?** Depinde numai de noi, românii, urmaşii ramanilor, să păstrăm întreg ce mai avem din moştenirea primilor străbuni. Ai noştri şi ai Omenirii...

Eugen **DELCEA**

LISTA ABREVIERILOR

– a.	– an
– altbakt.	– vechea l. bactriană
– cf.	– conform
– drom.	– daco-român; limba daco-română
– ed.	– ediție
– engl.	– englez; limba engleză
– esk.	– eskuara/euskara/limba bască
– et.	– etimologie
– fr.	– francez
– l.	– limba
– lat.	– latin
– occ.	– occitan, l. occitană
– pt.	– pentru
– sanscr.	– l. sanscrită
– sp.	– spaniol
– ş. u.	– şi următoarele
– trad.	– traducere
– v.	– vezi

RAMANIA, DE LA GLACIAȚIUNI LA POTOP

"Gheața veşnică" şi Potopul...din România

Glaciațiuni: *

1.Glaciațiunea ***GÜNZ*** (650.000–500.000 î.e.n.)
2.Glaciațiunea ***MINDEL*** (400.000–300.000 î.e.n.)
3.Glaciațiunea ***RISS*** (200.000–120.000 î.e.n.)
4.Glaciațiunea ***WÜRM*** (75.000–9.800 î.e.n.)

Interglaciațiuni:

1.GÜNZ – MINDEL (500.000–400.000 î.e.n.)
2.MINDEL – RISS (300.000 – 200.000 ani î.e.n.)
3.RISS – WÜRM (120.000 – 75.000 ani î.e.n.)

Potopul:

(conform Vojtech Zamarovsky: *"La început a fost Sumerul"*)

– *"Apoi a sosit potopul, iar **după potop au venit la domnie regii popoarelor din munți**"* (pag. 255).

– *"Apoi Ziusudra, rege (în Şuruppak), a construit o uriaşă (corabie)...(Apoi) toate furtunile cu vânturi deosebit de puternice s-au năpustit deodată, iar în clipa aceea, potopul s-a revărsat asupra tuturor locurilor jertfite. Apoi, **după 7 zile şi 7 nopți, potopul a inundat pământul,** iar barca cea mare se zvârcolea, din cauza furtunii, pe apele umflate"* (pag. 241).

Supraviețuirea popoarelor din munți după potopul care a distrus populațiile din câmpii a condus la repopularea câmpiilor cu oameni coborâți din munți. Această roire a populațiilor din munți a continuat mii de ani după producerea potopului (anul 9.800 î.e.n.), devenind chiar o tradiție. Numai aşa se explică "descălecarea" lui Dragoş Vodă din Ardeal în Moldova şi "descălecarea" lui Negru Vodă, tot din Ardeal, în Țara Românească.

Trebuie precizat că **potopul s-a produs la sfârşitul glaciațiunii Würm (anul 9.800 î.e.n.), datorită topirii masive a ghețarilor, care acopereau întreaga Europă de la nord de paralela 45°.**

Plecarea sumerienilor din *"Cetatea Carpaților"* în mileniul V î.e.n. (astfel cum am demonstrat în lucrările *"De la Tărtăria la Țara Luanei"* şi *"SECRETELE TERREI / Istoria începe în Carpați"* – vol. I) **explică conservarea existenței potopului în tradițiile sumeriene şi**

---

* **N. aut.:** conform D. M. Pippidi, *"Dicționar de istorie veche a României"*, Bucureşti, 1976.

menţiunile din *"Zborul lui Etan spre cer"* privind *"marea de lângă cetatea munţilor".* Una din cele mai elocvente dovezi ale plecării sumerienilor din Ardeal (de la Tărtăria-pe-Mureş) rezidă şi în **foarte numeroasele toponime din Ardeal cu nume sumeriene.** Ex.: comuna *Şarmaşag* înseamnă în limba sumeriană *şar* "scump" + *ma* "al meu" + *şag* "rege" (v. şi persanul *şah* "rege"). Această comună are în compunerea sa satul *Ilişua*, care în limba sumeriană înseamnă *illi* "de sus" (v. şi ebraicul *illit* "de sus") + *şua* "steaua".

Dovezi arheologice

A) *DIN GLACIAŢIUNI*

– Existenţa ***renilor*** (cerbi de origine arctică) – v. comuna *Reni,* în Basarabia.

B) *DIN INTERGLACIAŢIUNI*

– Existenţa ***mastodonţilor*** (elefanţi uriaşi), descoperiţi în cariera de lignit Valea Crişului, jud. Covasna (v. ziarul "România liberă", 25 mai 1995, pag. 1); vechime: 3.500.000–4.000.000 ani.

C) *DIN GLACIAŢIUNEA EXISTENTĂ CU 15.000.000 ani în urmă*

– **Crustaceele** descoperite în peştera MOVILE, din sudul Dobrogei, lângă Mangalia şi care au migrat aici din cauza răcirii climei (v. ziarul "România liberă", 19 noiembrie 1992, pag. 4).

D) *DIN GLACIAŢIUNEA EXISTENTĂ CU 5.000.000 ani în urmă*

– Identic cu pct. C) de mai sus.

Continuitate de...600.000 ani

A) ***BĂRĂGAN*** = *BARA "baltă", "mocirlă"* (în Banat)
GAN "a merge" (în limba getică, bască şi armeană)

"A merge pe baltă"* reprezintă o realitate de acum 600.000 ani, când Bărăganul de azi constituia *"Marea Sarmatică", din care a mai rămas azi "Lacul Sărat" de lângă Brăila. Ea a fost colmatată de praful adus de vânt din stepele nordpontice. **Balta a dispărut, dar s-a păstrat toponimul, dovadă a locuirii teritoriului de către strămoşii dacoromânilor de azi.**

B) ***BARAOLT*** = numele munţilor din cotul Oltului (partea din sud a masivului Gurghiu-Harghita şi Baraolt). **Cu 600.000 ani în urmă, acest cot al Oltului era o baltă *"bara",* în care se vărsa Oltul** ce izvora din Munţii Gurghiului şi cel ce izvora din Munţii Făgăraş. Un al treilea Olt izvora tot din Făgăraş (versantul sudic) şi se vărsa în Dunăre. Prin fenomenul de "captare a apelor", munţii Făgăraş au fost tăiaţi, cel de-al treilea Olt le-a "captat" pe primele două, **balta a dispărut, dar a rămas toponimul *"Baraolt".***

Cu 600.000 ani în urmă, existau trei Dunări. Prima izvora din Munţii Pădurea Neagră şi se vărsa în *Balta*, numită de unguri *Balaton* (prin includerea unei vocale **a** între consoanele ***lt***, fenomen fonetic numit *epenteză*). A doua Dunăre izvora de la Porţile-de-Fier şi se vărsa

în aceeaşi Balta/Balaton, iar a treia din Munţii Carpaţi, de la Porţile-de-Fier (zonă numită în antichitate *"Fântânile lui Achile"*, ca amintire a zonei de izvorâre a celei de a treia Dunăre) şi se vărsa în Marea Sarmatică. **În acea perioadă, Munţii Carpaţi şi Munţii Balcani formau un singur lanţ muntos.** Prin acelaşi fenomen de captare a apelor, s-a produs fenomenul prezentat mai sus pentru Olt, **formân-du-se o singură Dunăre.** Nu este întâmplător că Dunărea de la vest de Munţii Carpaţi se numea, în antichitate, *Danubius* (nume celtic), iar cea de la est se numea *Donaris* (nume dacic) sau *Ister* (nume grecesc).

Matriarhatul la dacoromâni

Limba română este singura limbă neolatină în care se folosesc cuvintele *mamă* şi *tată*, în loc de romanul *mater* şi *pater*, francezul *mère* şi *père*, italianul *madre* şi *padre*, spaniolul *madre* şi *padre*, portughezul *madre* şi *pai*. Nu trebuie omis nici sumerianul *ama* "mama" şi bascul *ama* "mama" etc.

Dar, în timp ce cuvintele înrudite menţionate înseamnă *mamă*, în **limba latină arhaică, foarte înrudită cu cea vorbită de rudele lor dacice rămase pe Dunăre de unde au plecat bunele lor rude *"prisci latini"*/latinii cei vechi,** cuvântul *mamma* însemna "sânul femeii" (de unde a apărut şi francezul *mamelle*), iar *tata* reprezenta "cel ce da să mânânce la copii", deci un fel de servitor. Se dovedeşte astfel că **dacoromânii păstrează tradiţii din perioada matriarhatului,** când *mama* era stăpâna familiei, iar *tata* se situa pe un plan secundar.

Leul s-a născut în România ?

Pentru a şti cât mai corect ce vor face dacoromânii în perioada interglaciaţiunii a 4-a Würm şi a 5-a (al cărui nume nu a fost stabilit încă) şi – în special – în perioada care începe cu mileniul III, cel mai important lucru este a şti cum va evolua clima în perioada la care ne referim. În acest scop, cel mai important lucru este a ne referi la perioadele anterioare glaciaţiunii Würm, respectiv la glaciaţiunile şi interglaciaţiunile care au precedat-o.

Din cele cunoscute până în prezent, **pe Pământ au avut loc 4 glaciaţiuni** şi anume:

1. GÜNZ – 650.000–500.000 î.e.n. (durata: 150.000 ani).
2. MINDEL – 400.000–300.000 î.e.n. (durata: 100.000 ani).
3. RISS – 200.000–120.000 î.e.n. (durata: 80.000 ani).
4. WÜRM – 75.000–9.800 î.e.n. (durata: 65.200 ani).

Interglaciaţiunile au avut următoarele durate:

- GÜNZ-MINDEL: 500.000–400.000 î.e.n. (durata: 100.000 ani);
- MINDEL-RISS: 300.000–200.000 î.e.n. (durata: 100.000 ani);
- RISS-WÜRM: 120.000–75.000 î.e.n. (durata: 45.000 ani).

Analiza acestor date ne conduce la următoarele concluzii:

1.–**durata glaciaţiunilor a scăzut permanent** de la o glaciaţiune la alta.

2.–primele două perioade interglaciare au fost egale, dar a treia a scăzut foarte mult.

Înainte de a trage o a treia concluzie, se cuvine a face o precizare foarte importantă. Se afirmă azi, tot mai des, că încălzirea climei pe Pământ se datorează aşa-zisului *"efect de seră"*. Este foarte posibil ca "efectul de seră" să-şi aibă şi el influenţa lui. Dar, **cauza principală a apariţiei glaciaţiunilor şi a încălzirii climei în perioada interglaciară este poziţia variabilă a Pământului în timpul rotirii sale, în jurul Soarelui.** Este ştiut că Pământul are axa sa (Polul Nord cu Polul Sud) înclinată faţă de Soare. În timpul evoluţiei sale în jurul Soarelui, această axă se înclină faţă de verticala normală. De aceea, **în perioada glaciaţiunilor, Polul Nord se îndepărtează de Soare, ceea ce provoacă răcirea climei,** deoarece razele soarelui cad pe o suprafaţă înclinată faţă de verticală, deci mai mare decât aceea pe care razele Soarelui cad perpendicular. **În perioadele glaciare menţionate, temperatura din ţara noastră, în timpul verii, era de +4–5°. În perioadele interglaciare, de-a lungul paralelei 45°, care străbate ţara noastră, era o zonă tropicală.** De aceea au fost descoperite, pe teritoriul ţării noastre, oseminte de elefanţi, lei, tigri, rinoceri, antilope, hiene etc.

Potopul se întoarce ?

Ultima concluzie ce se desprinde din analiza perioadelor de glaciaţiuni şi interglaciaţiuni ce s-au perindat pe planeta "Pământ" este aceea că **ne aflăm într-o perioadă ce se apropie de mijlocul ultimei perioade interglaciare în care trăim în prezent.**

La această ultimă concluzie concură şi următoarele **aspecte climatice:**

– **iernile nu mai sunt atât de dure şi pline de nămeţi de zăpadă** ca în timpul copilăriei mele, adică din urmă cu 70 ani; în iarna anului 2000, în Bucureşti, a fost o singură zi cu zăpadă;

– se produc **foarte multe ploi torenţiale** de-a lungul paralelei 45°, pe tot globul pământesc;

– se produc **foarte multe alunecări de teren,** cauzate de aceste ploi torenţiale, dese şi cu volum foarte mare de aluviuni;

– **apar foarte des perioade de secetă.**

Cauza acestor evenimente este clară: **paralela 45° se apropie tot mai mult de Soare, ca şi Polul Nord, provocând topirea gheţarilor de la Polul Nord,** ceea ce provoacă mărirea debitului ploilor, care devin tot mai dese şi cu aspect de torenţialitate.

Dacă *"efectul de seră"* ar putea–eventual–să fie stopat sau redus, **înclinarea axei Pământului faţă de Soare nu poate fi oprită.**

La aceste evenimente cosmice, cu efecte negative pentru ţara noastră, se mai poate adăuga încă unul: **precesia magnetică,** prin care polul magnetic-nord se schimbă cu polul magnetic-sud. **Perioada stagnării celor doi poli este de circa 25.000 ani, ultima precesie**

având loc cu circa 12.500 ani în urmă, aceasta provocând dispariția, astfel cum se întâmplă la orice precesie magnetică, **a două aşezări umane de mare valoare din Pakistan: Harappa şi Mahenjo-Daro.*** Privind fotografiile acestor două oraşe, ai impresia că te afli într-un oraş modern, alcătuit din blocuri cu mai multe etaje, amplasate de-a lungul unor bulevarde largi, perpendiculare pe direcția vânturilor dominante din acele timpuri şi pe bulevarde înguste, acestea fiind situate pe direcția vânturilor dominante. Ne aflăm în fața unei arhitecturi demnă de timpurile moderne actuale.

Strămoşii românilor...zburau cu nave spațiale !

O întrebare care se pune este: care este nivelul civilizației daco-românilor în perioada ultimei interglaciațiuni – Riss-Würm, având în vedere că **omul de la Bugiuleşti,** Valea lui Grăunceanu, comuna Letoiu – jud. Vâlcea **este cel mai vechi din Europa, având 1.900.000-2.000.000 ani vechime** şi că **de atunci şi până azi există continuitate de locuire pe teritoriul țării noastre?**

În cele ce urmează, ne vom permite a da un răspuns inedit, pentru ca astfel să stabilim şi sarcinile ce ne revin în mileniul III şi în continuare de-a lungul actualei interglaciațiuni.

Datorită unor **cercetări pluridisciplinare** pe parcursul a peste **60 de ani** şi datorită pregătirii mele tot pluridisciplinare, am ajuns la unele concluzii, care – la prima vedere – ar părea fantasmagorice.

În perioada interglaciară Riss-Würm, strămoşii noştri erau posesorii unei civilizații la nivelul celei de azi ! Din cauza distrugerilor provocate de ultima glaciațiune (Würm), nu au rămas dovezi scrise, dar **s-au păstrat amintiri în memoria urmaşilor,** amintiri sub diferite forme, uneori având şi caracterul unor legende sau poveşti/basme. În continuare, voi prezenta exemplele cele mai concludente:

1.Povestea ***"Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte",*** scrisă de Petre Ispirescu, fiind auzită de la tatăl său. În ea se descrie zborul cu o navetă spațială (calul special din poveste), după care, la întoarcere, fiul de împărat nu mai găseşte pe nimeni din ai săi, îmbătrâneşte şi el şi moare. Trebuie precizat că zborul cu viteza luminii spre steaua APEX, cea mai apropiată de Pământ, durează **2 ani,** în timp ce pe Pământ se scurg **200 ani.** De aceea, fiul de împărat, care a zburat cu o viteză apropiată de cea a luminii, nu mai găseşte pe nimeni din ai săi. Ajuns pe Pământ, este şi el supus îmbătrânirii şi morții.

2.Zborul lui Etan spre cer, o legendă sumeriană, în care regele Etan este purtat pe aripi de un vultur pe care l-a salvat de la moarte. Vulturul l-a ridicat la diferite înălțimi, de la care regele Etan a descris pământul. La ultima înălțare, vulturul l-a întrebat: *"Şi acum ce vezi?"*, la care regele Etan i-a răspuns: *"Acum văd **cetatea munților de lângă***

---

* **N. edit.:** Dr. Napoleon Săvescu este convins că populația celebrelor aşezări a fost...măcelărită de arienii din Carpații !...

marea cea mare, *iar apa s-a transformat într-un şuvoi".** Este exact poziţia Munţilor Carpaţi de lângă Marea Neagră, având Dunărea ca afluent. Cetatea munţilor nu este decât Ardealul, de unde sumerienii, strămoşii regelui Etan, au plecat spre Sumer (Mesopotamia de mai târziu, azi Irak) în mileniul V î.e.n. În Sumer, n-au existat înălţimi mai mari de 30 m. Atunci, cum putea Etan să descrie cu atâta precizie zona Munţilor Carpaţi, alături de Marea Neagră şi Dunăre, dacă foarte îndepărtaţi lui strămoşi n-ar fi zburat cu o navetă spaţială, pentru a lăsa urmaşilor amintirea unui zbor la mari înălţimi? Răspunsul este clar: **strămoşii sumerienilor/dacoromânilor zburau cu navete spaţiale sau alte aparate la mari înălţimi, ca rezultat al unei civilizaţii foarte avansate din perioada interglaciaţiunii Riss-Würm.**

3.În lucrarea ***VEDA,*** operă a vorbitorilor de limbă sfântă/ SANSCRITA (limbă apropiată de limba dacoromână şi de cea lituaniană), vorbitori **plecaţi din spaţiul carpato-dunărean,** există şi un desen foarte bine conturat, în care este reprezentat un **pilot la bordul unei nave cosmice,** având în faţa sa întreaga aparatură, similară cu cea actuală.

Preistorie cu supercivilizaţie şi...război atomic

Originea acestei opere este plasată în secolul **XVIII î.e.n.**, când nu mai existau nave cosmice şi nici navete spaţiale. În VEDA, se mai prezintă şi o recomandare: *"după război, să te speli".* Această recomandare mai este valabilă şi azi, dar numai **după un război atomic...**

4.Distrugerea celor două oraşe biblice, *SODOMA* şi *GOMORA,* s-a datorat unui explozii atomice, deoarece, în Biblie, se face o recomandare specifică: să nu se uite acolo, căci cel ce s-ar uita ar orbi. Este o realitate care s-ar produce în cazul unui război atomic de azi, dar care nu putea exista decât în perioada interglaciară RISS-Würm. Această recomandare se coroborează perfect cu cea din VEDA. Foarte interesant şi – în acelaşi timp – foarte important este faptul că **existenţa unui război atomic în trecutul foarte îndepărtat este conservată la două popoare plecate din spaţiul carpato-dunărean-pontic: vorbitorii de limbă sanscrită şi autorii Vechiului Testament, urmaşi ai sumerienilor,** care şi ei zburau cu aparate, conform regelui Etan; să nu omitem şi ***"Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte",*** **din care savantul Einstein a creat teoria relativităţii.***

5.La sumerieni, urmaşii tărtărienilor daci, **ziua de 25 decembrie era numită *"ziua renaşterii luminii",*** echivalând cu solstiţiul de iarnă,

---

* **N. edit.:** În acest caz, "marea cea mare pare a fi Marea Sarmatică, formată de actuala Dunăre, numită de grecii antici *"Okeanos Potamos",* pe care îl consi derau *"Oceanul Primordial",* ce înconjura Lumea...

* **N. edit.:** Albert Einstein a fost sprijinit în crearea şi difuzarea acestei teorii de primul său elev, bucovineanul de origine iudaică Mauriciu Solovei...

A se vedea "SECRETELE TERREI" – vol. III, pag. 91.

a cărui dată este 21-22 decembrie. Este cert că, în perioada existenței lor (mileniul V-II î.e.n.), sumerienii nu aveau posibilitatea şi nici capacitatea de a stabili data solstițiului de iarnă. Prin urmare, **ei au moştenit, de la strămoşii lor din perioada interglaciară Riss-Würm, amintirea zilei solstițiului de iarnă,** denumită *"ziua renaşterii luminii"*, **cu o eroare evidentă de 4 zile, din cauza a circa 80.000–90.000 ani care s-au scurs** de la perioada când aveau capacitatea să stabilească/ să măsoare cu precizie data solstițiului de iarnă şi până atunci când au reuşit să consemneze în scris *"ziua renaşterii luminii"*.

6.Mențiuni verbale, precum:

– *"E cu capu-n nori"; "E aerian"; "Coboară cu picioarele pe pământ !"; "E cu picioarele pe pământ"; "Parcă pluteşte în aer";*

Toate acestea se referă la oameni care zburau cu nave aeriene, dovedind astfel că erau supradotați, ca şi cei pe care unii de azi nu-i pot înțelege.

Memoria ancestrală a românilor

Continuitatea de locuire a spațiului carpato-dunărean-pontic din perioada interglaciațiunii RISS-WÜRM şi până azi, de către strămoşii noştri, dovedită prin cele expuse anterior, mai este confirmată şi prin **amintirile despre evenimentele care au urmat potopului de după încheierea glaciațiunii a IV-a Würm.** Ca exemplu, putem menționa:

• În scrierile vechi greceşti/elene, strămoşii noştri erau menționați prin calificativul *"Getae inherent montibus"*, adică ***"Geții stau agățați de munți",*** situație specifică perioadei glaciare şi – în special – după potop, când neamurile din câmpie au căzut victime ale inundațiilor provocate de potop, supraviețuind numai cei ce locuiau pe munți.

• Există şi azi expresia *"Şi-a luat valea"*, cu referire la cineva care pleacă, ceea ce înseamnă că, **în trecutul care a urmat potopului, plecările se făceau numai de la munte spre vale,** unde nu mai existau zone locuite.

• Ca o continuitate a deplasării populației de la munte spre câmpii, mai trebuiesc menționate ***"Descălecările",*** care au condus la întemeierea Țărilor Româneşti şi care s-au realizat din Ardeal spre Muntenia şi Moldova, sub conducerea lui Negru Vodă şi Dragoş Vodă.

Vechimea dacoromânilor pe meleagurile în care existăm ne obligă ca şi azi, în noul mileniu, să asigurăm urmaşilor noştri o viață cât mai prosperă, ca o răsplată pentru marile realizări ale strămoşilor. De cea mai mare urgență este luarea de măsuri impuse de ploile torențiale care vor creşte în intensitatea şi frecvență în zonele supuse surpărilor şi degradărilor solului: ajutorarea populației, în special din sate, care a fost supusă calamităților naturale, crearea de ziduri de sprijin în zonele expuse unor degradări, plantarea de salcâmi pe versanții dealurilor şi munților cu păşuni, unde nu există păduri.

De asemenea, întreaga populație a țării noastre trebuie instruită în mod sistematic cu privire la evoluția climei, pentru ca în acest mod să ştie ce are de făcut în viitor.

ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAŢI

Oltenii – cei mai "bătrâni" din Europa !

S-a vorbit şi s-a scris foarte multe despre apariţia omului pe Pământ, despre originea lui şi despre ceea ce a fost în stare să creeze, adică despre civilizaţia lui, despre cultura lui etc. Lăsând la o parte elementele concrete stabilite de către arheologi, părerile sunt foarte împărţite, chiar dacă ne referim la aşa-zişii "savanţi", care sucesc faptele astfel încât se războiesc între ei într-un război care nu se va mai termina niciodată. Adevărul este clar: din zeci de păreri, lansate de "savanţi", numai una corespunde adevărului. Prin urmare, **numai un savant are dreptate.** Ceilalţi sunt analfabeţi. Ceea ce nu poate fi contestat niciodată în mod corect este existenţa realităţii, pe care foarte muţi "savanţi" (adică, analfabeţii) nu vor s-o vadă, fapt care poate fi numit şi "fals prin omisiune".

În cele ce urmează **ne vom referi, în special, la omul din Europa,** deoarece problema apariţiei omului pe Pământ este foarte vastă şi nu face obiectul succintei noastre prezentări.

Până de curând, se considera că cele mai vechi dovezi privind existenţa omului pe continentul european sunt reprezentate de omul descoperit la **Cro-Magnon** (Franţa), care are o vechime de circa **35.000 ani,** fiind datat cu 35.000–15.000 ani î.e.n., şi cel de la **Neanderthal** (Germania), cu o vechime de 120.000–100.00 ani î.e.n. după unii cercetători, iar după alţii – circa **150.000 ani.**

Aceste descoperiri demonstrau că omul a apărut în Europa în zona occidentală a acesteia. Dar, minune! **Totul a fost răsturnat de către savantul român Dardu Nicolăescu-Plopşor, care a descoperit un femur uman** la Bugiuleşti (sat), comuna Tetoiu–jud. Vâlcea, pe Valea lui Grăunceanu, în punctele numite Pietriş şi Fântâna alor Tiţei, **având o vechime de 1.900.000–2.000.000 ani,** devenind astfel **cel mai bătrân om din Europa.**

După această descoperire, **în Spania, la Orce, a mai fost găsită o rămăşiţă umană, dar având o vechime doar de 900.000–1.600.000 ani,** fiind astfel mai tânără decât omul de la Bugiuleşti.

În concluzie, până la ora actuală, omul cel mai bătrân din Europa este de origine dacoromână.*

---

* **N. edit.:** Revista *"Science"* a anunţat, în numărul din 05.07.02, descoperirea unui craniu uman de mici dimensiuni, în situl arheologic de la Dmanisi (Georgia). Unii ziarişti din România s-au grăbit să-l anunţe ca pe cel mai vechi european. Numai că "respectivul" are "numai" 1.750.000 ani şi este un Homo

Civilizaţia umană începe în...România

Marea vechime a omului pe pământul ţării noastre este confirmată şi de vechimea elementelor de civilizaţie create de acesta, mult mai mare decât a celor descoperite în alte părţi ale lumii.

Astfel, **Cultura de prund,** circa **1.000.000 ani î.e.n.,** care prezintă dovezi ale existenţei omului, este răspândită **pe întregul teritoriu al ţării noastre,** atestând, totodată, marea răspândire a omului în această zonă a Europei.

În continuare, cele mai vechi elemente de civilizaţie din lume se găsesc tot la noi, fiind descoperite la Cotu Miculinţi – jud. Botoşani următoarele creaţii: **harponul de pescuit, lancea cu două tăişuri, locuirea în bordeie şi ciocanul de minerit,** acesta din urmă fiind cel mai important element al dovedirii înaltului nivel de civilizaţie al omului dacoromân.

Vechimea omului pe teritoriul României a avut consecinţe şi în ceea ce priveşte originea scrisului sub formă ideografică şi, mai târziu, sub formă alfabetiformă.

Astăzi este este dovedit că **cea mai veche scriere din lume sub formă ideografică,** în care cuvintele sunt prezentate sub formă de animale, păsări sau semne şi semnale diferite, care, uneori, reprezintă chiar idei, este aceea **descoperită la Tărtăria pe Mureş,** lângă Simeria, fiind realizată în **mileniul V î.e.n.,** cu 1.000 de ani înainte de cea similară descoperită în Sumer (fosta Mesopotamie, azi Irak).**

În mileniul IV î.e.n., a apărut scrierea numită azi "latină", în Munţii Apuseni, fiind cel mai vechi alfabet din lume. Acesta a fost **preluat de etrusci,** care au plecat în mileniul IV î.e.n. din Munţii Apuseni spre Italia **şi însuşit mai târziu de locuitorii Romei,** după întemeierea acesteia în anul 753 î.e.n., **condusă la început de o serie de împăraţi, care – în totalitate – au fost de origine etruscă.** Astfel se explică şi împrumutarea de către romani a alfabetului etrusc, cunoscut azi sub numele de "alfabet latin". Concluzia este certă: alfabetul zis "latin" este de origine autohtonă dacoromână, origine confirmată şi de marele număr de cuvinte dacoromâne existente în limba etruscă, dar lipsă din limba latină clasică, dovadă a plecării etruscilor din Munţii Apuseni în mileniul IV î.e.n. Până şi cuvântul *Tisa* se regăseşte în limba etruscă. În antichitate, ***Tisa*** se mai numea şi ***Tuscia,*** unul din numele ţării etruscilor din Italia, numită azi ***Toscana.***

Vechimea şi persistenţa scrisului la daci, strămoşii dacoromânilor, ca şi marea putere de inventivitate a acestora a condus la situaţia ca fiecare comunitate de pe teritoriile locuite de ei să aibă un alfabet propriu, cu elemente comune cu alfabetele vecinilor, dar şi cu elemente

---

habilis, cu un craniu de gorilă (600 cmc– creierul, faţă de 1.400 cmc– omul modern) şi o înălţime de sub 1,30 m...

** **N. edit.:** Există savanţi care "măresc" acest interval până la 1.500 ani.

originale. Un exemplu foarte concludente a acestei constatări îl găsim în picturile bisericilor şi schiturilor, în sensul că, **pe teritoriul locuit (şi) azi de dacoromâni, nu există două biserici, mânăstiri sau schituri la care să se fi folosit un acelaşi alfabet. Sutele de semne grafice care alcătuiesc aceste alfabete au atestări documentare până în Asia Mică, pe tot teritoriul Peninsulei Balcanice, în Pannonia, în România,** mergând în timp până în secolul IV–III î.e.n. **Chiar alfabetul zis chirilic este preluat din alfabetele noastre autohtone,** cu excepţia literei ш, copiată din ebraicul ש. Chiril nu a făcut altceva decât să selecteze semnele cele mai frumoase din multitudinea de alfabete existente, după cum i-au plăcut lui.

"Înmulţiţi-vă şi ocupaţi Pământul !"

Condiţiile ecologice existente în spaţiul carpato-balcanic-micro-asiatic au permis dezvoltarea puternică a comunităţilor umane şi roirea, adică deplasarea din aproape în aproape a unor grupe de familii, în toate direcţiile.

Din spaţiul carpato-dunărean au mai plecat, de-a lungul timpurilor şi alte neamuri, în afara sumerienilor şi etruscilor menţionaţi mai înainte. Astfel, prin mileniul III î.e.n., **aheii** au coborât din nordul Dunării, cu arme de bronz, în sudul Dunării, ocupând actuala Grecie. Prin mişcarea lor, **ei au împins pe pelasgii** aflaţi în nordul şi sudul Dunării, care au ajuns **în Spania** de azi, numind-o ***Iberia,*** iar o parte mai mică **în Georgia** de azi, care s-a numit la început ***Iviria.***

Cam în aceeaşi perioadă, găsim în Iberia şi o serie de triburi cu nume dacice, precum: turdetenii, dacianii, ambirodacii, ambledacii şi multe altele. Aşa se explică de ce **şi azi catalanii din Spania vorbesc o limbă foarte apropiată de limba dacoromână. Dar, mai aproape de aceasta este limba occitană din sudul Franţei, vorbită de circa 16.000.00 francezi,** din care putem cita: *el e greu, el e gelos, cloca, io aug/io aud* etc. Să nu uităm pe **urmaşii pelasgilor, adică bascii de azi,** numiţi în antichitate, de către romani, *vasco-vascones* (v. *Vasco da Gama*), în a căror limbă se găsesc circa 270 cuvinte dacoromâne, cu aproximativ 2.700 de derivate. Şi mai important este faptul că în ţara noastră avem aproximativ 5.100 localităţi cu nume ce se regăsesc în limba bască, iar în Ţara bascilor din Spania o localitate cu numele *Deva.* De fapt, aceeaşi *Deva* o mai găsim în Egipt şi într-o insulă scufundată din nordul Angliei.

Nepoţii noştri, grecii şi romanii...

Tot din nordul Dunării, au coborât, în mileniul II î.e.n. **dorienii,** cu arme de fier, care i-au împins pe ahei în Asia Mică, au provocat vestitul război de la **Troia** (a. 1272–1270 î.e.n.), **înfiinţată de dardanii lui Tros plecaţi de la Dunărea de Jos.** În războiul troian, troienii au fost ajutaţi de fraţii lor dardani conduşi de Aeneas. **După ce au pierdut războiul,**

dardanii s-au refugiat în Africa, apoi în Italia, unde au înfiinţat oraşul Lavinium, la gura fluviului Rumon (Tibrul de azi), **apoi Alba Longa şi – în final – oraşul Rum, devenit Roma,** a cărei întemeiere a fost stabilită în anul 753 î.e.n., autori fiind Romulus şi Remus.

Intrarea dardanilor în Italia sub conducerea lui Aeneas a fost precedată de alte două deplasări ale populaţiilor de la Dunărea de Jos. Ne referim la **prima roire a dardanilor conduşi de Dardanus, cel care a înfiinţat şi oraşul Troia** (mijlocul sec. XVI î.e.n.), precum şi la **intrarea în Italia a tribului condus de Latinus, în sec. XIV î.e.n.** Numai aşa se explică **înrudirea limbii dacoromâne cu cea a umbrienilor, oscilor, sabinilor, campanilor etc., stabiliţi în diferite regiuni ale Italiei.** Limba latină arhaică este mai apropiată de limba dacoromână decât limba latină clasică pe care o învăţăm azi în şcolile noastre şi care nu era vorbită la Roma decât de scriitori şi latifundiari (marii proprietari de pământ), care formau clasa patricienilor, adică a urmaşilor întemeietorilor Romei. La întemeierea acesteia, pe pământul ei s-a aflat poporul mai vechi al latinilor lui Latinus, **întreaga zonă din jurul Romei numindu-se *Latium*.** Aceştia vorbeau o limbă foarte diferită în raport cu a scriitorilor şi patricienilor, astfel încât a fost necesar să apară ceea ce se numea *Advocatio* şi *Advocatus*, *"interpretul"* care – în conflictele dintre plebei/vechii latini şi patricieni – vorbea cu fiecare dintre aceştia limba lor. În fapt, patricienii cunoşteau limba plebeilor, dar nu aveau voie s-o folosească în public. Astfel, mama lui Cicero era lăudată pentru corectitudinea cu care vorbea limba plebeilor. Forţaţi de împrejurări, patricienii îşi învăţau copiii să vorbească limba plebeilor. Foarte importantă este mărturisirea lui Quintilianus (pedagog, retor şi advocatus, care – în lucrarea sa *"De oratio"* (Despre cuvântare) – ne mărturiseşte cum ***"copiii din Roma se chinuie ani de zile în şcoli să înveţe limba latină".*** Desigur, el se referă la copiii scriitorilor şi ai latifundiarilor, deoarece numai aceştia aveau acces la învăţământul din şcoli. Quintilianus a trăit în perioada anilor 42–120 e.n. El a cunoscut şi războaiele lui Traianus împotriva Daciei.

Odată cu dispariţia Imperiului Roman a dispărut şi folosirea limbii latine clasice de către latifundiari şi scriitori. Nefolosirea limbii latine clasice de către marea majoritate a locuitorilor Romei, precum şi de către întreaga populaţie a Italiei este dovedită şi prin **limba italiană oficială de azi,** care **are mai puţine cuvinte latine decât limba dacoromână.**

Plecarea triburilor italice din zona Dunării spre Italia a conservat în limba acestora foarte multe cuvinte cu fonetică dacoromână. Acest fonetism l-am putea numi *"dacoumbrian"*. De ex.: *patru-petur*, *porumbel-palumba*. În limba latină erau: *quator*, *columba*. Mai întâlnim şi nume de ginţi, aşa cum a fost ginta *Blosia*, nume pe care îl regăsim sub forma *Blos*, *Blosius*, la dacoromâni, în Evul Mediu sau *Vlăsia* în aceeaşi perioadă. O amintire demnă de luat în seamă este şi *Codrul Vlăsiei*, nume ce ne aminteşte de marile păduri ce acopereau Câmpia Munteniei în Evul Mediu.

Strămoşii noştri geto-daci şi-au lăsat urme chiar şi în vestita cetate **Troia,** de pe ţărmul vestic al Asiei Mici. Arheologii au constat

urme certe lăsate de aceştia. Astfel, marele istoric Vasile Pârvan ne dovedeşte că **nivelul VII b 2** al acestei cetăţi este, cu certitudine, **de origine moldovenească.**

Plecaţi de la Dunărea de jos, atât dardanii, cât şi latinii şi-au lăsat urme în spaţiul din care au plecat.

Astfel, ***Rum*, primul nume al Romei, era foarte des întâlnit la femeile dardanilor troiani.** *Rum* a fost una din însoţitoarele lui Aeneas în călătoria sa spre Italia. La sud de comuna Starchiojd–jud. Buzău, se află şi azi *Dealul Rumii.*

Rum a fost şi una din cele patru fiice ale lui Asklepyos/Esculap, zeul trac al medicinei.

Patriarhia de la Constantinopole s-a numit la început *Rum Patriarhanese.*

Cetatea construită de Baiazid pentru a cuceri oraşul Constantinopol s-a numit *Rumeli Hisar.*

În *"Origines et ocasus Transylvanorum"*, Laurentius Toppeltinus (sas din Mediaş) precizează, **la 1667,** că **valahii îşi spuneau ei înşişi *Rumuini*,** iar Ioannes Franciscus, în *"Memorabila aliquot Transylvaniae"*, confirmă că valahii se numesc pe ei înşişi ***rumuni.***

Poporal, în unele zone din nordul Munteniei, şi azi se spune *rumânul meu*, în loc de *bărbatul meu.*

De asemenea, istoricul dalmat Ioannes Lucius din Trogir (1604–1679), redând călătoria arhiepiscopului bulgar din Ohrida, Francisco Soimirovici, întreprinsă în Ţara Românească, reproduce câteva propoziţiuni auzite de arhiepiscop pe parcursul călătoriei sale:

1. *Su noi sentem rumeni*	= Şi noi suntem Rumâni
2. *Noi sentem di sange Rumana*	= Noi suntem de sânge rumân
3. *Rumi tot sventia acolo*	= Acolo toate Rumele sunt sfinte
4. *Rumen Muntean*	= Muntean rumân

Printre altele, putem constata cum numele *Rum* era folosit numai pentru femei, ca şi la femeile dardane din Troia.

Germanii – "fraţi buni de mamă şi de tată"

În antichitate, chiar şi Germania de azi era locuită de rude ale strămoşilor noştri geto-daci. Putem, astfel, cita pe scriitorul roman Suetonius, care vorbeşte de generalul Drusus, fiul adoptiv al împăratului Augustus, trimis în Germania de azi să-i urmărească pe **suevi.** Deşi avea o armată foarte bine dotată, Drusus nu reuşea să-i găsească, de unde rezultă că aceşti nemţi-suevi erau foarte puţini. La un moment dat, Drusus s-a întâlnit cu o bătrână, care **i-a spus într-o limbă latină** să nu-i mai urmărească, pentru că n-are ce să ia de la ei. Prin urmare, **locuitorii de bază din actuala Germanie erau rude cu noi.** De aceea, romanii i-au numit *germani*, deoarece **în limba latină *germanus* înseamnă *"frate bun de mamă şi de tată".*** Să nu uităm că **numai noi, românii, le spunem *germani.*** Numai dacă ne uităm la ei, vedem că, aproape în totalitate, germanii de azi sunt bruneţi, în timp ce suevii erau de origine suedeză, deci blonzi. Apoi, **foarte multe cuvinte**

din limba germană sunt de origine latină. Astfel, ei spun *Frucht* la fruct, *drei* la *trei* etc., etc.

Astăzi este ştiut că **şi *belgii* sunt plecaţi din spaţiul locuit de daci.**

În Polonia, pe fluviul Vistula de mijloc s-a descoperit ***Getidava,*** dovadă incontestabilă că întregul spaţiu, de la România de azi până acolo, era locuit de geţi.

La Budapesta, pe dealul numit *Buda,* din stânga Dunării, **s-a descoperit o cetate dacică.** Aşa se explică faptul că dealul respectiv se numeşte şi azi *Buda*, nume intrat în componenţa lui *Budapesta* (chiar în limba ungară), deoareece, **în limba dacă, la cetate se spunea *dava, deva* şi *buda,*** ultimul nume regăsindu-se **şi în limba georgiană,** cu sensul de "cetate". La noi, în România, au existat 79 de localităţi cu numele *Buda* sau *Budeşti*, nume folosit numai pentru localităţi.

Eurasia – "Casa cu geţi"

Spre răsărit, în antichitate geţii locuiau întregul spaţiu euro-asiatic până la hotarul cu China. Foarte important este studiul acestui spaţiu efectuat de francezii Brosset şi Grousset, care ne prezintă imensul număr de cuvinte folosit de popoarele ce locuiesc aici. Dar, şi mai importante sunt cercetările efectuate de germanul **Iulius Klaproth,** numit şi Jules Klaproth ca profesor la Universitatea din Paris, în acelaşi timp fiind şi interpret de limbi orientale la Petersburg. El a fost plătit de ţarism să colinde întreg spaţiul euro-asiatic de sub stăpânirea ţaristă şi să scrie o istorie a popoarelor vecine cu ruşii. Cunoscător al limbilor orientale şi foarte bun istoric, el a publicat foarte multe lucrări pe această temă, concluziile lui fiind de-a dreptul surprinzător în raport cu cele ştiute până atunci.

Din lucrările marelui savant Klaproth, rezultă – astfel cum el însuşi prezintă în hărţile publicate – următoarele:

– până la Nipru, întregul spaţiu era locuit de *tirageţi;*

– de la Nipru până la Volga Inferioară locuiau *tisageţii;*

– de la Munţii Urali şi până la hotarul cu China locuiau *massageţii,* adică ***"geţii cei puternici".***

Aceste constatări, rezultate din studierea cronicilor persane, chinezeşti etc., sunt confirmate şi de alte surse.

Astfel, în scrisoarea regelui chazar Iosif/Iusuf către rabinul Hisdai-ibn-Shaprut din Cordoba, din anul 960, se spune că în acele timpuri, deci în secolul X e.n., *rossii/ruşii* locuiau un ducat ce se întindea spre sud, până la nord de Novgorod.

Massageţii erau atât de puternici, încât, fiind atacaţi de împăratul Persiei, Cyrus, l-au ucis pe acesta. Regina *Tomiris*, după ce Cyrus i-a omorât fiul, prins printr-o stratagemă, fiu numit *Sparga-pises*, a strâns pe toţi massageţii, l-a prins şi ea pe Cyrus şi l-a omorât. Vedem astfel cum numele celor doi massageţi au rezonanţă latină, ca şi cel care a scris epopeea poporului **tadjic** (care locuieşte azi spaţiul

ocupat de massageți în antichitate) numit ***Avicena.**** Un alt scriitor al istoriei poporului tadjic a fost ***Rudachi***, nume pur dacoromân, pe care îl întâlnim, sub numeroase forme, şi azi la dacoromâni: *Costache, Conachi, Ursachi, Condurache, Vasilache, Mihalache, Mandache, Matache, Iordache* etc., etc.

O regiune autonomă din Tadjikistanul de azi se numeşte **Pamir,** având drept capitală oraşul *Horog* (v. dacoromânul *Horod*), unde **locuitorii crează ţesături numai de tip oltenesc.** Este cert azi că limba folosită de tadjiki în antichitate, ca şi cea de azi, este o **limbă de origine partă/persană, deci înrudită cu limba dacoromână. Până şi tipul somatic al tadjikilor este identic cu cel al dacoromânilor,** aceasta fiind o altă dovadă a înrudirii lor cu noi. Citind *"Larousse du XX-ème siècle"* aflăm că **massageții erau** ***"ancêtres des Gètes/rudele geților".***

În concluzie, putem afirma că **izvorul populațiilor din spațiul central-european, de la Oceanul Atlantic până la Munții Urali şi apoi de aici până la hotarul cu China a fost locuit în antichitate numai de popoarele geto-dace,** din care o parte au fost desnaționalizate de diferite popoare năvălitoare, care s-au impus în principal prin limba lor (slavă, suedezo-germană, anglo-saxonă), dar – în acelaşi timp – preluând foarte multe elemente din limba şi cultura geto-dacilor. Ca un exemplu foarte concludent, putem menționa cuvântul *an*, în limba latină *anuus*, cuvânt care în latina arhaică se scria *amnus* şi care însemna "cerc". Să nu uităm că, la daci, anul se măsura pe stâlpii aşezați în cerc, astfel cum există şi azi în sanctuarul astronomic de la Sarmizegetusa. De aici s-a păstrat în zilele noastre cuvântul *amnar*, care înseamnă stâlpul de la tindele caselor țărăneşti.

Este bine să ştim toate cele prezentate, pentru a ne da seama că **romanii sunt plecați din spațiul dacic cu limbă cu tot, iar Roma a fost înființată de strămoşii noştri latini şi dardani.**

Noi am creat Europa !...

S-a discutat foarte mult şi se mai discută şi azi despre vechimea omului pe continentul european. Deşi adevărul se cunoaşte foarte bine, totuşi mai există unii cercetători care îl ocolesc. Care este acest adevăr? Îl veți vedea imediat.

Descoperirile umane din Europa se referă la o serie de zone, limitate la Neanderthal (Germania), cu vechime de **100.000 ani** şi Cro Magnon (Franța), având doar **30.000,** alături de ***Australoantropus olteniensis,*** descoperit de Dardu Nicolăescu-Plopşor la Bugiuleşti, Valea lui Grăunceanu, lângă Râmnicu Vâlcea – jud. Vâlcea, acesta având o vechime de **1.900.000–2.000.000 ani.** După cum se poate vedea, diferența de vârstă este enormă. Ea nu este o întâmplare, deoarece o confirmă o serie de elemente şi evenimente evidente. Astfel:

*** N. edit.: Tadjikistan este denumirea unei țări care s-a numit în vechime... Dacikistan.**

Din epoca geologică numită **VILLAFRANCHIAN** (1,9-1,7 milioane ani) avem urme de civilizaţie umană la Bereşti şi Tuluceşti (jud. Galaţi), Măluşeni (jud. Vaslui).

Cultura de prund, cea mai veche cultură a paleoliticului inferior (circa 1.000.000 ani în urmă) şi-a lăsat urme în Valea Oltului, Valea Dârjovului şi Valea Argeşului.

"Fântânile lui Achile"* reprezentau izvoarele Dunării/Donaris (cel de-al treilea/ultimul braţ al Dunării), care izvora de la Porţile-de-Fier,** adică acolo unde erau situate *"Fântânile lui Achile",* fenomen geologic existent **cu circa 600.000 ani în urmă.** Iniţial, Dunărea era formată din trei ramuri: prima izvora din Munţii Pădurea Neagră şi se vărsa în Balta din Pannonis (numită de unguri Balaton), a doua ramură izvora la Porţile-de-Fier (versantul vestic al munţilor Carpato-Balcanici, care formau atunci un singur lanţ de munţi) şi se vărsa tot în Balaton, iar a treia avea ca izvor *"Fântânile lui Achile"* şi se vărsa în Marea Sarmatică (Bărăganul de azi), fapt pentru care era cunoscută, de grecii plecaţi din nordul Dunării, sub denumirea *"Okeanos Potamos/Fluviul Ocean".* Prin fenomenul de captare a apelor, munţii Carpato-Balcanici au fost tăiaţi, iar cea de a treia ramură, fiind situată la un nivel inferior faţă de primele două, le-a captat pe acestea, formând un singur fluviu. Dar, **locuitorii acelor timpuri au conservat *"Fântânile lui Achile"* ca nume al izvoarelor celei de a treia ramuri, precum şi amintirea *"coloanelor"* formate în perioada erodării lanţului muntos Carpato-Balcanic.** Mai mult, **existenţa Mării Sarmatice, prezentă în aceeaşi perioadă de acum 600.000 ani, s-a conservat în toponimul *"Bărăgan", care a luat locul acestei mări, prin colmatarea ei cu praful adus de vânt din stepele est-nistrene. De aceea, Bărăgan înseamnă: *bara* "baltă" + *gan* "a merge" (în limba getică, armeană şi bască – de unde "a goni", "gonaş" etc.). Deci: *"a merge pe baltă".* Acelaşi fenomen s-a petrecut şi cu Oltul, la care primele două ramuri (izvorâte din Munţii Harghita şi Făgăraş) se vărsa în *"Balta Oltului",* al cărui nume s-a conservat în Munţii "Baraolt". Tot cu 600.000 ani în urmă, cel de-al treielea Olt, izvorât din partea sudică a Munţilor Făgăraşi a captat primele două ramuri prin tăierea Munţilor Făgăraşi. **Existenţa omului pe aceste meleaguri a permis conser-varea respectivelor fenomene geografice în toponimele "Baragan" şi "Baraolt". Această conservare fonetică dovedeşte şi existenţa limbajului oamenilor-strămoşi ai daco-românilor, încă de acum 600.000 ani.**

Roirea unor strămoşi ai dacoromânilor în cele mai vechi timpuri explică numărul foarte mare de cuvinte dacoromâneşti în limba unor popoare situate în nordul, estul, sudul şi vestul României de azi, popoare ai căror strămoşi au plecat din spaţiul carpato-danubiano-pontic, patria dacogeţilor.

Vechimea omului carpatin s-a mai reflectat, alături de limbaj, şi prin descoperirile de la **Cotu Miculinţi** – jud. Botoşani, unde s-au găsit **cele mai vechi elemente de civilizaţie din lume:** locuirea în bordee, ciocanul de minerit, lancea cu două tăişuri şi harponul de pescuit. Vechime: **18.000 ani.**

Cu toate aceste priorităţi se coroborează şi **vechimea scrisului,** fapt foarte normal. Ne referim la Tăbliţele de la Tărtăria – jud. Alba,

care reprezintă cea mai veche scriere din lume (mileniul V î.e.n.), **cu 1.000 ani mai vechi decât cele similare descoperite în vechiul Sumer, ai cărui strămoşi sunt plecaţi de la Tărtăria, ducând cu ei nu numai scrisul, dar şi limba şi numărătoarea sexagesimală.** Ne face foarte mare plăcere atunci când auzim în limba noastră cuvinte sumeriene, precum: *an, ap(ă), araku, abatu, aga, bau-bau, ban, butuku, dur, kin, la, lu, nu, paharu, pan, sila* etc., etc. sau *Adam, Ana, Gudea* etc.

Toate aceste adevăruri sunt trecute sub tăcere de *"savanţi"*, cărora nu le prieşte a prezenta **poporul dacoromân** ca fiind **creatorul civilizaţiei europene.**

Să nu uităm că **toţi scriitorii romani recunoşteau că romanii au plecat de la Dunărea de jos în trei valuri, conduse de Latinus, apoi Dardanus** (v. strâmtoarea Dardanele), **în final de Aenea,** el însuşi tot dardan. Vasile Pârvan arăta că nivelul VII 2 b de la Troia era de origine moldovenească. **Bascii afirmă că sunt plecaţi tot de la Dunărea de jos,** având chiar şi un monstru din caverne numit Tartaro, **iar profesorul Souchard, prin studiul hematologic efectuat asupra bascilor, dovedeşte raporturile acestora cu poporul de la Dunărea mijlocie.** În **Spania** antică au existat triburile: ***ambirodaci, daci, amblaidaci, ilergetai, indigetes, turdetani.*** În **Franţa** de sud au trăit şi ***daciates.*** Deva noastră se găseşte şi în Spania actuală, în Egipt şi într-o insulă scufundată din Scoţia.

Dacii la Troia şi la...Ierusalim

În **1926, Vasile Pârvan** scria neuitata lucrare ***"Dacii la Troia",*** în care demonstra unele **influenţe moldoveneşti ale nivelului T. VII b 2 aparţinând vestitei cetăţi Troia,** întemeiată de dardanul Tros pe coasta nord-vestică a Asiei Mici (unde astăzi există colina numită Hissarlâk), în jurul anului **3.000 î.e.n.** *"Ceramica din stratul VII b2, total deosebită, strânsă ca factură"* – spune D. M. Pippidi în *"Dicţionarul de istorie veche a României"* – *"constituie* ***dovada evidentă a pătrunderii în nord-vestul Asiei Mici a unei populaţii cu o civilizaţie total deosebită...care nu poate fi atribuită decât tracilor".***

Nici Vasile Pârvan şi nici colectivul care a lucrat la redactarea *Dicţionarului de istorie a României* n-aveau de unde să ştie că **elemente ale culturii traco-dacice au pătruns până la Ierusalim,** deoarece n-au avut la dispoziţie dovezile necesare.

Cu ocazia unei călătorii efectuate în Israel, în toamna anului **1982,** am avut posibilitatea de a vizita şi **muzeul *"Israel"* din Ierusalim,** ajutat fiind de distinsa amabilitate a domnului Israel (Lică) Rosenthal. Atunci am putut vedea, în acel muzeu, **un bust intitulat *"Războinic dac",*** foarte bine conservat. N-am putut obţine imediat o fotografie a acestui războinic, dar domnul Uri Avida, curator al muzeului, mi-a răspuns în scris la solicitările mele şi m-a îndrumat la domnul Levitt, de la serviciul de fotografiere al muzeului "Israel", prin a cărui amabilitate mi s-a expediat, la **18 mai 1993,** mult-dorita fotografie.

Conform datelor furnizate de domnul Uri Avida, acest bust al *"Războinicului dac"* a fost achiziționat de către muzeul "Israel" din Ierusalim dintr-un târg, fiindu-i apreciată deosebita lui valoare istorică şi estetică.

Figura războinicului dac este reprezentativă, consemnând în mod ideal faptul că era un om în vârstă, deoarece **purta barbă şi mustăți** – era *barbatus* – **avea părul ondulat şi era îmbrăcat în straie tipic dacice.**

Vechimea bustului nu se cunoaşte şi nici locul de unde provine. De aceea, considerăm că ar fi util, pentru cunoaşterea mai aprofundată a istoriei strămoşilor noştri, să se efectueze, de către specialiştii arheologi, cercetări mai aprofundate asupra istoricului acestui bust.

Mulțumim, pe această cale, domnului Israel (Lică) Rosenthal, domnului Uri Avida şi domnului Levitt pentru deosebita lor amabilitate în sprijinirea pasiunii prietenului lor din România.

2.000.000 ani de continuitate

Că **omul are o vechime foarte mare în țara noastră,** ne-o dovedesc descoperirile arheologice, printre care putem cita următoarele:

– **1.800.000 - 2.000.000 ani – Austroloantropus Olteniensis,** cel mai bătrân om din emisfera boreală (nordică), descoperit la Bugiuleşti, pe Valea lui Grăunceanu, jud. Vâlcea;

– **1.000.000 ani - Cultura de prund din paleoliticul inferior:** Valea Oltului, Valea Argeşului, Mozacu (sat, comuna Negraşi - jud. Argeş), Valea Dârjovului, Valea Dâmbovnicului, jud. Alba, jud. Hunedoara;

– **120.000 - 100.000 ani î.e.n. – Cultura Musteriană din paleoliticul mijlociu:** Peştera Hoților - Băile Herculane, Peştera Muierilor - Baia de Fier, Peştera (sat, comuna Moeciu - jud. Braşov), Peştera Curată-Nandru (jud. Hunedoara), Peştera-Spurcată-Nandru (jud. Hunedoara), Peştera Cheia-Mamaia - sat, Ripceni-Izvor (jud. Botoşani); în general: Peşterile Carpaților Meridionali aflate în Transilvania, Banat şi Oltenia;

– **35.000 - 25.000 î.e.n. – Cultura Aurignaciană din Paleoliticul Superior:** Țara Oaşului, Banat, Oltenia, Muntenia, Buda - jud. Bacău, Bistrița şi Ceahlău - jud. Bacău;

– **25.000 - 15.000 î.e.n. – Cultura Gravetiană din Paleoliticul Superior:** Cotu Miculinți (sat, comuna Coțuşca - jud. Botoşani) - vechime: 18.000 ani, având cele mai vechi elemente de civilizație din lume (locuințe în bordeie, ciocanul de minerit, lancea cu două tăişuri, harponul de pescuit), Bucureşti, Peştera (sat, comuna Moeciu - jud. Braşov), Buda şi Lespezi - jud. Bacău, Bistricioara şi Boiu Mic (com. Ceahlău - jud. Neamț), Strohova - Sendriceni (jud. Botoşani), Lapoş - jud. Prahova, Boineşti - jud. Satu Mare, Banat, Țara Oaşului;

– **6.000 - 3.700 î.e.n. – epoca neolitică** (piatra şlefuită / lustruită): Valea Crişurilor, Dudeşti - mun. Bucureşti, Ciumeşti (sat, com. Sanislău - jud. Satu Mare), Turdaş - jud. Hunedoara, Boian - jud. Ialomița, Vădastra - jud. Olt, Hamangia - jud. Tulcea (cu "Gânditorul"), Peştera Hoților - Băile Herculane (jud. Caraş Severin), Gumelnița - mun. Oltenița (jud. Călăraşi), Ariujd (sat, com. Vâlcele - jud. Covansa), Brătei

- jud. Sibiu, Cozia - jud. Iaşi, Pocreaca - jud. Iaşi, Brad - jud. Bacău, Stoicani - jud. Galaţi;

– **3.700 - 2.700/2.500 î.e.n. – Cultura eneolitică:** Cucuteni - jud. Iaşi, Ariujd - jud. Covasna, Cernavodă - jud. Constanţa, Gumelniţa - mun. Olteniţa (jud. Călăraşi), Boian - jud. Sibiu, Hamangia - jud. Tulcea, Vădastra - jud. Olt, Turdaş - jud. Hunedoara, Ciumeşti - jud. Satu Mare, Sălcuţa - jud. Dolj, Petreşti - jud. Alba, Valea Tisei;

– **4.000 - 2.000 î.e.n. – epoca aramei:** Oradea - jud. Bihor, Gepiu şi Tarcea - jud. Bihor, Gumelniţa - mun. Olteniţa (jud. Călăraşi), Sălcuţa - jud. Dolj, Cucuteni - jud. Iaşi, Truşeşti - jud. Botoşani;

– **2.000 - 1.000 î.e.n. – epoca bronzului:** Cruceni şi Periam - jud. Timiş, Pecica - jud. Arad, Peştera Hoţilor - Băile Herculane (jud. Caraş Severin), Otomani - jud. Bihor, Lăpuş şi Suciu - jud. Maramureş, Sighişoara - jud. Mureş, Verbicioara - jud. Dolj, Tei şi Glina - mun. Bucureşti, Sărata-Monteoru - jud. Buzău, Coslogeni - jud. Ialomiţa, Costişa – jud. Neamţ;

– **1.200 - 300 î.e.n. – epoca fierului:** Cucuteni, Cotnari, Cozia şi Erbiceni - jud. Iaşi, Berea (sat, com. Sanislău - jud. Satu Mare), Susani - jud. Timiş, Basarabi (sat aparţinând oraşului Calafat - jud. Dolj), Vârtop-Plopşor - jud. Dolj, Ferigile (sat, com. Costeşti - jud. Vâlcea), Mediaş - jud. Sibiu, Reci şi Cematu - jud. Covasna, Babadag - jud. Tulcea, Horodiştea - jud. Botoşaani, Brad (sat, com. Negri - jud. Bacău), Bârseşti - jud. Vrancea, Popeşti - mun. Bucureşti.

Scrierea

– **5.000 ani î.e.n. – Tărtăria** (sat, com. Săliştea – jud. Alba); cea mai veche scriere din lume, sub formmă ideografică, mai veche cu 1.000 ani decât cea similară din Sumer (actualul Irak), datarea fiind făcută cu carbon C-14;

– **4.000 ani î.e.n. – plecarea etruscilor din Munţii Apuseni,** ducând cu ei alfabetul numit ulterior *"latin",* deşi el a fost creat de locuitorii Munţilor Apuseni;

– **sec. IV-III î.e.n. – inscripţiile rupestre din Munţii Buzăului,** cele mai vechi inscripţii din ţara noastră cu alfabet autohton, care a stat la baza alfabetului zis "chirilic", sintetizat din aceste inscripţii şi folosit începând cu sec. IX e.n., fiind – prin urmare – mai nou cu circa 1.300 anii decât o parte din inscripţiile rupestre menţionate şi mai nou cu circa 500 ani decât celelalte;

– **sec. III-IV e.n. – Leges Belagines,** cumpărate de goţi de la strămoşii noştri geţi (conform lui Iordanes în **Getica**), constituie încă o dovadă că în sec. IV e.n., deci după părăsirea Daciei de către Aurelianus în anii 271-275, în Dacia se vorbea tot limba dacă.

Cele menţionate cu privire la existenţa omului pe teritoriul ţării noastre **atestă continuitatea de locuire pe parcursul a 2.000.000 ani.** Numai aşa a fost posibilă transmiterea din generaţie în generaţie a informaţiilor cu privire la diferite realităţi, folosind cuvinte autohtone.

"ACADEMIA" DE LA TĂRTĂRIA

"Geţii erau lipiţi de munţi"

S-au scris foarte multe şi foarte mult despre prioritatea şi vechimea scrisului în spaţiul carpato-danubian-balcanic, dar studierea acestei probleme, atât de importantă în civilizaţia noastră, s-a efectuat – în general – foarte sumar, în sensul că nu s-a avut în vedere şi evoluţia acestui spaţiu din punct de vedere ideologic şi, în acelaşi timp, evoluţia dezvoltării umane în raport cu climatul existent de-a lungul schimbărilor geologice şi geografice ale spaţiului la care ne referim. Toate aceste aspecte sunt de o importanţă capitală în ceea ce priveşte dezvoltarea civilizaţiei şi – în acelaşi timp – a scrisului, după încetarea glaciaţiunii a 4-a/Würm (anul 9.800 î.e.n.).

Glaciaţiunea a 4-a Würm a existat în perioada 75.000–9.800 î.e.n., timp în care, în spaţiul carpato-danubian-balcanic, vara avea o temperatură de circa 3-5 grade Celsius. Toată zona europeană de la nord de paralelă ce atingea nordul ţării noastre era acoperită de gheţuri eterne. Ca exemplu putem da Germania, care este acoperită şi azi de morene aduse de gheţuri din Peninsula Scandinavă.

În spaţiul carpato-danubian-pontic, viaţa umană exista, dar la un nivel destul de redus. Oricum, a existat o continuitate din perioada lui *Australoantropos Olteniensis* de pe Valea lui Grăunceanu de la Bugiuleşti-Râmnicu Vâlcea (circa 2.000.000 ani) spre *Homo Sapiens* de la Cioclovina-sat, comuna Boşorod – jud. Hunedoara (circa 100.000–150.000 ani) etc.

Odată cu încheierea glaciaţiunii a 4-a Würm **a început topirea gheţarilor** de la nord de paralela care trece prin nordul ţării noastre **şi a început potopul,** fapt care a provocat şi distrugerea umanităţii existente în zonele sudice, adică zonele de câmpie. **Au rezistat doar oamenii din regiunile muntoase.** Nu este întâmplător că anticii spuneau despre geţi: *"Getae inhaerent montibus / Geţii sunt lipiţi de munţi".* Ca o consecinţă, **spaţiul muntos a permis dezvoltarea unor civilizaţii naintea celui de câmpie.** Aşa se explică evenimente petrecute chiar în timpuri mai recente, cum ar fi descălecarea voievozilor transilvăneni în Ţara Moldovei şi în Ţara Românească.

Scrierea s-a născut în Carpaţi

Printre primele realizări ale unei civilizaţii nou-născute se situează vorbirea şi – evident – scrisul. Acesta din urmă a apărut sub forme de ideograme şi, mai târziu, sub forma literelor/grafamelor care reprezentau prezentarea vizuală a fonemelor respective.

Primele realizări ale scrisului sub forma ideogramelor sunt, desigur, celebrele Tăbliţe de la Tărtăria pe Mureş, lângă Simeria, * jud. Hunedoara, adică în spaţiul muntos intracarpatic, cu ramificaţii în spaţiul balcanic, în aceeaşi perioadă. **În afara acestui spaţiu, nu s-a găsit nici un fel de ideograme şi nici grafeme izolate sau sub formă de alfabete.**

Ecourile descoperirii celor trei tăbliţe de lut de la Tărtăria pe Mureş, în anul **1961,** devenite celebre, nu s-au stins nici azi. Această epocală realizare a cercetătorului clujean **N. Vlassa** îşi păstrează întreaga sa valoare universală, fiind apreciată pozitiv, atât pe plan intern, cât şi internaţional.

În interviul luat ***academicianului bulgar Vladimir I. Georgiev,*** *Ştefan Andreescu reda următoarele aprecieri ale acestui academician în* ***1972: "... tăbliţele de la Tărtăria*** *(fig. 1)* ***sunt...mai vechi cu un mileniu decât monumentele scrierii sumeriene*** (ele datează din prima jumătate a mileniului IV î.e.n. – n.a.). *Aceasta ar însemna, pur şi simplu, că* ***scrierea, sub formă pictografică, a apărut în sud-estul Europei şi nu în Mesopotamia*** (n.n. – Sumerul/actualul Irak), *cum se credea până acum...Dacă în toate cele trei cazuri (n.n. – tăbliţele descoperite la Tărtăria pe Mureş şi cele de la Karanovo şi Gracialniţa din Bulgaria) este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: avem de a face cu* ***cea mai veche scriere din lume...*** *Concluzia aceasta vine în întâmpinarea părerii exprimate de arheologul britanic, profesorul Colin Renfrew, care a executat recent săpături în localitatea bulgară Sitagroi şi care a afirmat că* ***în sud-estul Europei a existat, în vechime, o zonă cu o civilizaţiune înaintată"...***

Tăbliţele de la Tărtăria – din lutul local

Desigur, faptul că cea mai veche scriere din lume a fost descoperită pe teritoriul ţării noastre a trezit mult entuziasm la unii cercetători, corecţi în activitatea lor, dar şi invidii urmate de critici.

În sens pozitiv, este suficient să menţionăm minuţioasele cercetări ale savantului sumerolog **Boris Perlov,** confirmat de un alt confrate al său, A. G. Kifişin. Iată ce ne spune B. Perlov (v. PERLOV B., 1976).

"În anul 1961, vestea despre un eveniment arheologic senzaţional a făcut ecoul lumii ştiinţifice. ***Furtuna marii descoperiri*** *nu a răsunat din Egipt. Neaşteptata descoperire a fost scoasă la iveală în Transilvania, în mica aşezare românească Tărtăria...*

Dar pe arheologi îi mai aştepta o supriză: tăbliţele găsite s-au dovedit a fi cu 1.000 ani mai vechi decât cele sumeriene. Rămânea doar să se vadă în ce mod, ***cu aproape 7.000 ani în urmă,*** *departe*

---

* **N. edit.:** În antichitate, y=u. De exemplu, Scythia sau scythi (citit Scutia sau scuti), despre care N. Densuşianu afirma că erau...scutaşi în organizaţia militară a Imperiului Pelasgic.

Tot astfel, Symeria=Sumeria ar putea fi o dovadă toponimică a originiii sumerienilor !...

de hotarele mult slăvitelor civilizații antice orientale, unde nimeni nu se aştepta, s-a ivit cea mai veche (până în ziua de azi) scriere din istoria Omenirii...

Descoperirea lui N. Vlassa a stârnit interes şi la noi. Din însărcinarea doctorului în ştiințe istorice T. S. Passek, problema aşe-zării unor sumerieni în Transilvania a fost cercetată de ***tânărul arheo-log V. Titov(...) sumerolog expert al laboratorului Institutului de Arheologie al Academiei de Ştiințe a URSS;*** *analizând materialul adunat,* ***a ajuns la concluziile următoare:***

1.–Tăblițele de la Tărtăria sunt ***un fragment dintr-un sistem*** *de scriere larg răspândit, de origine locală.*

2.–Textul unei tăblițe enumeră şase totemuri antice, care ***coincid cu «manuscrisul» din oraşul sumerian Djemdat-Nasra*** *şi, de asemenea, cu «manuscrisele» din săpăturile ce aparțin culturii Kereş.*

3.–Semnele de pe această tăbliță trebuiesc citite în cerc, în sensul contrar mişcărilor acelor de ceasornic.

4.–Conținutul inscripției (dacă e citită în sumeriană) este întărit de descoperirea în aceeaşi Tărtărie a unui schelet dezmembrat al unui bărbat, ceea ce indică existența, la anticii tărtărieni, a unui ritual antropofagic (n.n. – un ritual numai religios).

*5.****Numele zeului local ŞAUE este identic cu zeul sumerian USMU.*** *Această tăbliță a fost tradusă astfel:* ***«În (cea de a) patruzecea domnie pentru buzele(gura) zeului ŞAUE cel mai vârstânic după ritual (a fost ars). Acesta-i al zecelea»...***

Munca cercetătorilor se apropia de sfârşit; părea că Tărtăria şi-a dezvăluit toate tainele...Şi deodată, de sub stratul cel mai de jos al colinei, a ieşit la iveală o groapă umplută cu cenuşă. În adâncul ei se aflau ***statuetele unor idoli străvechi, o brățară de scoici marine şi trei tăblițe de lut micuțe,*** *acoperite cu semne pictografice. De alături, au fost scoase la iveală* ***oasele desmembrate şi arse ale unui om matur.*** *Probabil că, aici, agricultorii antici aduceau jertfe zeilor lor.*

După primele emoții, cercetătorii analizară cu atenție micuțele tăblițe. ***Două aveau formă dreptunghiulară, a treia era rotundă.*** *Tăblița rotundă*

După 7.000 ani, românii mai păstrează încă memoria zeului Şaue (în toponime şi hidronime).

şi cea dreptunghiulară mare erau străpunse în mijloc de o gaură rotundă. Studiile minuţioase au arătat că ***tăbliţele au fost realizate din lutul local.*** *Însemnările au fost trasate doar pe o parte a lor. Tehnica scrierii anticilor tărtărieni s-a dovedit a fi simplă: semnele sub formă de desene se zgâriau cu un obiect ascuţit pe lutul umed, apoi tăbliţa era arsă. Dacă s-ar fi găsit astfel de tăbliţe în îndepărtata ţara dintre cele două râuri* (n.n. – Tigru şi Eufrat)* *nimeni nu s-ar fi mirat. Dar prezenţa unor tăbliţe sumeriene în Transilvania întrecea orice imaginaţie! Acum, cercetătorii îşi aduseră aminte de semnele uitate de pe cioburile vaselor din cultura Turdaş-Vincea. Au fost comparate cu acelea de la Tărtăria şi asemănarea era evidentă. Iar aceasta spune mult.* ***Scrierea de la Tărtăria n-a apărut într-un loc pustiu, ci constituie o parte componentă a scrierii pictografice din cultura balcanică Vincea, răspândită în mileniul VI-V î.e.n.***

"Nemuritorii" din Ardeal

Dar oare ***cum arătau anticii locuitori ai Transilvaniei?*** *Iată, avem în faţa noastră un bărbat modelat în lut.* ***O faţă senină şi plină de bărbăţie, un nas proeminent, uşor coroiat, părul pieptănat cu cărare, iar în spate strâns într-un coc.*** *Pe cine l-a întruchipat oare anticul sculptor? Că era un conducător, un preot păgân sau un simplu membru al tribului său, e greu de spus...*

În ajutorul istoricilor a venit fizica. Profesorul Willard Libby de la Universitatea din Chicago a elaborat o ***metodă de datare cu carbon radioactiv C-14,*** *pentru care a fost distins cu premiul Nobel.*

Carbonul radioactiv C-14, care se formează în atmosfera Pământului, ca rezultat al radiaţiei cosmice, se oxidează şi se asimilează de către plante şi animale. Dar conţinutul său în ţesuturile moarte scade; totodată, într-un termen anumit, se dezagregă o cantitate anumită de carbon radioactiv C-14. ***Intervalul semidezagregării acestui carbon este egal cu 5.360 ani.*** *De aceea, după cantitatea de carbon radioactiv C-14 în rămăşiţele organice, se poate determina răstimpul trecut din clipa morţii plantei sau a animalelor.* ***Metoda lui W. Libby dă o precizie destul de mare a datării: ± 50–100 ani...***

Într-o inscripţie sumeriană, *publicată de S. Legdop,* ***se povesteşte despre o ucidere rituală a sacerdotului suprem şi despre alegerea unui nou conducător. Se pare că ceva analog să se fi petrecut şi în Tărtăria:*** *corpul sacerdotului ucis a fost ars pe rugul sacru: lângă cel ucis s-au aşezat figurile zeilor protectori ai obştei tărtăriene, precum şi* ***tăbliţele magice.*** *Încă,* ***o dovadă a faptului că sacerdotul «incinerat» ar fi fost mâncat nu există.*** *Nu este simplu să ridici vălul a şapte milenii. Tac martorii străvechiului ritual: statuetele idolilor şi oasele arse ale anticului tărtărian...*

---

* **N. edit.**: În antichitate, "ţara dintre râuri" mai era şi...Basarabia, actuala Republica Moldova.

Tărtărienii scriau în sumeriană dar...Sumerul nu exista

Să trecem aşadar la citirea tăbliţei rotunde de la Tărtăria. Pe ea sunt trasate semne ale scrierii despărţite prin linii. Numărul lor în fiecare pătrat nu e mare. Înseamnă că scrierea de pe tăbliţele tărtăriene, precum şi scrierea arhaică sumeriană, a fost ideografică, neexistând încă semne silabice şi indici gramaticali. (n.n. – la acea dată).

Pe tăbliţa rotundă sunt scrise următoarele: «4.NUN.KA.ŞA. UGULA.PI.IDIM.KARA I. ***(De către cele) patru conducătoare (,) pentru chipul zeului Şaue (,) cel mai în vârstă (conducătorul-patriarhul-sacerdotul-preotul suprem (,) în virtutea) adâncei înţelepciuni (,) a fost ars unul.»***

Ce înţeles poate avea această inscripţie? S-o comparăm cu documentul ***Djemdat-Nasra,*** *pomenit înainte. În acela, se află lista celor mai însemnate surori-preotese, care erau în fruntea a patru grupe tribale. Poate că* ***tot astfel de preotese-conducătoare s-au aflat şi la Tărtăria.*** *Dar mai există şi o altă coincidenţă. În inscripţia de lă Tărtăria este pomenit* ***zeul Şaue;*** *ba mai mult,* ***numele zeului e reprezentat întocmai ca la sumerieni.*** *Judecând după toate acestea, tăbliţa tărtăriană conţine informaţii scurte asupra ritualului uciderii şi arderii unui sacerdotul care şi-a săvârşit slujba într-un anumit termen al conducerii sale.*

Ne întrebăm, atunci, ***cine au fost locuitorii străvechi ai Tărtăriei, care scriau în sumeriană, în mileniul V î.e.n., când despre Sumerul însuşi nu se pomeneşte încă? Să fie strămoşii sumerienilor?...***

Centrul Spiritual al Lumii

Locuitorii vechi ai Balcanilor au exercitat o influenţă vizibilă asupra Asiei Mici. *În mod deosebit se poate urmări legătura ei cu cultura Turdaş-Vincea, după semnele pictografice de pe ceramică.* ***Semnele, uneori cu totul identice cu cele de la Vincea, au fost găsite în legendara Troie (începutul mileniului III î.e.n.). Tot atunci apar ele şi în alte sectoare ale Asiei Mici. Ecouri îndepărtate ale scrierii de la Vincea le găsim în scrierea pictografică a Cretei antice.*** *Nu se poate să nu fii de acord şi cu presupunerea arheologului rus V. Titov, care crede că* ***scrierea primitivă din ţările egeene se întinde, prin rădăcinile sale, în Balcanii mileniului IV î.e.n. şi nu a apărut deloc sub influenţa îndepărtatei ţări dintre cele două râuri (Tigru şi Eufrat),*** *după cum presupuneau înainte unii cercetători. Şi, pe deasupra, este cunoscut că* ***creatorii culturii balcanice Vincea, în mileniul V î.e.n., au strălucit prin Asia Mică, în Kurdistan şi Huzistan, unde, în acea vreme, se stabiliseră presumerienii. Şi, în curând, în sectorul acesta apare scrierea pictografică protoelenică, la fel de apropiată, atât de cea sumeriană, cât de cea tărtăriană.***

Se impune de la sine o concluzie: ***inventatorii scrierii sumeriene au fost,*** *oricât ar fi de paradoxal,* ***nu sumerienii, ci locuitorii Balcanilor.*** *Într-adevăr, cum poate fi explicat altfel faptul că* ***cea mai veche***

***scriere din Sumer,** datată din mileniul IV î.e.n., **a apărut cu totul pe neaşteptate şi într-o formă dezvoltată? Sumerienii (ca şi babilonienii) au fost doar elevi buni, preluând scrierea pictografică de la popoarele balcanice** şi apoi dezvoltând-o în scrierea cuneiformă..."*

În aceeaşi revistă, în care B. Perlov şi-a exprimat concluziile prezentate anterior, **sumerologul A. G. Kifişin,** nu numai că susţine cercetările lui B. Perlov, prin confirmarea ştiinţifică a vechimii tăbliţelor descoperite la Tărtăria, dar aduce date noi şi **publică o hartă special întocmită (fig. 2), prin care demonstrează că strămoşii românilor de azi au exercitat o puternică influenţă asupra culturii întregii lumi antice, respectiv a vechii Elade, a vechiului Egipt, a Sumerului şi chiar a Chinei.**

Sumerienii au plecat din Carpaţi... gata şcolarizaţi

Să dăm, deci, cuvântul lui A. G. Kifişin, care ne prezintă concluziile cercetărilor sale cu privire la prioritatea scrierii de la Tărtăria în raport cu cea similară sumeriană (v. Kifişin, 1975):

"Dintre problemele ce s-au ivit în procesul cercetării descoperirii de la Tărtăria, două îmi apar ca deosebit de importante:

1. Cum a apărut scrierea tărtăriană şi cărui sistem de scriere îi aparţineau?

2. În ce limbă au vorbit tărtărienii?

*B. Perlov are, indiscutabil, dreptate susţinând că scrierea sume-riană a apărut în sudul «Ţării dintre cele două râuri», la sfârşitul mileniului IV î.e.n., **pe neaşteptate, într-o formă pe deplin dezvoltată.** Tocmai în această scriere a fost redactată cea mai veche enciclopedie a omenirii* «Harrahubulu», *care a reflectat în întregime concepţia despre lume a oamenilor din mileniul X-IV î.e.n. ..."*

Toate cele de mai de sus, privind cercetările şi concluziile lui Boris Perlov, au fost **confirmate şi de Ariton Vraciu** *în "Limba şi scrierea traco-dacilor"* (Revista "Convorbiri literare", nr. 7, 1980). El este de acord cu concluziile lui B. Perlov şi ale lui A. G. Kifişin.

Sumerul a fost creat...de Potop

Raportul dintre tăbliţele de la Tărtăria şi scrierea sumeriană, mai nouă, nu se poate explica decât prin roirea unei colectivităţi umane, sub conducerea unei caste preoţeşti-războinice, spre ţara *Dilmun "Ţara soarelui răsare",* astfel cum s-a întâmplat şi cu vorbitorii de *"Scriere sfântă"/Sainte écriture/Sanscrita,* care au ajuns pe Valea Indusului, precum şi cu filistinii/falestinii/palestinii, care erau traci veniţi din Creta, în actualul Israel, căruia i-au dat numele Palestina.

Plecarea sumerienilor din zona Tărtăriei spre Sumer este confirmată de *"Eposul despre Ziusudra",* regele din Şuruppak. În el ni se

spune că, *"după Potop, Ziusudra s-a hotărât să se aşeze definitiv pe pământul Dilmun, de unde răsare soarele".*

Într-un alt document sumerian se precizează: *"... a venit potopul lumii, iar **după potop au preluat puterea regii popoarelor din munţi"*** (n.n. – a se vedea potopul provocat de topirea gheţarilor la sfârşitul glaciaţiunii Würm–9.800 î.e.n.).

Pentru sumerieni, care în noua lor patrie nu avea înălţimi mai mari de 30 m, amintirea muntelui de unde au plecat era atât de pregnantă, încât *"Fără Enlil, fără muntele înalt, nu s-ar fi construit oraşe, nu ar fi fost întemeiate aşezări..."* Enlil era zeul văzduhului, ceea ce aminteşte de Zalmoxis, care – la daci – era tot un zeu de natură uraniană, ca şi Enlil. De asemenea, aşa cum Zalmoxis era zeul suprem, Enlil făcea parte din treimea care se afla în fruntea celor 1.000 de zei sumerieni.

O altă confirmare a plecării sumerienilor din spaţiul intracarpatic o găsim şi în eposul cunoscut sub numele de *"Zborul lui Etan spre cer"* unde **se descrie primul zbor al omului,** acest epos fiind cu cel puţin 1.000 ani mai vechi decât mitul grecesc despre Dedal şi Icar. În acest epos se precizează: *"Când vulturul l-a ridicat sus şi s-a rotit cu el, prima oară i-a zis lui Etan: «Uită-te, prietene, cum arată pământul, **priveşte marea de lângă cetatea munţilor».**"* Oare, această descriere nu reprezintă chiar cetatea Ardealului şi Marea Neagră, de lângă "cetatea munţilor"/**Ardealul, patria primară a sumerienilor?**

Primul alfabet european – în...Apuseni

Pe aceeaşi linie de prioritate a scrisului se înscrie şi folosirea grafemelor alfabetiforme. Nu este întâmplător că **primul alfabet european a fost creat tot în zona Tărtăriei, anume în regiunea Munţilor Apuseni, de către etruscii care au roit şi ei de aici spre Italia, în mileniul IV î.e.n.** Acest alfabet, pe care azi îl numim ***"latin",*** a fost descoperit la Caere (azi Cerveteri) în Italia şi publicat la 1836 de prof. Lepsius. Citirea lui este originală şi **se regăseşte aproape identic în alfabetul secuiesc** publicat de Ştefan Lakatoş în 1702, atunci când cel de la Caere nu fusese încă descoperit. Simon de Kéza, în *"Gesta Hungarorum",* spune clar că **secuii au luat alfabetul de la blaci/ români,** cu care au trăit alături în Munţii Apuseni. Prin urmare, este cert că aceşti blaci au moştenit alfabetul zis "latin" de la fraţii lor etrusci plecaţi în Italia.

Înrudirea dintre strămoşii noştri şi sumerieni, respectiv etrusci, se regăseşte şi în lexicul comun româno-sumerian şi româno-etrusc, în toponime, antroponime şi multe obiceiuri (v. fig. 3).

Locuitorii spaţiului carpato-danubian-balcanic, dată fiind marea lor vechime în acest spaţiu, **pe care-l locuiesc de milioane de ani,** au avut o **capacitate de inventivitate** atât de mare încât fiecare colectivitate şi-a creat un alfabet propriu, consemnat mai târziu în picturile bisericeşti. Aşa se explică faptul că nu avem două biserici pictate cu acelaşi alfabet. O

adevărată colecție de grafeme avem şi în picturile rupestre din Munții Buzăului, zona Fişici (sat din comuna Bozioru).

La apariția scrierilor bisericeşti, **tot nişte români inventivi, anume Metodiu şi Kiril,** au selectat, din zecile de alfabete folosite în spațiul carpato-danubian-balcanic, alfabetul numit mai târziu chirilic. Trebuie precizat că numai grafemul ш "ş" nu este autohton, deoarece "ş" nu exista în uz în timpurile străvechi. El a fost stilizat din ebraicul ש "ş". Această preluare din alfabetul ebraic este explicabilă prin apariția creştinismului în Israel, țară cu care creştinii au avut totdeauana puternice contacte religioase. (v. *Blas* > *Blaş* > *Blaj, Clus* > *Cluş* > *Cluj,* > *Lugos* > *Lugoş* > *Lugoj, Peris* > *Periş* etc.)

În concluzie, **prioritatea scrisului în spațiul carpato-danubian-balcanic este de necontestat.** Există şi multe alte argumente pentru susținerea acestei concluzii, dar apreciem că cele prezentate sunt suficiente în susținerea ei.

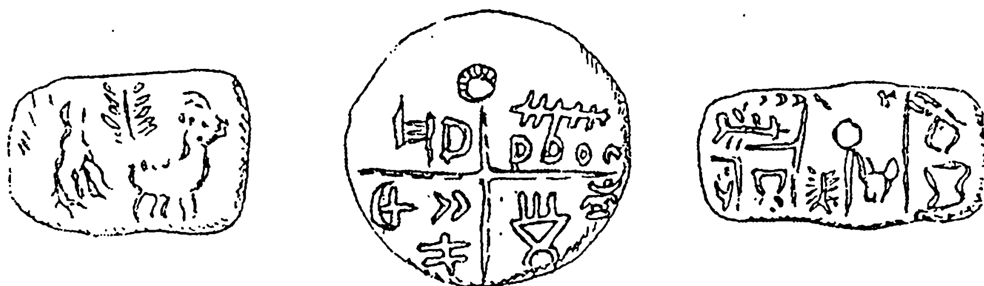

Fig. 1: Cele trei tăblițe de la Tărtăria (stilizate)

Harta etnică a Europei şi a Asiei Mici în mileniile XVIII–IV î.e.n.
(după datele lui A. G. Kifişin)

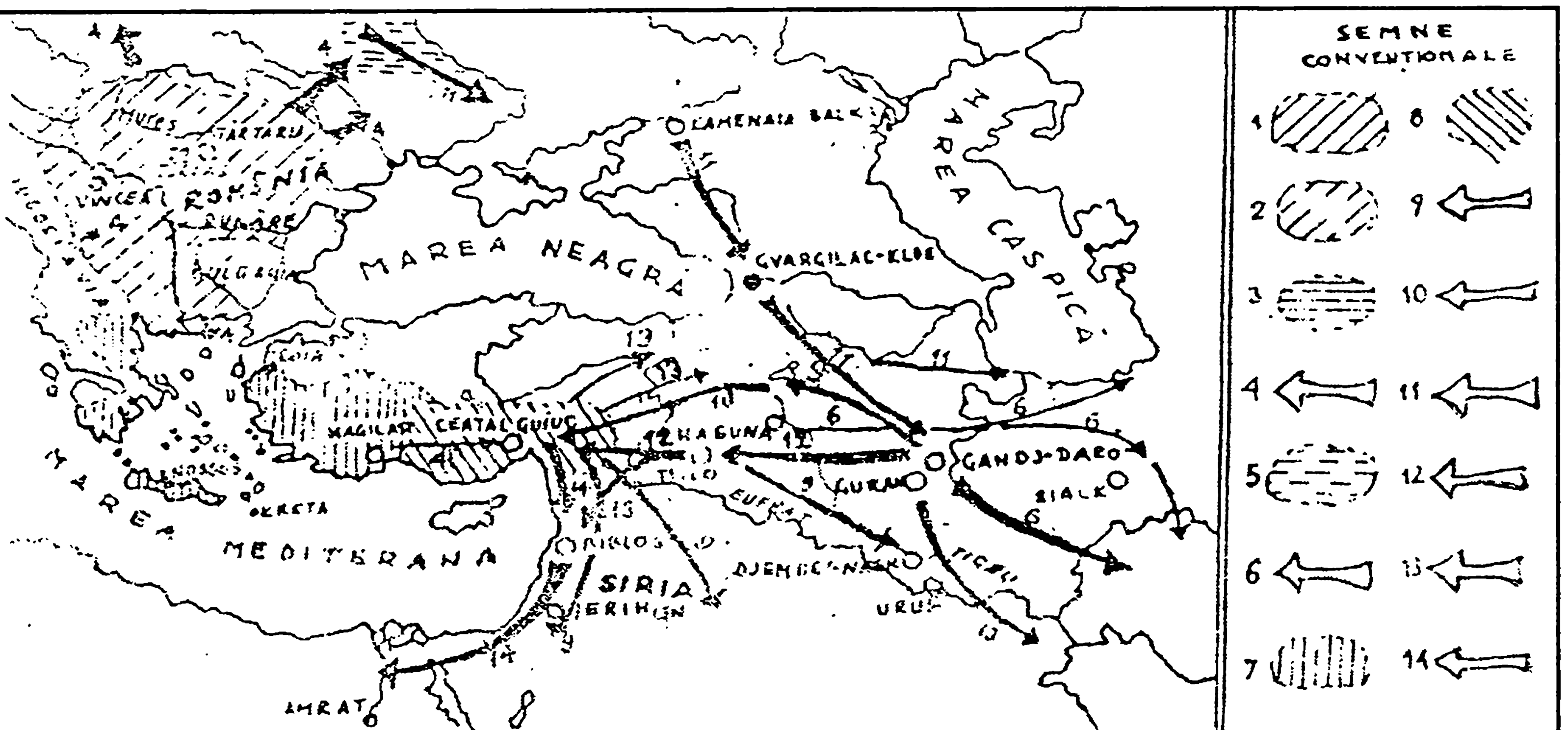

Fig. 2: 1. Cultura Kereş; 2. Cultura Vincea; 3. Cultura Karanovo; 4. Înaintarea preetruscilor în mil. V–IV î.e.n.; 5. Cultura ceramicii liniare şi de panglică a triburilor preindoiraniene în mil. V–IV î.e.n.; 6. Înaintarea indoiranienilor în mil. V–IV î.e.n.; 7. Cultura Hadjilarului în mil. V î.e.n.; 8. Cultura Ciatal-Guiuc în mil. VI î.e.n.; 9. Înaintarea protosemiţilor în mil. V î.e.n.; 10. Atacul protosemiţilor asupra hamitoizilor din Ciatal-Guiuc în mil. V î.e.n.; 11. Exodul presumeroido-cartavelilor de pe Don/Caucaz în mil. XVIII–XV î.e.n.; 12. Înaintarea sumeroizilor-gurani asupra Ciatal-Guiucului în mil. VII–VI î.e.n.; 13. Înaintarea - protosume-rienilor în mil. IV î.e.n.; 14. Exodul Ciatal-Guiucilor hamitosumeroizi spre Egypt în mil. V î.e.n.

BIBLIOGRAFIE

AMSLER, Jean, *"Les trois tablettes de Tărtăria: essai d'interprétation"*, în Buletinul "Noi, tracii" nr. 160, 1988, pag. 6–11.

ANDREESCU, Ştefan, *"O ipoteză senzaţională: originea scrisului: MESOPOTAMIA sau... SUD-ESTUL EUROPEI ?"*, în "Magazin istoric" nr. 3/1972, p.18.

DEIMEL P. Anton, *"Šumerisches Lexikon"*, 1925–1933 şi *Šumerisch-Akkadisches Glossar"*, 1925–1934.

HOMEROS, *"Illiada"*, traducere Diamandescu Sanda şi Hâncu Radu, Bucureşti, 1981, *Cântul* X (437), pag. 171.

KIFIŞIN A. G., *"Ramurile aceluiaşi arbore"*, în revista "Tehnika Molodioji", nr. 12, Moscova, 1973, pag. 61.

LANDSBERGER B., *"Materialen zum sumerischen Lexikon"*, Roma, 1937.

MAUR Mosche, *"Geografia fizică, istorică, administrativă, turistică"*, Tel Aviv, 1973.

MIC DICŢIONAR ENCICLOPEDIC, Bucureşti, pag. 62.

PERLOV, Boris, *"Cuvintele vii ale Tărtăriei"*, în revista "Tehnika Melodioji" nr. 12, Moscova, 1975; Volumul *"Tainele veacurilor"*, Moscova, 1975, pag. 5, 171–179; v. Buletinul "Noi, tracii" nr. 27, 1976, pag. 1–6.

TONCIULESCU Paul Lazăr, *"Tărtăria şi Şaue, zeul ei"*, în revista "Flacăra" nr. 45, Bucureşti, 1982, pag. 17.

TONCIULESCU Paul Lazăr, *"De la Tărtăria la Ţara Luanei"*, Ed. MIRACOL, Bucureşti, 1994, pag. 50–59.

VRACIU Ariton, *"Limba şi scrierea traco-dacilor"*, în revista "Convorbiri literare" nr. 7, 1980.

ZAMAROVSKI Vojtech, *"La început a fost Sumerul"*, Bucureşti, 1981, pag. 68, 71–73, 141, 149, 157, 159, 161, 169, 189, 209, 212–214, 235–236.

PELASGII – "PRIMII LOCUITORI AI PĂMÂNTULUI"

Pelasgii au fost cel mai vechi popor din Europa, semnalați în scrierile antice ca **fiind locuitorii Peninsulei Balcanice şi zonei occidentale a Asiei Mici şi ai insulelor din Marea Egee, cu ramificații până în Peninsula Iberică şi nordul Mării Negre.** Dar, din păcate, nu s-au analizat şi urmele umane ale acestora care ar exista şi în prezent. În cele ce urmează, vom prezenta o scurtă istorie a pelasgilor şi a descendenților acestora, care mai trăiesc azi printre noi.

Homeros, poetul trac care a trăit pe la sfârşitul sec. X î.e.n., **ne dă primele şi cele mai vechi informații despre pelasgi**. Conform acestuia, pelasgai/pelasgii au fost **una dintre cele mai vechi şi cea mai mare tulpină a popoarelor din Grecia. Ei au locuit la început în Peloponez, în Thessalia şi Epir. De aici s-au răspândit în Asia Mică, în special în jurul Larissei, şi în Creta.**

Herodot (484-425 î.e.n.), în ale sale *"Istorii"*, ne oferă informații la fel de prețioase din perioada în care a trăit, precum şi din perioadele anterioare. Aflăm, astfel, că **pelasgii au fost primii locuitori ai Greciei şi Italiei, aparținând rasei europene. Erau veniți din nordul Dunării. Unii au pătruns în Peninsula elenă, iar alții au urcat de-a lungul râului Sava şi au pătruns în Italia nordică, la circa 2.000 î.e.n.: hyanții, aronii, telchines** în Grecia şi **aborigenii** şi **sabinii** în Italia. **Ramura sudică a populat şi Thracia, Macedonia, Illyria, Epirul, Thessalia şi, în final, Ploponesul. Din Thracia, o parte a trecut în Asia Mică: thynii, mysii, phyriges/brigii**, ca şi **dardanii** care au întemeiat Troia, precum şi **meonienii** din Lydia. Pelasgii occidentali sau din Italia au avut numele de **tyrrheni, siculi sau sicani, opiqui, equi, apuli** (v. cetatea dacică Apullon) sau **iapygi**, în final **peligni.**

Pentru pelasgi a devenit familiară agricultura, metalurgia, arhitectura. **Construcția ciclopică sau cu blocuri necioplite caracte-rizează epoca pelasgică**, în special în Grecia şi Etruria. **Cultul reli-gios era un fel de naturism ca şi la daci, care divinizau forțele naturii în binefăcătoare şi răufăcătoare.** Ele se combină cu **zeități ca Penati, Titanii, Giganții, Saturn, Vesta, Ceres, Janus, Oge, preluați parțial de romani. Dodona, Eleusis şi Samothrace au fost princi-palele sanctuare ale pelasgilor.**

Mai erau locuite de pelasgi: cetatea Krotona, Lamponion, ins. Imvros.

"Dacii erau pelasgi"

Pelasgii se numeau şi **lelegi** şi **cari(eni).**

Conform lui Felix Colson, **toți dacii erau pelasgi.** În spijinul acestei afirmații, mai putem adăuga:

– geto-dacii, după glaciaţiunea a IV-a Würm şi potopul care i-a urmat, au fost cel mai numeros popor care a supravieţuit în zona carpato-danubiană, comună cu menţiunile istorice despre pelasgi;

– pelasgii au fost menţionaţi la nord de Dunăre;

– numele Ion (părintele eponim al pelasgilor) se regăseşte numai la daco-români şi basci.

Numele pelasgilor în antichitate se află şi în antroponimul **PELASGUS, nume al mai multor regi legendari din Grecia**, printre care şi al unuia din **Arcadia**, fiind civilizatorul acestei regiuni, **în totalitate pelasgică**, şi tatăl lui Lycaon, şi al unuia din Argos.

Pelasgii şi-au mai lăsat numele şi în **Golful Pelasgic** (azi Volo), format din Marea Egee, la sud-est de Thessalia pelasgilor.

Pelasgus a avut ca fiu pe **Lycaon**, rege al Arcadiei şi unificatorul locuitorilor ne-greci ai acestui ţinut. El le-a dat legi şi a întemeiat oraşul **Lycosura**, acesta fiind **cel mai vechi oraş al Arcadiei şi al Greciei**. Conform legendei, Lycaon a fost transformat în lup, de unde cuvântul grec *"lycos"* (lup).

Unul din triburile pelasge a fost şi cel al carilor din Caria (Asia Mică), numiţi mai târziu **lelegi**, plecaţi spre Creta şi de aici în sudul Peloponezului şi Megaris, cel mai mic stat al Greciei antice, din zona estică a istmului Corinth, foarte important prin poziţia sa la porţile istmului. Acest popor a fost **unul dintre cele mai vechi din Grecia**.

Ion şi cifra 12 – moşteniri pelasgice

Interesantă la pelasgi este **folosirea cifrei 12**. Astfel, **Cecrops**, fondatorul Athenei pe la anul **1.643 î.e.n.**, a întemeiat o parte din cele **12 târguşoare**, a căror capitală va deveni mai târziu **Athena**. În timpul lui, a trăit şi Lycaon, fiul lui Pelasgus (amintit anterior).

Mai trebuie precizat că **limba pelasgă era diferită de cea greacă, astfel cum va fi cea ionică, urmaşă a celei pelasge. Urmaşii pelasgilor au fost ionii/ionienii, care nu acceptau să fie numiţi greci, nici chiar după apariţia creştinismului. Numele lor porneşte de la Ion**, fiu lui Xuthos/Xuthus, unul din fiii Helenei şi nepot al lui Deucalion, care a avut cu Creuse (fiica lui Priam şi prima soţie a dardanului troian Aeneas) **doi copii: Ion şi Acheus**, viţa ionienilor şi a aheilor (veniţi în Grecia, în mileniul III î.e.n., din nordul Dunării).

Ion a fost şi o cetate de la malul râului Strymon/Struma, dintre vechea Macedonie şi Thracia.

În timpul războaielor lui Darius (522-486 î.e.n.) împotriva Greciei şi Daciei, ionienii nu acceptau să fie numiţi greci. Limba lor era diferită de cea greacă şi în acea perioadă. **Ei locuiau în Pelopones şi au acceptat a primi cele 12 cetăţi în locul celor 12 luate de ahei şi construiesc alte 12 în Italia**, după ce au fost izgoniţi acolo de către ahei. **Ei cunoşteau foarte bine Nilul şi Delta Nilului. Spuneau *crocodil*, în timp ce egiptenii spuneau *"hamse"*. Ei s-au luptat şi cu Cyrus, vorbeau despre Palestina** (deci, înainte de invadarea acesteia de către arabii musulmani), cunoşteau Egiptul, luptele lui Darius contra

scyților (513 î.e.n.). **Ei locuiau la Militus/Miletus, la Naxos (Ins. Cyclade), în apropierea Feniciei, în Lydia din Asia Mică (la Mycale), locuiau toate insulele din Marea Ionică, în Ionia din Asia Mică etc.**

În aceeaşi perioadă, se consemnează lupte între ionieni şi greci, care îi considerau pe aceştia şi pe cari(eni) ca fiind *barbaroi*/ne-greci.

Ionienii – navigatorii civilizatori

Ionienii erau foarte buni navigatori, suliţaşi şi aveau o cultură foarte avansată. Printre savanții lor putem cita pe: Homeros, Archilaux, Herodot, Thales din Milet, Bias, Heraclides Ponticus, Parrhasius, Apelle. Dialectul ionian era cel mai dulce, iar moda ioniană în muzică era cea mai moale şi mai voluptoasă (v. muzica bască).

Calitatea lor de navigatori i-a făcut pe pelasgi, deveniți ionieni, să ajungă în Peninsula Iberică, unde s-a descoperit cetatea pelasgă UXAMA, în Țara Bascilor din Spania. **Tot aici se află şi azi oraşul DEVA**, care ne aminteşte de DEVA noastră, de PULPUDEVA (Plovidv), AIADEVA, **DEVA din Egipt**, etc.

Este foarte important că **limba bască are elemente comune numai cu limba dacoromână**, astfel cum este conjugarea cu întăritorul BA, pozitiv şi negativ (v. basc şi dacoromân DA şi BA DA, cu aceleaşi sensuri în ambele limbi). Apoi, limba dacoromână are **270 etimoane comune cu limba bască** dar are numai 211 comune cu limba latină. În plus, avem circa **300 antroponime comune** şi circa **5.200 toponime comune** cu limba bască, ceea ce nu este de neglijat.

La toate aceste elemente comune, **mai putem adăuga** şi altele. Astfel:

– portul opincilor cu nojițe;

– purtarea decedaților în coşciug pe umeri;

– comunitatea de țesături zise țărăneşti;

– nuanțele muzicale ale cântecelor; ex.: *Să-mi cânți cobzar bătrân/ Canta-sak soinulari* e foarte apropiat de cântecul suletin din provincia bască din Franța (Soule).

Toate cele semnalate demonstrează marea vechime a poporului daco-român şi înrudirea lui directă cu pelasgo-ionienii, înrudire conservată în tradițiile basco-române. Aceasta este foarte frumos şi foarte sugestiv păstrată şi în numele daco-româneşti ION şi IOANA, aceleaşi nume fiind şi cele mai apreciate în Țara Bascilor din Franța.

Dacă **ionienii, ca şi strămoşii lor pelasgi, au fost în permanență atacați şi goniți de veneticii ahei, apoi de cei dorieni** (care i-au împins pe ahei în Asia Mică şi au dat naştere la războiul troian din anii 1272-1270 î.e.n.), deoarece erau autohtoni, tot astfel s-a întâmplat şi cu strămoşii noştri daco-geți. E suficient să menționăm că, în timpul împăratului Constantin al Bizanțului, **Dardania era o dioceză a Daciei, iar Bizanțul / Constantinopole a fost o cetate dacică şi s-a numit Byzantion, după cum Durostorul, din Bulgaria de azi, a fost tot o cetate dacică şi s-a numit Durostolon, iar Buda din Budapesta a fost tot o cetate dacică** (în limba georgiană, buda înseamnă dava).

Mai trebuie să amintim că antica ţară a bascilor s-a numit **Iberia,** iar vechea ţară a rudelor lor din Caucaz s-a numit **Iviria** (azi Georgia).

Pelasgii în "Dacia Preistorică"

Problema originii şi civilizaţiei rasei pelasge a provocat mari şi multe controverse, începând din antichitate şi până în prezent. Informaţii în această problemă există la foarte mulţi scriitori antici, precum şi în tradiţiile poporale. Dar, **singurul cercetător care s-a ocupat de pelasgi, pe multiple planuri, a fost Nicolae Densuşianu,** în monumentala sa operă, ***"Dacia preistorică",*** publicată de dr. C.I. Istrati în **1913.**

În cele ce urmează vom încerca o scurtă prezentare a diferitelor aspecte privind rasa pelasgă, astfel cum ea este înfăţişată de acest mare şi perseverent cercetător.

Originea numelui *pelasg*

Potrivit lui Dionysios din Halikarnas, **Pelasg** a fost fiul lui Jupiter şi al Niobei. Poetul Eskylos ni-l prezintă pe Pelasg astfel: *"Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton, născut din Terra (Gaea), domnul acestei ţări, şi după mine, regele său, s-a numit, cu drept cuvânt, din ginta Pelasgilor, ce stăpâneşte acest pământ."* După cum se poate uşor constata, la ambii autori avem de a face cu **o origine divină.** Având în vedere informaţia furnizată de Eskylos, se pune întrebarea logică: unde era situată acea ***Terra,*** **ţara lui Pelasg ?**

Regatul lui Pelasg

Conform lui Diodor din Sicilia, Pelasg a fost strănepotul lui Okeanos Potamos, adică al fluviului Dunărea, precum şi al afluentului său mai mare Tethys (Tisa). Cu alte cuvinte, **Pelasg îşi are originea în ţara dintre Dunăre şi Tisa.**

O informaţie asemănătoare ne oferă şi poetul Asius din Samos: ***"Pelasg, cel asemenea zeilor,*** *a fost născut în ţara neagră, pe munţii cu culmi înalte."* Această ţară, situată **în nordul Dunării,** este numită de Hesiod ***Gaia melaina*** *"Ţara neagră",* acolo **unde pământul înflorea şi producea fructe de trei ori pe an.** Acest nume în întâlnim foarte des în documente şi scrieri, printre care cel mai semnificativ este ***Maurovlahia,*** numele Moldovei din scrierile bizantine ale sec. XIV. Având în vedere originea nord-dunăreană a pelasgilor, considerăm că N. Densuşianu nu greşeşte atunci când aşează la originea cuvântului *pelasg* pe acela de ***belasc*** şi ***balasc,*** însemnând *român.* De aceea nu mai surprinde faptuă că **Felix Colson îi consideră pe toţi dacii ca fiind pelasgi** (*"Nationalité et régénération des paysans moldo-valasques",* Paris 1862, pag. 17–18)

Imperiul Pelasg

Conform cercetărilor lui N. Densuşianu, **imperiul pelasg a avut o foarte mare întindere** în preistorie şi antichitate, diferitele lui compo-

nente situându-se în **Europa, nordul Africii, Orientul Mijlociu şi Egipt.** Această întindere este menţionată în tradiţiile istorice ale grecilor, egiptenilor, fenicienilor şi asirienilor. Printre regiunile care erau cuprinse în vastul imperiu pelasg se aflau:

– **Ţara de la nord de Okeanos Potamos/Dunărea.** Nu trebuie omis faptul că numele de *Fluviu Ocean* pentru Dunăre se găseşte numai la greci şi reflectă existenţa, cu **600.000 ani** în urmă, a Mării Sarmatice (Bărăganul de azi), în care se vărsa Dunărea izvorâtă de la Porţile de Fier în acea perioadă, fenomen care s-a păstrat sub forma *Okeanos Potamos,* nume preluat de greci de la pelasgi.

După Hesiod, **imperiul pelasg şi-a avut începutul lângă muntele *Atlas* situat în *Terra* sau *Gaea,* deci tot în nordul Dunării.**

Regele *Pelasg* a mai fost cunoscut şi sub numele de *Uranos* / Munteanul/**Pelasgos,** care a domnit peste ţinuturile de lângă muntele Atlas.

– **Ţara de la sud de Dunăre până la Marea Ionică.** La Dodona din Epir, considerat oraşul sfânt al pelasgilor din sudul Dunării, Uranus era venerat sub numele de *Jupiter-Împăratul pelasgilor.* Sub această formă, el este invocat de Achille, cu rugămintea de a-l ajuta să învingă pe troieni (v. Homer).

– **Egiptul.** În lucrarea lui Maspero, *"Égypte et Chaldée",* ni se spune că triburi pastorale pelasge au migrat din Carpaţi spre Africa, ducând acolo cele dintâi elemente ale civilizaţiei preistorice. Ele se numeau ***romi.*** Herodot ne mai spune că primii regi ai Egiptului au fost din neam în neam *Pi-Romi,* numiţi astfel chiar de preoţii egipteni, nume care în limba greacă înseamnă "om onest şi generos (*piromis*). **Aceşti *Romi* mai trăiesc şi azi în nordul Egiptului.** Ei au locuit şi regiunea Bogos (v. antroponimul românesc Bogos) din Etiopia.

Urmaşii romilor egipteni s-au numit mai târziu ***felahi,*** nume care ne trimite la ***valahi.***

Pelasgii au fost singurul popor din antichitate care era considerat **de origine divină,** astfel cum este calificat şi în *Iliada* lui Homer.

Conducerea imperiului pelasg, după moartea lui Uranus, a fost preluată de fiica sa *Basilea* (la latini: Regina) şi apoi de fiul său *Saturnus* şi de ***Atlas.*** Primul a condus peste Sicilia, Libya, Italia şi alte ţări din apus, iar al doilea regiunile de lângă Dunăre.

Conform lui Mnaseas, **Saturn era unul şi acelaşi cu Zalmoxe.** El a domnit şi peste Egipt, astfel cum ne spune Diodor din Sicilia. Puterea lui s-a extins şi asupra Mauritaniei, Numidiei şi Germaniei. În Mauritania locuiau şi ***Getulii.*** Mai apoi îl găsim în Fenicia şi **Mesopotamia, pe care o cucerise cu ajutorul Titanilor şi Giganţilor din nordul Dunării.** După intrarea semiţilor în Mesopotamia (fostul Sumer), slujbele religioase în temple se făceau de către chaldei, urmaşii Titanilor şi Giganţilor. **Origineea nord-dunăreană a chaldeilor** o găsim şi la Cicero.

După stingerea dinastiei lui Saturn prin Typhon, conducerea imperiului pelasg o preiau rudele din linia a doua prin *Hermes,* numit şi *Armis* sau *Sarmis* în Dacia şi *Armes* la Scyţi şi mai apoi prin *Marte*

(**Ares** la greci), după care urmează Hercule/Heracles, Apollo/Apulu/ Aplus, Vulcan, Mizraim, Neptun, Dardan şi Danaus.

Triburile pelasge

Conform informaţiilor furnizate de N. Densuşianu, printre triburile pelasge răspândite în Europa, Africa de nord şi Orientul Apropiat s-au aflat: ***proto-latinii sau arimii,*** consemnaţi în Marea Egee, Hemus, Asia Mică, Syria, Mesopotamia, Arabia, Egipt, Libia, Italia, Galia de sud, Iberia, nordul Dunării, nordul Mării Negre (titani, giganţi, hecatonchiri, arimani, rami, arimaspi, arimphaei); de asemenea: arimii din Scythia: europeană (aramaei, sarmatae, sauromatae), arimii din Germania (herminones, arimanii, alamanii, alemanii), arimii din Galia (aremoricii şi rimii), arimii din Iberia, arimii din Italia, arimii din Thracia, arimii din Illyria veche (rascia, rama), arimii din Elada, arimii albi din Urali, arimii plecaţi în India, latinii de la Istru (azi istroromânii), latinii de la Marea Baltică, tursenii, etruscii, agatyrsii, placii (numiţi şi blaci, belaci, belci, felaci etc). Vestitele ***leges bellagines*** îşi trag numele de la pelasgii numiţi *belaci.*

Limba pelasgilor

Conform lui Herodot, limba pelasgilor era o limbă barbară, prin aceasta înţelegându-se **o limbă negrecească,** adică străină, deoarece în limba greacă *barbaros* însemna *străin,* astfel cum erau numiţi şi romanii în raport cu grecii. Printre **limbile vorbite de pelasgi,** N. Densuşianu enumără: limba latină, limba peregrină, limba dacă, limba latina prisca veche, limba sarmată, limba macedoneană şi limba iliră. În susţinerea tezei sale, el enumără **foarte multe cuvinte româneşti, atestate documentar în scrierile antice,** dar considerate astăzi, în mod eronat, ca fiind împrumuturi din alte limbi. Putem astfel cita: *aba, aer, alba, albac, amurg, Apulum/Apulon, argila, ara (a), aula, baba, ban, bălan, berbec, blând, boală, baraboi, braca, brâncă, brad, buboi, bucium, bucate, Bucur, bou, călător, colibă, cana, corabie, caş, cioban, cer, horă, cocoşat, colină, coamă, copt, coapsă, cracă, credinţă, crai, cupă, davă, doi, domn, doamnă, dar, drum, duca, duşman, duşmănie, duşmănos, embrion, fântână; fată, frăţie, fur, frumos, frică, fugă, furnică, galenă, grangure, gaură, glas, goni (a), gusta (a), iapă, iască, iarnă, laur, lac, lână, lance, lotru, legume, leşin, luci (a), la (a), mama, mamia, mânca, marhă, margă, martir, miere, miel, mied, mentă, mintenaş, murmura (a), moară, mustaţă, nene, negru, noi, ochean (de apă), ocol, oaie, ochi, orb, ostaş, ostie, peşteră, pan, pitic, palton, piatră, piper, plăcintă, popa, porc, poftă, prăşi (a), prăvăli (a), pâine, para (focului), pirui (a), pir, purice, puţ, putină, rege, răşină, răceală, râu, râp, râpă, sac, sânt/sfânt, sărac, sapă, scai, scorie, scut, soare, semn, sită, sfadă, smeu, spată, splină, spuză, strâmb, şteang, tată, tăietură, taur, teacă, tuns, trufie turbare, turiţă, ţine (a), ţesătură, ţâţă, ulm, urs, vatră, vuet, vin, vale, zeghe, zeu, zeamă, zimbru* etc., etc.

Limba pelasgo-dacilor – moştenită de români

Conform scrierilor antice, **pelasgii** au fost semnalaţi ca **cei mai vechi locuitori ai Greciei de azi, precum şi în nordul Dunării. Dardanii lui Aenea,** cel care a apărat Troia în războiul din 1272-1270 î.e.n., **erau pelasgi,** iar Dardania a format o **dioceză a Daciei** sub împăratul bizantin Constantin cel Mare.

Printre neamurile cele mai cunoscute ale pelasgilor menţionăm pe **Ionieni,** având ca eponim pe **Ion,** fiul lui **Xuthos.** Ca **foarte buni navigatori,** ionienii au ajuns şi în Egipt, iar spre apus până în Iberia (Spania de azi), **având ca urmaşi pe bascii din Spania şi Franţa.**

Istoricul Felix Colson îi consideră pe **daci** ca fiind **în totalitate pelasgi.** Chiar dacă n-ar corespunde în totalitate realităţii, afirmaţiile sale concordă cu comunitatea de civilizaţie daco-pelasgă, precum şi cu lexicul comun daco-pelasg.

Scrierile antice îi considera tot **pelasgi şi** pe **etruscii** plecaţi din Munţii Apuseni ai Daciei în mileniul IV î.e.n., ca şi pe **ligurii** şi **campanii** din Italia.

Pelasgi îi putem considera azi şi pe **sumerienii** plecaţi de la Tărtăria-pe-Mureş în mileniul V î.e.n. şi care au – de asemenea – foarte multe cuvinte comune cu limba dacoromână, alături de obiceiuri şi costumaţie, precum şi cu limba bască.

Marii istorici ai antichităţii, **Homeros şi Herodot, au fost ionieni** şi – prin urmare – erau **tot pelasgi.** În faimoasa sa lucrare – *"Istorii"* –, Herodotos, la Cap. I, 143, ne informează că **limba ionienilor era diferită de cea greacă.**

Originea pelasgă a bascilor este confirmată şi de faptul că limba română are 270 etimoane, cu circa 2.500 derivate din limba bască, pe când cu limba latină nu are decât 211 etimoane (conform Academiei Române), alături de circa 5.200 localităţi din România cu nume basce. Nu este întâmplător că cele mai apreciate antroponime, în Ţara bascilor, sunt ***Ion*** şi ***Ioana,*** iar **ţesăturile bascilor sunt identice cu cele româneşti.** Mai putem adăuga că limba dacoromână şi cea bască sunt singurele limbi în care există conjugarea cu *ba,* ca întăritor, atât pozitiv, cât şi negativ. A se vedea în ambele limbi: *da* şi *bada,* cu aceleaşi sensuri.

La noi, regretatul Nicolae Densuşianu a fost singurul cercetător care s-a ocupat o viaţă întreagă, cu foarte multă pasiune şi competenţă, de istoria pelasgilor şi limba lor, dovedind o erudiţie inegalabilă în acest domeniu. **El a studiat toate scrierile antice.**

În analiza limbii pelasgo-dacice, N. Densuşianu a mai studiat şi foarte multe surse moderne, provenind de la diverşi cercetători germani, francezi, români, italieni etc.

Foarte important în studiile lui N. Densuşianu este şi aprecierea lui că ***blacii/dacoromânii*** **constituie naţiunea cea mai puternică din marele neam al pelasgilor,** ceea ce este în concordanţă totală cu concluziile lui Felix Cholson. De aici se poate trage şi concluzia că **limba dacoromână este moştenitoarea celei mai vechi limbi din**

Europa, adică cea pelasgă, şi – prin urmare – **o dovadă a celei mai vechi civilizaţii din Europa.**

Cercetările pe care le-am efectuat pe parcursul a circa şase decenii m-au condus la concluziile menţionate anterior, care au fost enunţate, pentru prima dată, de Nicolae Densuşianu şi care demolează definitiv, în mod total ştiinţific şi documentar, părerile celor ca **nu vor să recunoască originea dacopelasgă a limbii dacoromâne,** deşi există atestări documentare privind această origine înainte de aşezarea popoarelor migratoare pe şi în jurul teritoriul stăpânit în antichitate de poporul pelasgo-dac.

Analizând cu minuţiozitate **cuvintele** prezentate de N.Densuşianu ca fiind **de origine pelasgă,** vom prezenta în continuare aceste cuvinte, împreună cu corespondentele lor din limba dacoromână.

–Ababa – v. *babă*
–Aconiu – v. *acon* (Homer)
–Adânc – v. *bodincus*
–Aer – v. *aer* (Homer)
–Agru – v. *agros* (Homer)
–Agu – v. *agos "aga"* (Homer) v. sumer. *aga*
–Aian – v. *aia* (Homer)
–Alb – *albus;* v. *alfos,* retoroman *alf*
–Albită – v. *albeum*
–Alcia (megl.) – v. *alces*
–*Alutatium aurum* "aurul ce se găsea în straturile de la suprafaţa pământului"
–Amalusta (plantă la daci); campan *amalucia*
–Amâna (a) – v. *amono* (Homer)
–Amurg – v. *amolgos;* v. *amolgò* (Homer)
–Apă – v. osc şi umbrian *aapas;* (v. şi sumer. *ab* şi *ap)*
–Apşoară, Apuşoară – v. *Apsoros*
–Ara (a) – v. *aro* (Homer)
–Arătoriu (plugar) – v. *araesa* în Bogos
–Arătură – v. *aroura* (Homer)
–Arborria – numele unei plante la daci (v. basc *arbola* "arbore")
–Arcan – v. *arkane, arkale*
–Arete "erete" – v. *aren*
–Argea – v. *argilla*
–Argelă "cireadă de vite" – v. *Agele* (Homer)

–Arghelar "proprietar de turmă de vite; v. *Agele* (Homer)
–Arghelă – v. *Argelă*
–Ariete – v. *Arete*
–Baba [1] "femeie bătrână" – v. *ababa* în limba tracilor.
– Baba [2] "tată" – v. lat. *papa,* copt *apa,* ebraic şi în Bogos *abba,* sard şi kurd *baba,* inscripţie *Ababus*
–Bal "praf de aur" (la aromâni) – v. *balucem*
–Baliu "cal cu stea albă în frunte" la aromâni şi megle-
–Beuţă – v. *bal*
–Biblie – v. *Biblos* (Herodot)
–Blehăi (a) "behăi" (a) – v. *blehe* (Homer)
–Boală – v. *bolas*
–Boară (aromân) "boare"; v. *boreas, borras*
–Bolovan – v. *boleos*
–Boscoană "remediu pentru fermecare"; v. *bascanon*
–Bou – v. *bous* şi *boos* (Homer)
–Brăcire – v. *brăcinar*
–Brăcinar – v. latina medievală *bracile;*

no-români ; v. *balios*
–Ban – v. Italia sud *bannas* "rege"
–Baie "cuptor pentru topirea metalelor" – v. *baios*
–Baniä – v. *baie*
–Băl "alb" – v. *balios*
–Bălai – v. *băl*
–Bălan – v. *balan*
–Băiaş "miner"; v. *băniaş*
–Băniaş "miner" – v. *banaikos*
–Baraboi – v. *brabulon* "o plantă din Rhodos şi Sicilia"
–Bătălie – v. *baitilia*
–Bătaie – v. *bătălie*
–Batjocura – v. *batocura*
–Bătut (lapte–) – v. *balthutha* şi *balducta*
–Baltă – v. *Baltia* (v. Marea *Baltică,* unde se afla insula *Baltia*)
–Bel (aromân) v. *bal*
–Belă "oaie albă";
–Berbece – v. *berbeces/ verveces*
–Betegi (a) – v. *betisare*
–Bura (a) – v. *boară*
–Burane (aromân) – v. Meglenoromân *burane* – v. *bruone* şi *bruonia* "plantă din familia curcubitaceelor"
–Brad – v. *bratus* şi *bratho*
–Braţ – v. *brehion* (Homer)
–Brădeţ "pădure de brazi"; v. *brad*
–Brânca ursului "o plantă"; v. *brâncă*
–Brâncă – v. *branca* "ghiară"; v. occitan şi retoroman *branca* "ghiară"; dacorom "mână",
–Brânci (pe–) "pe mâini, de-a buşilea"
–Brânză – v. *Dominica brandorum* "Duminica lăsatului de brânză"
–Brotac – v. *batrahos*
–Buboi – v. *boubon;* v. basc *baba*
–Buboniu v. *buboi*
–Bucată – v. *bucate*
–Bucate – v. *boukatia* "banchet"
–Bucium – v. *boukane*
–Bucura (a) – v. *boukolos* "păstor de vite"; v. *Bucur;* v. *ciobanul Bucur*
–Buhă – v. *buas*
–Bură – v. *boare*
–Buruiană – v. *burane*
–Butir–v. *butyrum* "unt de vacă"

Lexicul pelasgo-dac este foarte bogat. Din cauza spaţiului restrâns nu s-au putut prezenta decât literele *A* şi *B*.

12 MILENII DACOROMÂNEŞTI

Aheii şi dorienii erau...olteni

O cercetare pluridisciplinară a trecutului îndepărtat al teritoriului României conduce la adevăruri prea puţin cunoscute azi. **Sumerienii au locuit spaţiul carpatic acum 7.000 ani. Din acelaşi spaţiu au plecat, cu 6.000 ani în urmă, etruscii.** Ambele popoare au lăsat urme în toponimie, onomastică şi lexicul comun românesc.

Mai aproape de noi, la începutul mileniului al II-lea î.e.n., au plecat tot de aici aheii, purtători ai armelor de bronz. Unii cercetători consideră că ar fi locuit vremelnic între Carpaţi şi Dunăre, ceea ce reprezintă rezultatul unei cercetări dintr-un singur punct de vedere. Pentru a stabili dacă au fost sau nu sedentari în acest spaţiu, e suficient a găsi răspunsul la o singură întrebare: de unde aveau bronz pentru a-şi confecţiona armele de luptă?

Se ştie că **bronzul este un aliaj** realizat din cupru/aramă, aliat cu aluminiu, staniu sau plumb etc. Pentru realizarea lui este necesar a se extrage din pământ elementele componente, precum **şi cărbunele,** cu ajutorul căruia se topesc minereurile care le conţin, după care se obţine aliajul numit bronz, prin combinarea metalelor amintite. **Cunoaşterea locurilor unde se găsesc minereurile respective şi cărbunele impune un sedentarism foarte îndelungat şi o experienţă la fel de îndelungată în prelucrarea minereurilor existente în zonele de sedentarism, pe parcursul a sute de ani,** având în vedere nivelul scăzut al cunoaşterii din acele timpuri.

În aceste condiţii, se pune întrebarea de bază: unde se găseau, acum 4.000 ani, minereuri de aramă, aluminiu, staniu, plumb, precum şi cărbune, care să poată fi exploatate cu mijloacele rudimentare de atunci? **O analiză a hărţii Europei centrale şi de est ne conduce doar la Munţii Apuseni,** bogaţi în minereuri radioactive, care au ca element final de descompunere plumbul, **şi la Oltenia,** unde avem şi azi Baia de Aramă şi aluminiu, iar cărbunele se găseşte, în judeţul Gorj, la 50–100 cm adâncime, putând fi exploatat chiar şi cu lopata. **Oltenia era singura zonă din Europa care permitea să se producă bronzul în condiţiile precare de acum 4.000 ani.**

Concluzia este logică: aheii erau o populaţiei sedentară, care cunoştea zonele cu minereurile necesare bronzului şi cu cărbune, populaţie care avea o experienţă de sute de ani în prelucrarea metalelor şi în combinarea lor pentru obţinerea unor aliaje. Desigur, ei se ocupau şi cu agricultura, dar aceasta nu înseamnă că erau o populaţie cu un nivel de civilizaţie mai scăzut decât altele din jur.

În drumul lor spre actuala Grecie, aheii au lăsat foarte multe urme de sedentarism, având în vedere că, **în limba lor,** ***vovo*** **însemna** ***"cetate",*** fiind sinonim cu *dava* dacică, iar acest *vovo* se mai

păstrează şi azi în Bulgaria (Alexandrovo, Antimovo, Antonovo, Batovo, Belovo, Borovo, Bernovo, Bregovo, Brezovo, Cereşovo, Debovo, Dimovo, Dulovo, Elhovo, Gabrovo, Gâlâbovo, Gramatikovo, Grudovo, Gurcovo, Hascovo, Inzovo, Irececovo, Izvorovo, Karlovo, Kalojanovo, Kondolovo, Leskovo, Likovo, Mihailkovo, Ostrovo, Popovo, Rakitovo, Rezovo, Sarkovo, Spasovo, Stradalovo, Târnovo, Tetovo, Topolovo, Tulovo, Velovo etc.) şi Jugoslavia (Berovo, **Dakovo,** Gerovo, Grahovo, Katlanovo, Kladovo, Kosovo, Kratovo, Lapovo, Olovo, Opovo, Plastovo, **Prahovo,** Rabrovo, Rapotovo, Tetovo, Udovo, Valandovo etc.)

Regiunea în care s-au oprit şi s-au stabilit definitiv aheii s-a numit ***Achaia,*** fiind situată în nordul Peleponezului din Grecia învecinată cu Elida, Arcadia, Siconya, golful Corint şi Marea Ionică. Ea s-a numit inițial ***Egialea*** "maritima", din cauza învecinării cu marea. Cucerită de ionieni pe la anul 1430 î.e.n., a primit numele de *Ionia*, iar după alungarea acestora şi-a luat numele de *Achaia*.

După Herodot, **Achaia avea 12 oraşe-cetate** (Dymea, Olenos, Egire, Helice Bura, Aegaim, Rhypes, Eges, Patras, Phares, Trite şi Pellene), care constituiau o **confederație.** Interesant este faptul că **şi etruscii aveau o confederație de 12 oraşe-cetăți, etruscii fiind şi ei plecați din Munții Apuseni în mileniul IV î.e.n. Sistemul sexagesimal era specific şi sumerienilor, plecați de la Tărtăria** (Ardeal) **în mileniul V î.e.n.** Iată încă o dovadă a continuității de locuire în acelaşi spațiu geografic a unor popoare având limbi înrudite.

Aheii au fost alungați din Grecia în Asia Mică la începutul mileniului II î.e.n. de către dorieni, care veneau cu arme de fier tot din nordul Dunării. Astfel, au început luptele între ahei şi troieni, cunoscute sub denumirea de ***"războiul troian"*** **(1272–1270),** în care aheii sunt nevoiți să atace Troia pentru a-şi crea posibilitatea stabilirii într-o altă țară, după alungarea lor din patria peloponeziană.

Originea dorienilor pune aceeaşi întrebare ca şi în cazul aheilor. Răspunsul este acelaşi: ei erau un **popor sedentar din Oltenia,** locul unde puteau prelucra fierul, având la dispoziție minereu de fier (v. Baia de Fier) şi cărbunele gorjan.

Roirea din nordul Dunării a aheilor şi dorienilor spre sudul Peninsulei Balcanice este dovedită şi prin marele număr de cuvinte româneşti care se vor găsi mai târziu în *"Iliada"* şi *"Odiseea"* lui Homer (sec. X î.e.n.). Iată câteva exemple: *aer* "aer", *agros* "agru", *aroo* "a ara", *au* "(s)au", *boos-bous* "bou", *keros* "ceară", *kitaris* "ceteră", *kopto* "a coace", *kome* "coamă", *kraino* "a conduce" (v. crai, Piatra Craivii, Piatra Craiului), *kortos* "curte", *farmakon* "farmec", *klino* "a înclina", *lego* "a lega", *meu* "(al) meu", *amelgo* "a mulge", *noi* "noi" (pronume), *orfanos* "orfan", *sudor* "sudoare", *treis* "trei", *tino* "a ține", *Zeu !* "Zău", *zena* "zână" etc.

Se confirmă astfel că **spațiul carpato-dunărean a fost leagănul a numeroase civilizații create de popoare care au roit în exterior atunci când mijloacele de subzistență nu le mai asigurau o viețuire satisfăcătoare.** Limba vorbită de aceste popoare este cea mai bună dovadă a înrudirii lor încă din străvechime.

Se mai discută şi azi–în contradictoriu–despre originea şi civilizaţia poporului dacoromân. Dar, nu trebuie să omitem faptul că suntem înconjuraţi numai de state purtând numele unor populaţii alogene, care s-au aşezat pe pământurile noastre străbune şi au desnaţionalizat pe fraţii noştri din nord, vest, sud şi est pe care i-au găsit acolo atunci când au venit din diferite pustiuri, fraţi care şi-au pierdut astfel originea dacoromână. Dar, alături de cei desnaţionalizaţi se mai găsesc şi azi – pe meleagurile strămoşeşti – **încă 12.000.000** dacoromâni, care şi-au menţinut originea lor dacoromână, precum şi limba lor strămăşească. La aceste realităţi mai trebuie să adăugăm încă una: aceea că foarte mulţi fraţi de-ai noştri se găsesc în număr foarte mare şi în alte **27 de ţări** ale lumii.

Originea autohtonă a dacoromânilor menţionaţi, contestată de unii alogeni, este explicabilă mai ales prin vechimea lor pe aceleaşi pământuri, dar şi prin studierea evoluţiei geologice a teritoriului în care s-au născut şi au trăit de aproape 2 milioane de ani.

Să nu uităm că omul fosilă de la Neanderthal are o vechime de circa 100.000 ani, iar cel de la Cro-Magnon doar circa 35.000 ani, în timp ce fratele nostru oltean de la Bugiuleşti, comuna Tetoiu-jud. Vâlcea, pe Valea lui Grăunceanu are o vechime de 1.900.000-**2.000.000 ani,** descoperit de savantul Dardu-Nicolăescu-Plopşor. Explicaţia acestei mari diferenţe de vârstă constă în faptul că **oamenii din vestul Europei, de tip dolicocefal, au dispărut datorită unor cataclisme** mai puţin elucidate (probabil: căderea pe pământ a resturilor provenite, din descompunerea în atmosfera terestră a primei Luni, care a fost şi primul satelit al Pământului, Luna fiind atrasă permanent de către Pământ, astfel cum se repetă acelaşi fenomen şi azi cu luna existentă). **Oamenii din răsăritul Europei au fost brahicefali, aşa cum sunt şi azi.** De aici, rezultă că **Occidentul a fost ocupat prin roire de către brahi-cefali, adică de oameni din est, adică de o parte a strămoşilor noştri din spaţiul carpatic-dunărean-pontic.** Numai aşa se explică existenţa în antichitate, în vestul Europei, a unor triburi cu nume daco-româneşti, precum şi folosirea – la multe popoare din vestul Europei – a unui număr foarte mare de cuvinte dacoromâneşti şi chiar a unor elemente gramaticale comune numai cu limba dacoromână.

Printre triburile menţionate anterior, putem cita:

A) În **Hispania/Spania:** ***Ablaidaci, Albocenses, Ambirodaci, Argeli, Arevaci, Arronidaci, Aurienses/Orienses, Banienses, Barbarii, Berones*** (v. localitatea *Beroe* din Dobrogea), ***Bibali, Bursaonenses, Calnecii, Calnici*** (v. localitatea *Călnic* din jud. Alba), jud. Caraş-Severin şi jud. Gorj), ***Comanesciqi*** (v. localitatea *Comăneşti*–jud. Arad, Bacău, Botoşani, Galaţi, Gorj, Harghita, Mehedinţi, Olt şi Suceava; v. şi antroponimele *Comăneciu, Comănici, Comăniciu),* ***Corovesci*** (v. localitatea *Corobeşti – jud. Argeş şi Gorj),* ***Cosetani*** (v. Localitatea *Coseşti – jud.* Hunedoara), ***Couneidoqi*** (v. *Dochia*), ***Daci, Dagae*** (v. ***dagae*** – numele dacilor orientali, menţionaţi pe Peutingeriana; v. *Dăgâţa* – localitate în jud. Iaşi), ***Dagenses, Datii*** (v. *Dateş* – localitate în jud. Mureş), ***Deciani*** (v. *Decea* – localitate în jud. Alba),

Decii, Ergavicenses (v. *Erghevița* – localitate în jud. Mehedinți), ***Gruii*** (v. localitatea *Gruiu* – jud. Argeș, Ilfov, Olt, Vâlcea; v. localitatea *Grui* – jud. Gorj, Mureș; v. localitatea *Gruiu Lung* – jud. Hunedoara etc.), ***Haraugate, Ilergetai/Ilergetes*** (v. ***geți*** – numele mai multor triburi dacice din estul Europei și vestul Asiei), ***Indigetes/Sindigetes*** (v. și *Singidava* – localitate în Dacia antică, reședință a tribului dac numit ***singi), Letani*** (v. *Letea* – localitate în jud. Bacău și Tulcea), ***Lacetani, Longeidoci*** (v. antroponimele dacoromânești *Docea* și *Dociea),* ***Lunarii*** (v. *Luna* – localitate în jud. Cluj și Satu Mare), ***Misgetes/ Mysogetae*** (v. *geți),* ***Ossigi*** (v. *Osica* – localitate în jud. Olt), ***Pelendones*** (v. *Pelendava* – localitate în Dacia antică), ***Sacani/Saci*** (v. *Sacidava* – localitate în Dacia antică), ***Terraconenses*** (v. *Tarcău* – localitate în jud. Neamț; v. *Tarcea* – localitate în jud. Bihor), ***Turdetani*** (v. *Turda* – localitate în jud. Cluj și Tulcea; v. *Turdaș* – localitate în jud. Alba și Hunedoara), ***Turduli, Vaccaei, Virvesci, Vloqi*** (v. *vlachi).*

B) În **Gallia de Sud:** ***Ambari, Boxsani*** (v. *boxă* "cărbunărie"; v. localitatea *Bocșa* – jud. Caraș-Severin, Hunedoara, Sălaj, Vâlcea; v. *Bocșitura* – localitate jud. Alba; v. localitatea *Bocșița* – jud. Sălaj; v. localitatea în jud. Alba), ***Dati, Decieni*** (v. *Decea),* ***Longeidoci*** etc.

La aceste denumiri de triburi, mai putem adăuga și unele antroponime:

Hispania: *Davus* "dacul", *Daticus* "dacul", *Dacianus, Decius* etc.

La localități, putem cita – în principal:

A) **Hispania:** *Argenteola, Arsa, Arsi, Balsa, Bania, Baniana,* ***Barca,*** *Batora, Blanda, Burum, Calnici, Cauca/Coca* (v. *Caucaland* – regiune în zona Munților Buzău), *Caunus, Ceresus, Ceret, Comensciqi, Coronici,* ***Dacia/Decium,*** *Deciana,* ***Deva*** (care există și azi în Țara Bascilor din Spania), *Ergavica, Ieso,* ***Lancia,*** *Murgi, Plumbaria, Plumbarii, Rhoda, Saceli* (v. *Săcele* – zonă de lângă Brașov), ***Tuati, Turbula, Ulcia, Urson, Vacca, Vama, Vesperies*** etc.

B) **Gallia Meridională:** *Alba, Boxsani, Piscenae, Raurica, Rhoda, Ursulae, Vadem Sabaticum, Vesuna.*

Mai întâlnim și nume de fluvii:

A) **În Hispania:** *Alba, Florius, Pisoraca, Vacca.*

B) **În Gallia Meridională:** *Arauris, Argenteus Amnis, Druentia,* ***Oltis,*** *Varus;*

În sfârșit, ca oronime au existat:

A) **În Hispania:** *Argenteus Mons, Cuncus promontorium, Lunarium promontorium.*

B) **În Gallia Meridională:** *Albia, Gaura, Mancelus, Matrona, Stara* (v. *Stara Planina* și *Stara Zagora* – vechi localități din Bulgaria de azi), *Vesulus* etc.

În antichitate, **geții** (nume dat de greci dacilor) au mai fost semnalați ca **tyrageți** (între Nistru și Nipru), **tisageți** (între Nipru și Munții Urali) și **massageți** (între Munții Urali și China; v. și *Horog* – capitala regiunii autonome Pamir din Tadjikhistanul de azi, regiune în care se folosesc și acum covoare oltenești). La massageți au existat nume ca *Spargapises,* fiul reginei **Tomyris,** poeți-scriitori ca *Rudachi* și *Avicena, Mirxas* (v. *Mircea)* – general din armata bizantină a lui Belizarios.

Tot din spațiul dacic au mai plecat:

–**vorbitorii de "scriere sfântă/**sanscrita/sainte écriture" – plecați spre Valea Indusului;

–**sumerienii,** în mileniul V î.e.n. – de la Tărtăria-pe-Mureş spre Irakul de azi (fosta Mesopotamia < anticul Sumer);

–**dardanii,** conduşi de Dardanus, în mileniul III î.e.n. – plecați în Italia din Dardania, provincie a Daciei la sud de Moesia şi mărginaşe cu strâmtoarea Dardanele, recunoscută ca fiind o dioceză/provincie a Daciei sub împăratul bizantin Constantin.

–**aheii,** în mileniul III î.e.n., plecați din nordul Dunării spre Grecia de azi (v. aheianul *vovo* "dava", nume păstrat şi azi în denumirea multor localități din Bulgaria şi Serbia, precum şi sub forma *ova* în România; v. *Târnovo, Starcevo, Dimovo, Karamanovo, Ostrovo, Popovo, Antonovo, Gabrovo, Karlovo, Brezovo, Topolovo, Ezerovo, Izvorovo, Batovo, Bernovo, Gramatikovo, Antimovo, Alexandrovo, Stefanovo, Tetovo, Dakovo, Gerovo, Prahovo;* în România: *Argova, Bârnova, Craiova, Korbova, Cacova, Cladova, Hârşova, Hinova, Orşova, Pra-hova, Rasova, Râtcova, Sadova, Teregova* etc. etc.

–**bascii** – în mileniul III î.e.n.; conform studiilor hematologice efectuate de prof. Souchard, se confirmă plecarea lor de la Dunărea de jos, astfel cum se menționează şi în tradițiile lor. Ei sunt urmaşii pelasgilor, populație străveche menționată de scriitorii antici la sud de Munții Carpați şi în Peninsula Balcanică. Ca o confirmare, în Țara Bascilor din Spania a fost descoperită cetatea pelasgă UXAMA, iar numele vechi al Spaniei + Portugalia a fost IBERIA, nume ce se regăseşte în IVIRIA, vechiul nume al Gruziei/Georgiei din nordul Munților Caucaz, bascii fiind rude bune şi cu gruzinii/georgienii.

–**latinii,** conduşi de Latinus – plecați în jurul anului 1300 î.e.n.

–**dardanii lui Aeneas,** regele Troiei, după războiul troian din anii 1272-1270 î.e.n. (v. nivelul VII b 2 de la Troia, care este de origine moldovenească).

–**dorienii,** veniți din nordul Dunării la începutul mileniului II î.e.n., au împins pe ahei spre Asia Mică, dând naştere la războiul troian.

–**triburile din Elveția,** care şi azi vorbesc dialecte conținând foarte multe cuvinte dacoromâneşti, dialecte numite: grizon, ladin, romanş/romand, surmiran, sursilvan, sutsilvan, retoroman (v. **mumă** "mamă", **io, ieu** "eu" etc.).

–**occitanii din sudul Franței,** care vorbesc o limbă foarte apropiată de limba dacoromână, în număr de circa 16.000.000 (v. *cloca, el e greu, el e gelos, io aug* "eu aud" etc.).

–**pannonii** din Pannonia (azi Ungaria), unde s-a descoperit în anul 1976 o cetate dacică în Buda, dealul din stânga Dunării, care face parte din Budapesta (v. georgianul *Buda* "davă" şi cele 73 (în trecut) de *Buda* şi *Budeşti* – localități din România).

–**geții din Polonia** de azi, unde s-a descoperit *Getidava,* cetate situată pe Vistula mijlocie.

–**lituanii** şi **letonii,** care au cuvinte dacoromâneşti în limbajul lor, având tipul somatic al dacoromânilor actuali (v. lituanul *daina* "doină", existent în cântecele maramureşene sub forma refrenului *doină-daina;* v. şi multe cuvinte sanscrite în lituană).

–**vechii locuitori ai Germaniei,** care vorbeau o limbă latină (con-

form lui Suetonius, scriitor din timpul împăratului roman Augustus; v. şi latinul *germanus* "frate bun de mamă şi de tată", nume dat de romani vechilor locuitori ai Germaniei).

Toate aceste mişcări de populaţii străvechi dacoromâne spre patriile lor actuale sunt explicabile prin fenomenele care s-au petrecut după glaciaţiunea IV Würm, încheiată prin anii 9.800 î.e.n. Ne referim, în special, la **potopul** provocat de topirea gheţurilor de la Polul Nord şi a gheţarilor care acopereau întreg teritoriul situat la nord de paralela 45°. Se ştie şi acum că **întreaga Germanie era acoperită de morene aduse de gheţari din zona Peninsulei Scandinave.** Această topire a fost cauzată de încălzirea atmosferei terestre. Prin topirea gheţarilor şi a gheţurilor menţionate, **toate ţinuturile de câmpie au fost inundate şi populaţiile existente pe ele au dispărut. Au rămas numai oamenii din munţi.** Pregnantă în acest domeniu este legenda sumeriană în care ni se spune că, după potop, regele din Şurupak a luat conducerea neamurilor din munţi. Pe măsură ce temperatura a început să crească, oamenii au început să coboare din munţi, datorită şi creşterii numărului lor, şi s-au răspândit în zonele în care bălţile provocate de inundaţii au început să sece. Foarte semnificative sunt şi "descălecările" lui Dragoş Vodă în Moldova şi Negru Vodă în Ţara Românească, ambele venind din Ardeal/Cetatea Munţilor.

Existenţa strămoşilor dacoromânilor pe actualul teritoriu al României este confirmată şi de descoperirile arheologice efectuate până în prezent, cu **atestări încă din paleoliticul inferior** (circa **1.000.000 ani** în urmă), în Bucureşti, valea Argeşului, pe Prut, judeţele Cluj, Alba, Bihor, Hunedoara, cu continuitate de existenţă până în zilele noastre.

Din perioada analizată, numită **epipaleolitică (9.800-6.000 î.e.n.),** putem cita descoperirile de la Ostrovul Corbului (sat, com. Hinova, jud. Mehedinţi), Scaune-Ceahlău şi Bordosu-Bicaz-Chei – culmi înalte din Munţii Carpaţi Orientali, Insula Banului/Ostrovo Golu – jud. Mehedinţi, Peştera Hoţilor (Băile Herculane–jud. Caraş-Severin). Aceste descoperiri se continuă ca existenţă în perioada **neolitică (6.000-1.900 î.e.n.),** în epoca aramei, epoca bronzului şi epoca fierului până în zilele noastre, cu atestări din ce în ce mai numeroase, pe măsura creşterii populaţiei şi a roirii acesteia în spaţiul analizat (circa 150 localităţi).

Vechimea civilizaţiei dacoromânilor se mai poate constata şi prin marea varietate a cântecelor populare, inexistentă la nici un alt popor european. Aceeaşi varietate cu totul aparte se mai găseşte şi în **ţesăturile populare** (la costumele naţionale), ca şi în **ţesăturile covoarelor,** cu continuare până în Pamir, regiune autonomă din Tadjikhistan (actuala denumire a teritoriului ocupat în antichitate de massageţi), constituind încă o dovadă a întinderii geţilor în antichitate.

În final, capacitatea şi vechimea dacoromânilor s-a mai manifestat şi prin **marile capacităţi de renume mondial,** cum ar fi savantul Henri Coandă, Aurel Vlaicu, Pierre Ronsard (Banul Mărăcine) şi mai puţin cunoscutul general american de origine română numit George Pomuţ, cel care a reuşit să tranzacţioneze cumpărarea Peninsulei Alaska de către S.U.A. de la ruşi, etc. etc.

SCRIEREA LA DACOROMÂNI

Anticii apreciau mai mult memoria decât scrierea

Există azi multiple controverse privind originea scrierii autohtone. Ele implică atât problema scrierii propriu-zise, cât şi a alfabetului utilizat. Preocupări în dovedirea folosirii scrisului de către autohtonii dacoromâni au existat, dar cu caracter sporadic şi localizări izolate, ceea ce nu a putut conduce, până la ora actuală, la o vedere de ansamblu asupra acestei neelucidate probleme. Rezultatul cercetătorilor au fost publicate în diferite articole sau scurte referiri în unele lucrări, dar fără a exista o încercare de redactare a unui studiu atotcuprinzător.

Mulţi patrioţi români au avut ca pasiune cercetarea originii scrisului la geto-daci, dar posibilităţile lor, la timpul respectiv, au fost limitate, deoarece studiile şi informaţiile existente în acest domeniu au fost puţine pe plan intern şi internaţional. Azi putem afirma că secolul XX s-a manifestat cu o explozie informaţională, mai ales că şi cercetările arheologice au condus la rezultate de care secolul anterior nu a beneficiat.

Mai sunt şi azi, din păcate, cercetători români, alături de unii străini, care afirmă cu uşurinţă că dacii nu ştiau să scrie şi că, în antichitate, "a scrie" constituia o ruşine. Aici trebuie să facem o distincţie netă între *"a cunoaşte scrierea"* şi *"a folosi scrierea"*.

Dacă "a scrie" ar fi constituit în antichitate o ruşine, atunci un Herodotos, un Homeros, un Ovidius, un Tacitus, un Vergilius, un Cicero şi toată sumedenia de poeţi şi prozatori eleni şi romani n-ar fi fost decât nişte netrebnici.

Realitatea sensului de a folosi scrierea sau a nu folosi era cu totul alta. **Nu era lăudat cel care ştia să scrie, chiar dacă era apreciat, ci acela care avea o memorie extraordinară încât putea să recite *Illias/Iliada* şi *Odysseia/Odiseea* pe dinafară.** De altfel, în şcolile elene nu erau primiţi decât aceia care recitau din memorie aceste opere ale lui Homeros. Aşa se explică de ce foarte multe creaţii populare au fost transmise posterităţii oral în zeci de variante, astfel cum au fost comunicate şi *Iliada* şi *Odiseea.*

Sumerienii au migrat...de lângă Simeria

Privind scrierea din punct de vedere istoric, este de remarcat că cea **mai veche din lume, recunoscută pe plan mondial, este cea**

ideografică sub formă pictografică descoperită la Tărtăria pe Mureş, jud. Alba, aproape de Simeria.*

Ecourile descoperirii celor trei celebre tăbliţe de lut de la Tărtăria în anul 1961 nu s-au stins nici azi. Această epocală realizare a cercetătorului clujan N. Vlassa îşi păstrează întreaga sa valoare universală, fiind apreciată atât pe plan intern, cât şi internaţional.

În **nr. 3 1972,** p. 18, revista ***"Magazin istoric"*** a publicat interviul luat academicianului bulgar **Vladimir I. Georgiev** de către Ştefan Andreescu, sub titlul: *"O ipoteză senzaţională. Originile scrisului: MESOPOTAMIA sau...SUD-ESTUL EUROPEI"*, în care savantul bulgar făcea următoare precizare:

*"...**tăbliţele de la Tărtăria sunt...mai vechi cu un mileniu decât monumentele scrierii sumeriene** (ele datează din prima jumătate a mileniului IV î.e.n.). Aceasta ar însemna, pur şi simplu, că **scrierea, sub forma pictogramelor, a apărut în sud-estul Europei şi nu în Mesopotamia*** (n.n.–Sumerul, actualul Irak), *cum se credea până acum... Dacă în toate cele trei cazuri* (n.n. – tăbliţele descoperite la Tărtăria pe Mureş şi cele de la Kranovo şi Gracilniţa-Bulgaria) *este vorba de scris, atunci se impune o concluzie surprinzătoare: **avem de a face cu cea mai veche scriere din lume"***.

Previziunea savantului Vladimir Georgiev s-a confirmat în anul 1975, când savantul sumerolog rus **Boris Perlov** a publicat, în nr. 12 al revistei *"Tehnica tineretului"* (Tehnika Molodioji) şi în volumul *"Tainele veacurilor"*, Moscova 1975, pag. 171–179, articolul *"Cuvintele vii ale Tărtăriei"*, în care **traducea scrierea ideografică de pe tăbliţa rotundă de la Tărtăria, pornind de la echivalente sumeriene.** Iată ce ne spune, printre altele, acest mare savant: *"Pe tăbliţa rotundă sunt scrise următoarele: NUN.KA.ŞA.UGULA.PI.IDIM.KARA I (de către cele) patru conducătoare (,) pentru chipul zeului Şaue (,) cel mai în vârstă (conducătorul-patriarhul-sacerdotul-preotul suprem (,) în (virtutea) adâncei înţelepciuni (,) a fost ars unul."*

Vechimea tăbliţelor de la Tărtăria, realizate din lut local, cu 1.000 ani înaintea celor similare din Sumer, s-a stabilit prin datarea cu carbon C-14. Aceste raporturi dintre tăbliţe (Tărtăria şi Sumer) conduc la concluzia că **sumerienii sunt plecaţi din zona Tărtăriei. Ei au venit în două etape în Sumer, la mijlocul mileniului V î.e.n.,** ne spune şi Vojtech Zamarovsky în *"La început a fost Sumerul"* (Bucureşti, 1981, p. 145), **suprapunându-se peste o populaţie presumeriană.** O analiză atentă a rezultatelor nenumăratelor cercetări privind civilizaţia, tipul somatic şi onomastica sumeriană, precum şi lexicul comun, ne furnizează o serie de elemente care converg către răspunsul afirmativ

---

* **N. edit.:** Pe plan mondial există, însă, numeroşi autori care ignoră această prioritate, continuând să susţină că "scrierea a apărut în Sumer". În majoritate covârşitoare, aceştia sunt de origine iudaică. Există şi o motivaţie: evreii se consideră urmaşii marii civilizaţii sumeriene (prin AB.RAM = Abraham, fiu de Mare Preot sumerian)...

intuit de A. Vraciu la întrebarea sa: *"Autorii scrierii din mileniul V î.e.n. de la Tărtăria au fost strămoşii sumerienilor?"*

De o importanţă deosebită în cercetarea noastră este *"Eposul despre Ziusudra"*, regele din Şuruppak. În el, ni se spune că *"După potop, Ziusudra s-a hotărât să se aşeze definitiv pe pământul Dilmun, de unde răsare soarele"*. Este clar că **el venea de la apus.**

Şuruppak, considerat a fi oraşul descoperit sub colina Fara dintre râurile Tigru şi Eufrat, situat la sud de Babilon, se află la est de Marea Mediterană. Deci, **direcţia din care a venit Ziusudra ar fi Asia Mică şi, mai la vest, Balcanii. Boris Perlov indica foarte clar itinerariul:** *"Este cunoscut că* ***creatorii culturii balcanice Vincea, în mileniul V î.e.n., au străbătut prin Asia Mică în Kurdistan şi Huzistan, unde în acea vreme se stabiliseră presumerienii.*** *Şi, în curând, în sectorul acesta apare scrierea pictografică protoelamică, la fel de apropiată, atât de cea sumeriană, cât şi de cea tărtăriană"*.

Într-un alt document se precizează: *"... a venit potopul lumii, iar după potop au preluat puterea regii popoarelor din munţi"*. **Conform tradiţiei sumerienilor înşişi, zeii lor locuiau pe vârful munţilor, ceea ce ne conduce la Kogaiononul dacilor de mai târziu.**

Pentru sumerieni, amintirea muntelui era atât de vie încât *"Fără Enlil, fără muntele înalt, nu s-ar fi construit oraşe, nu ar fi fost întemeiate aşezări..."* Enlil era zeul văzduhului, ceea ce ne aminteşte pe Zalmoxis **(v. sumer.** ***zal*** **"zeu"),** care la daci era **tot un zeu de natură uraniană,** ca şi Enlil. De asemenea, aşa cum Zalmoxis era zeul suprem la daci, Enlil făcea parte din treimea care se afla în fruntea celor 1.000 zei sumerieni.

În Sumer, se vorbea...româneşte

Regii sumerieni se intitulau ***ensi*** **"rege preot", titlu care ne îndreaptă din nou spre sistemul de regi-preoţi ai urmaşilor tărtărienilor rămaşi pe pământul natal.** De la sumerianul ***densi*** ne-a rămas cuvântul ***dânsul,*** termen de respect. La cel spuse se mai adaugă o menţiune: **ideea de nemurire,** pe care o sesizăm chiar din sacrificiul suprem în cinstea zeului Şaue, descoperit la Tărtăria, unde s-a găsit, în acelaşi loc cu tăbliţele, scheletul dezmembrat al unui bărbat. Aceeaşi credinţă în nemurire o găsim mai târziu la daci, în obiceiul de a trimite soli la Zalmoxis, aruncându-i în sus şi sacrificându-i prin căderea lor în suliţe. Acest ceremonial s-a transmis până în zilele noastre şi-l întâlnim în dansul căluşarilor.

Cu privire la **menţionarea de nenumărate ori a munţilor,** trebuie să precizăm că **în Sumer nu erau înălţimi mai mari de 30 m, iar amintirea munţilor nu este decât rememorarea zonei muntoase din care au plecat sumerienii.**

Tot atât de important este şi raportul dintre limba sumeriană şi cea română, care nu a fost cercetat până în prezent decât de autorul acestor rânduri (v. lucrarea sa *"De la Tărtăria la Ţara Luanei"*, Bucureşti 1994 şi 1996).

Printre elementele de onomastică comune putem cita:

a.**antroponime:** *Ana, Bau, Baba, Dudu, Fara, Gigi, Gudea, Luana, Nan, Sin* etc.

b.**toponime:** *Gaura, Ilişua* "De sus steaua" (sat, comuna Şarmaşag), *Mana* "bani mulţi", *Satar, Şarmaşag* "scump al meu rege", *Şauaeu, Şinca* etc.

Printre **cuvintele comune identice ca sens** cu cele corespunzătoare din limba română putem cita următoarele: a "la" (conf. *a-casă*, ca şi occitanul *acasa*), *abatu, aga, ama* "mama", *annu, ap* "apă", *araku, ardatu* "sclav" (v. *argat*), *bau-bau, buluuh* (v. *buluc*), *butuku, dibu* (v. *a dibui*), *dur* (v. *a dura*), *gammal* "cămilă", *hal* "excremente" (v. a ajuns în aşa hal), *halhal* "târâtură" (v. *halal* să-ţi fie), *hul* (v. a *huli*), ***kin*** "muncă", *nu, paharu* "olar", *piir-rig* "rege" (v. *rigă*), ***sila*** "slujbă", *sulim* "luciu" (v. *suliman*), şuti etc., etc.

Alfabetul latin – tot creaţia...Apusenilor

Pe lângă prioritatea pe plan mondial a scrierii sub forma ideografică, **dacoromânii mai au şi prioritatea creării alfabetului.** Cel pe care, în mod cu totul eronat, îl numim ***"latin"*** este – în fapt – **de origine autohtonă, dacoromână, fiind preluat de etruscii plecaţi din Munţii Apuseni în mileniul IV î.e.n. şi transmis apoi locuitorilor Romei antice,** după întemeierea acesteia în anul 753 î.e.n. Această afirmaţie pleacă de la grafemele din **alfabetul secuiesc** publicat de Ştefan Lakatos la 1702, citite astfel:

HO HE HA	RU RO RI RA	BA BE BI BO	HA HE HI HO
GO GE GA	LO LE LA	GA GO	LU LA LO LI
BO BE BI BA			

Dar, în anul 1836, prof. Lipsius publică şi inscripţia descoperită în 1834 la **Caere** (anticul etrusc Cerceteri), în Italia, pe o lespede de piatră, inscripţionată astfel:

BI	BA	BU	BE	PI	PA	PU	PE
GI	GA	GU	GE	KI	KA	KU	KE
ZI	ZA	ZU	ZE	SI	SA	SU	SE
HI	HA	HU	HE	CHI	CHA	CHU	CHE
THI	THA	THU	THE	PHI	PHA	PHU	PHE
MI	MA	MU	ME	TI	TA	TU	TE
NI	NA	NU	NE				

Identitatea aproape perfectă a citirii celor două feluri de alfabete este explicabilă prin faptul că însuşi cronicarul Simon de Keza în *"Chronica Hungarorum"* (1282-1290), care a trăit printre secuii din Munţii Apuseni, ne informează că **aceştia au preluat alfabetul de la blakii/românii cu care au convieţuit.** Deci, dacii şi apoi dacoromânii au conservat alfabetul folosit în mileniul IV î.e.n. împreună cu etruscii stabiliţi în Munţii Apuseni. Că este aşa, ne-o dovedesc **obiceiurile comune daco-etrusce** (încondeierea ouălelor, folosirea a câte două cozi de către

femei etc.), precum **şi cuvintele comune din limbile vorbite de daci şi etrusci,** din care cităm: *cal, cela* "celar", *cupe* "cupă", *leu, nuna* "mama" (v. *nuna*), *ranem* "a lovi" (v. a *răni*), *sili, terg* "târg" (v. *Tergovişte*), *tisa* "puţin" (v. râul *Tisa*, numit în Evul Mediu şi *Tuscia*, un alt nume al Etruriei), *vinus* etc., etc.

Înaltul nivel de cultură şi civilizaţie al dacoromânilor, din cele mai vechi timpuri, a determinat ca fiecare colectivitate să folosească un alfabet al său, cu consemnări în importante lucrări ale antichităţii, precum: *"Timotheus papirus"* (sec. IV–III î.e.n.), *"Manuscrisul Ilias Bankesiana"* (sec. I–II e.n.), *"Codex Sinaiticus"* (sec. III–IV e.n.) etc. Printre semnele alfabetiforme din aceste documente ce se regăsesc în ţara noastră putem cita:

ϲ, B, є, ф, г, ï, ı, Λ, M, N, O, ω, π, п, þ „r", r, C „s", T, m „t", oγ „u", Z, ΓΗ „ghe" etc.

Alfabetele chirilic şi gotic – selecţii din alfabetele geto-dacice...

Analizând cu atenţie picturile bisericeşti şi monahale, mai ales din Munţii Buzăului, unde se află zona cea mai bogată în inscripţii rupestre, am constatat că **alfabetul chirilic nu este decât o selecţie din literele folosite în ţara noastră şi atestate documentar, încă din secolul IV î.e.n.,** în *"Timotheus Papirus"* şi celelalte documente menţionate anterior. Există o singură excepţie: litera ш "ş", preluată din ebraicul ש "ş", pe care Chiril l-a simplificat. Prin urmare, **acest alfabet zis "chirilic" nu este altceva decât o selecţie preluată din alfabete autohtone daco-române în număr de 41** (găsite până în prezent de autorul acestor rânduri). Cu privire la Munţii Buzăului, numai în grota *"Fundul Peşterii"* am descoperit 100 semne grafice alfabetiforme, la care se adaugă încă un număr de 39 semne a căror valoare fonetică nu am putut-o stabili. Printre cele descifrate se găseşte şi semnul _ cu valoarea "i", care se regăseşte şi în alfabetele secuieşti. O mostră foarte valoroasă pentru dovedirea faptului că **atât alfabetul zis latin, cât şi cel elen sunt plecate din ţara noastră, operă indubitabilă a strămoşilor noştri,** este inscripţia foarte frumoasă din grota *"Fundul Peşterii",* din jurul unei cruci, care are următoarea formă":

H	C
H N	⊦ C ∂

Ea se citeşte astfel: H "Isus" – C "Cristos"
H "Isus" – NICA

în care: H "I" se regăseşte în alfabetul elen; N – în alfabetul zis latin şi cel elen; C "c" – în alfabetul zis latin; _ "i" – în alfabetul secuiesc; _ "a", lipsă din toate alfabetele cunoscute, deci de origine autohtonă. Faptul că sihaştrii foloseau această bogăţie de semne este o certă dovadă că ei cunoşteau un alfabet local original. Altfel, ei ar fi folosit alfabetul zis latin sau cel elen sau "chirilic".

O altă constatare rezultată din cercetarea a numeroase biserici şi schituri m-a condus la concluzia că fiecare din acestea au fost pictate cu folosirea unui alfabet propriu. Semnificativă, în acest sens, este o inscripţie de pe un stâlp din Biserica Domnească din Târgovişte, anume NE5OP, citită NESTOR, în care 5 are valoarea ST, unică şi neîntâlnită în alte scrieri.

Însuşi alfabetul gotic al lui Ulfila este inspirat din alfabetele dacoromâne, cu înflorituri specifice.

Se ajunge astfel la concluzia, poate surprinzătoare dar certă, că **alfabetele zis latin, gotic şi chirilic şi unele elene arhaice îşi au originea în cultura strămoşilor noştri** şi că **nici o altă ţară europeană nu are bogăţia semnelor grafice alfabetiforme din ţara dacoromânilor.** (v. Paul Lazăr Tonciulescu, *"De la Tărtăria la Ţara Luanei"*, Buc., 1994 şi 1996). Pentru a ilustra această aserţiune, mai putem aminti şi de alfabetul folosit de notarul anonim al regelui Bela I al Ungariei, pe numele lui adevărat Pous (român de origine), care, în opera sa *"Gesta Hungarum/ Faptele ungurilor"* (secolul XI), foloseşte 141 semne grafice alfabetiforme şi 157 semne originale, cu 236 variante, reprezentând silabe sau grupuri de foneme/sunete. Scrisă în Pannonia dacilor liberi, şi această lucrare dovedeşte **înalta cultură a strămoşilor noştri, chiar dacă nu-şi consumau timpul cu scrierea unor lucrări, aşa cum se constată şi la etrusci, în opoziţie cu elenii care aveau mania scrisului, manie pe care au transmis-o, apoi, şi locuitorilor Romei antice,** indiferent de originea lor etnică.

Pentru edificarea cititorilor, vom vedea în continuare câteva alfabete:

a) Grota Fundul Peşterii:

b) Cronica lui Anonymus (Gesta Hungarum):

1. semne alfabetiforme:

"Legile scrise ale lui Zalmoxe"

Există multiple controverse privind scrierea autohtonă. Preocupări în acest domeniu au existat, dar cu caracter sporadic şi vagi localizări, fără a se crea o vedere de ansamblu asupra acestei probleme.

Din cele ce ştim până acum, **scrisul a apărut pentru prima dată în mileniul V î.e.n. la Tărtăria pe Mureş şi apoi la Turdaş. Tăbliţele de la Tărtăria au vechimea stabilită cu carbon C-14,** fiind descoperite de N. Vlassa în 1961. **Tăbliţa rotundă conţine cea mai veche scriere ideografică din lume. A urmat scrierea alfabetiformă folosită de etruscii plecaţi din M. Apuseni în mileniul IV î.e.n.**

Filosoful Iamblichos (sf. sec. III) ne vorbeşte de **legile scrise de Zalmoxis.**

În secolul VI e.n., **Iordanes** ne informează că Deceneu, "învă-ţându-i *(pe daci) ştiinţele naturii, i-a făcut să trăiască sănătos, potrivit propriilor legi, pe care, fiind scrise până azi, le numesc **Belagines**".*

În cronica sa (1282–1290), **Simon de Keza** ne informează că secuii, care au trăit în Munţii Bihor alături de blacki, au preluat de la aceştia scrierea.

Preocupări mai recente pentru scrierea autohtonă au existat la **Bolliac, Haşdeu, Odobescu, Burada** etc. Interesante sunt concluziile lui Cezar Bolliac, foarte valabile şi azi: *"... geţii, în contact cu grecimea, au adoptat alfabetul grec în limba doctă, pentru religie şi documente...**având cu toate acestea simboluri, caractere şi litere ale dacilor, proprii în genere,** alcătuind prin convenţie un mod de exprimare. Şi aici se vede tipul grec primitiv şi celt, adus prin celto-greci, tipul etrusc şi celt aduus prin celt-iberieni şi confruntate toate cu un tip propriu original".*

Haşdeu, referindu-se la **alfabetul secuiesc,** ca şi T. Burada, îi găseşte originea în ***"alfabetul dacic al lui Dekeneu".***

Românii scriu de 7.000 ani

În ce priveşte **inelul ce face parte din tezaurul de la Pietroasele,** atât Al. Odobescu, cât şi Cezar Bolliac şi N. Densuşianu consideră că **inscripţia de pe el este de origine autohtonă dacică.**

În *"Dicţionarul"* său din 1892, Bazil Iorgulescu prezintă descifrarea unor inscripţii din aşezările rupestre din Munţii Buzăului. Cu privire la cele din zona Aluniş-Nucu, Pavel Chihaia, în *"De la Negru Vodă la Neagoe Basarab",* le datează *"în epoca de afirmare a creştinismului în stânga Dunării".*

În **1976,** A. Vraciu confirmă şi el **vechimea tăbliţelor de la Tărtăria în raport cu cele de la Uruk şi Djemdet-Nasr** (Sumer), iar Lydia b. Lövendal-Papae traduce şi publică *"Cuvintele vii ale Tărtăriei",* scrisă de Boris Perlov, în care acesta prezintă traducerea tăbliţei rotunde, precizând că ea este mai veche cu 1.000 ani decât cea din Sumer.

În **1982,** Paul Tonciulescu publică, în "Flacăra" nr. 45, un scurt studiu asupra Tărtăriei şi a raporturilor lingvistice dintre strămoşii noştri şi protosumerienii plecaţi, cu scrierea ideografică, din Ardeal.

În **1983,** apare *"Spiritualitate şi istorie la întorsura Carpaţilor",* sub îngrijirea dr. A. Plămădeală, conţinând o serie de studii:

– prof. M. Constantinescu: *"Schituri sau sihăstrii rupestre buzoiene",* în care prezintă următoarele datări: Schitul Aluniş – secolele III–IV e.n.; Grota Dionisie torcătorul – idem; Peştera Iosif – idem; chilia Fundul Peşterii – secolele VI–IV î.e.n. – mergând până în feudalism.

– prof. dr. E. Popescu: *"Creştinismul în Eparhia Buzăului până în sec. VII"*. Concluzie: *"... premizele creştinării în regiunea de la Curbura Carpaţilor se găsesc în secolele II–III..."*

– prof. dr. Ioan G. Coman: *"Elemente de continuitate spirituală geto-daco-romană şi creştină în regiunea râului Moussaios-Buzău după mărturii patristice şi arheologice"*, în care arată influenţele bizantine şi kappadokiene din secolul IV e.n. asupra schiturilor rupestre Peştera lui Iosif şi Grota Fundul Peşterii.

– V. Teodorescu: *"Elemente paleocreştine în tezaurele de la Şimleul Silvaniei şi Pietroasa"*, în care prezintă influenţele coptice şi micro-asiatice în aceste zone geografice.

Aceste studii sunt foarte valoroase, deoarece zonele analizate sunt foarte bogate în inscripţii rupestre de la începutul mileniului I e.n.

În **1983,** Viorica Enăchiuc-Mihai publică primele cercetări preliminare asupra manuscrisului ***"Rohonczi Codex",*** considerat de prof. A. Vraciu ca fiind o copie din sec. XII-XIII a unui original mai vechi, redactat în latina populară şi realizat cu caractere ale scrierii dacice.

În *"Spiritualitatea geto-dacilor"*, publicată în **1986** de I. H. Crişan, autorul prezintă toate inscripţiile cu caractere latine şi elene descoperite pe teritoriul fostei Dacii şi considerate a fi dacice.

O atenţie deosebită trebuie acordată vasului nr. 21 din tezaurul descoperit la Sânnicolau Mare şi bogăţiei semnelor plutaşilor de pe Bistriţa, precum şi semnelor autohtone descoperite la Murfatlar, azi Basarabi, ultimele minuţios interpretate de dr. Constantin Daniel.

Din lucrările prezentate se desprind următoarele concluzii:

– începând cu mileniul V î.e.n., pe teritoriul ţării noastre s-a folosit scrierea ideografică, iar din mileniul IV î.e.n. cea alfabetiformă, ambele fiind cele mai vechi din lume;

– din secolul II e.n. începe folosirea alfabetului latin, care intră în declin începând cu secolul IV, când intră în uz şi alfabetele elene, în special cel kappadokian;

– existenţa unor grafeme autohtone se remarcă şi în Asia Mică, încă din secolul III e.n.:

a - ꭤ, α, ɑ, α, Δ, λ, Ⴤ; b - β; d - Δ;

e - ϵ, ϲ, ϵ; h - ϗ; i - н; l - Λ; p - ꞁ; r - ᚹ; s - c; u - ɣ;

v - ϐ. Ele vor fi folosite şi după introducerea alfabetului chirilic.

Mai putem adăuga pe j - ᛉ, folosit şi în alfabetul berber.

Printre grafemele autohtone se remarcă: ʍ - m, ι - i, ɣ - ci, λ - l, ʓ st; ɵ, ɑ - u.

Importantă este şi folosirea ligaturilor, apărute în Grecia în secolul III e.n. şi întrebuinţate şi în Dacia în secolele III–VI.

Apare astfel evident că **autohtonii geto-daci au folosit scrisul cu grafeme autohtone, unele din ele fiind comune cu cele mediteraneene şi kappadokiene, fapt normal, având în vedere plecarea**

din spațiul carpato-dunărean a protosumerienilor, etruscilor, aheilor, dorienilor, dardanilor-troieni şi apoi a dardanilor-romani. De aceea, nu este de mirare existența în alfabetul gotic al lui (W)Ulfila a unor grafeme autohtone care se regăsesc şi în Kappadokia, patria lui (W)Ulfila.

Alfabetele autohtone

Ca alfabete autohtone, putem enumera:

1.–***Alfabetul etrusc,*** transmis secuilor prin blacki/români. Din cele 70 grafeme secuieşti, 49 se regăsesc în alfabetele arhaice, din acestea 43 fiind **folosite de etrusci, eleni şi latini,** la care se mai adaugă unele citiri publicate de Ştefan Lakatos la 1702, aproape identice cu inscripțiile de la Caere-Italia descoperite la 1835: BI, BA, BU, BE; GI GA GU GE; HI HA HU HE; ZI ZA ZU ZE etc. La Ştefan Lakatos: BO BE BI BA; GO GE GA; HO HE HA; LO LE LA; RU RO RI RA. Plecarea etruscilor din Munții Apuseni, unde ei au locuit alături de daci, ca şi mai târziu secuii, a fost confirmată de A. Kifişin, unul din marii sumerologi.

2.–***Alfabetul lui Aethicus Histricus*** (sec. IV–V).

3. - **Răbojul**, care a transmis alfabetelor secuieşti 14 semne: 4, M, 0, Λ, ǂ, Z, ⋈, ↑, [illegible], ⱶ, [illegible], [illegible], 3, Y.

4.–***Scrierea de la Basarabi.***

5.–**Alfabetul *din inscripția în limba română de pe vasul nr. 21 de la Sânnnicolau Mare.*** Printre grafemele folosite se remarcă: r (minuscul apărut în manuscrisul "Ilyas Bankesiana"-sec. I–II e.n.), z din zoapan citit z (v. *zupan > jupan* cf. *omnibus zupanis* din a. 925 şi *jupan Dumitru* din a. 943; v. şi *zugon > jug*, a *zace > jaceo* etc.).

6.–***Alfabetul secuiesc.***

7.–***Alfabetul din Codex Rohonczi.***

8.–***Alfabetul din inscripția de la Ditrău.***

9.–***Alfabetul de la Slon.***

Bogăția şi originalitatea grafemelor din inscripțiile descoperite pe teritoriul fostei Dacii constituie o pregnantă **confirmare a unei culturi autohtone foarte elevată, cu caracter unitar,** explicabil prin originea comună a nord– şi sud-dunărenilor unificați sub Burebista, dacoromâna din sudul Dunării având caracter dialectal față de cea din nord. Mai rezultă, totodată, şi **continuitatea de locuire** a getodacilor şi apoi a dacoromânilor **într-un acelaşi spațiu.**

Alfabetele autohtone n-au dispărut la adoptarea celui chirilic, deoarece ele au continuat să fie folosite în scrierile bisericeşti şi picturile ecleziastice. Ele **au dispărut de abia după oficializarea folosirii alfabetului latin, devenit obligatoriu prin lege, ceea ce nu se întâmplase până în secolul al XIX-lea,** deoarece până atunci fiecare comunitate era liberă să-şi aleagă scrierea care-i plăcea, conform tradiției locale.

Bogăția şi originalitatea grafemelor folosite până la introducerea alfabetului latin reprezintă o creativitate aparte, rod al unei culturi milenare răspândite pe un spațiu foarte vast, în care se creaseră şi s-au păstrat prin tradiție aceste grafeme.

LIMBA ROMÂNĂ ARE...600.000 ANI

Bulgarii ne-au luat...gramatica

Prin ultimele cercetări în domeniul filologiei, s-a ajuns la concluzia că limba română s-ar fi format prin secolul VI e.n., după încheierea migrațiunii populației zisă slavă. În realitate, este vorba de o migrație a **sclavinilor, numiți astfel deoarece au venit ca sclavi ai avarilor.** Această ultimă etapă a formării limbii române ar fi urmat aceleia în care strămoşii noştri geto-daci ar fi adoptat limba latină.

Privind retrospectiv fenomenul formării limbii române, trebuie să facem anumite precizări, fără de care nu putem să stabilim momentul sau perioada în care s-a format limba română.

Mai întâi, **nu avem atestări documentare de limbă slavă înainte de migrarea sclavilor în spațiul carpato-balcanic. Aceeaşi constatare este valabilă şi pentru limba ungară, bulgară etc.**, limbi vorbite de unele populații migratoare stabilite în spațiul carpat-balcanic după părăsirea Daciei de către Aurelian (271–275 e.n.). Acționând ştiințific, putem afirma că un cuvânt din limba română este de origine slavă, bulgară, ungară, turcă etc. numai dacă acesta se regăseşte şi la populațiile rămase în spațiul din care au plecat consangvinii lor spre Europa, fapt extrem de rar şi – prin urmare – total nesemnificativ, pentru a se vorbi de o contribuție a acestor limbi la formarea limbii române. Realitatea este exact invers: **deoarece populațiile migratoare aveau un nivel de civilizație extrem de redus** (vânătoare, pescuit) **în raport cu geto-dacii, ele sunt acelea care au preluat cuvinte din lexicul geto-dac, odată cu însuşirea elementelor respective de civilizație care le lipseau. Un exemplu tipic este gramatica bulgărească, preluată aproape în totalitate de la români.**

"Specialiştii autentici"...de la Radio Erevan

De aceea, este surprinzător că, **de foarte multe ori, în dicționarele noastre etimologice se prezintă cuvinte româneşti ca având-u-şi originea în 2-4 limbi neînrudite între ele,** ceea ce constituie o adevărată anomalie faptică. Dar, ceea ce se omite este că **această anomalie dovedeşte – prin ea însăşi – contrariul: popu-lațiile respective au preluat aceste cuvinte de la români.**

Al doilea element important în studiul originii şi vechimii limbii române este aşa-zisa adoptare de către strămoşii noştri geto-daci a limbii latine. Trebuie să precizăm că, în antichitate, la Roma se vorbeau 4 limbi diferite: *lingua prisca* (limba vechilor latini), *lingua romana* (limba vorbită numai de scriitori şi protipendada romană)/*limba latină clasică*,

lingua latina (limba vorbită de plebei) şi *lingua mixta* (limba amestecată din primele trei), astfel cum foarte clar ne-o spune şi marele erudit-călugăr Isidorus din Sevilla. Ori, dacă **locuitorii Maltei,** de origine semită, situaţi la doi paşi de Roma, **nu au adoptat nici un cuvânt din limba romană, deşi au stat sub stăpânirea Romei aproape 1.000 ani** şi erau atunci în număr de numai câteva mii, în comparaţie cu dacii care erau circa 1.000.000 de suflete, iar **romanii de azi nu vorbesc antica limba romană/latina clasică, ca şi restul locuitorilor Italiei, unde sunt azi încă 8 dialecte foarte distincte,** atunci, cum putem afirma că geto-dacii dintre Dunărea panonică şi Nipru, din care **mai mult de trei sferturi n-au avut contacte cu romanii,** au adoptat limba romană? Nu ne referim la limba latină propriu-zisă, deoarece nu avem documente scrise în această limbă, toate scrierile romane fiind redactate în limba romană/latina clasică. Oare, romanii din vechea Roma erau atât de înapoiaţi încât n-au putut adopta limba romană sau au renunţat la ea adoptând alta (care?), în raport cu tyrageţii de pe Nipru, care au învăţat (de la cine?) limba romană, renunţând la limba vorbită de mamele lor?

"Romanizaţi", dacii cereau interpret...

Că dacii nu au adoptat limba romană o dovedeşte monumentul epigrafic (o lespede de mormânt pentru M. Ulpius Celerinus şi fiul său) din timpul împăratului roman Caracalla (190–217), descoperit la Brigettio în Pannonia (azi Szöny, în Ungaria):

INSCRIPŢIE

conform *"Inscriptiones extra fines Pannoniae Daciaeque reperta ad res earundem Provinciarum pertinentes"* de Arpadus Dobo, Budapest, 1975

841 – *M(arco) Ulp(io) q(uondam) Romano mil(iti) praet(oriano) [p]rimoscr / inio praef(ectorum) / qui vi/xit an(nis) XXXV / M(arcus) Ulp(ius) Cele / rinus sal(ariarius) / leg(ionis) I Ad(iutricias) / p(iae) f(idelis)* ***interpres / Dacorum*** *vivus sibi / et filio suo s(upra) s(cripto) carissimo / f(aciendum) c(uravit)* \\ Ann. ep. 1947. 35.

842 – I(ovi) O(ptimo) M(aximo) / Ulpius Celer / inus salari / arius leg(ionis) I adi(utricis) / p(iae) f(idelis) Antoni(nianae) – Brigettio CIL III 10988 – Brigettio n. 139.

NOTA I – Inscripţia este din timpul lui Aurelius Antonius Caracalla (198–217), când legiunea I Adiutrix a luat parte la luptele contra dacilor liberi de la nord-vest de Dacia romană (adică în Pannonia – n.n.), **cu circa 40 ani înainte de părăsirea Daciei de către împăratul roman Aurelianus.** Deci, atunci **se vorbea limba dacă, deşi trecuseră 110 ani de la cucerirea Daciei de către împăratul Traian.**

NOTA II – Marcus Ulpius Celerinus – subofițer, de origine dacică (sau cel puțin un foarte bun cunoscător al limbii geto-dace).

NOTA III – Inscripție făcută pe sarcofagul confecționat pentru el (Celerinus) şi fiul său la Brigettio (azi Szöny, în Pannonia, nordul Ungariei).

Conform şi I. I. Russu, *"Geto-dacii în imperiul roman",* Bucureşti, 1980, pag. 44–45; CIL III 10988.

*

* *

Acest document epigrafic confirmă în mod evident că existau diferențe între limba romană şi limba dacă, ceea ce impunea angajarea unui interpret. Dar, din acest document se pot trage şi alte concluzii:

• **În secolul III e.n., Pannonia era locuită de daci,** care vorbeau limba dacă, **ei necunoscând limba romană.**

• **În secolul III e.n., dacii nu adoptaseră limba romană.** Ori, până la părăsirea Daciei de către Aurelianus (271–275) **mai erau doar circa 60 ani.** Prin urmare, dacă în cei 110 ani de stăpânire asupra unui sfert din teritoriul Daciei locuitorii acesteia n-au adoptat limba romană, este imposibil ca numai în următorii 60 ani s-o adopte, mai ales că această ultimă perioadă a fost **caracterizată prin puternicile revolte ale dacilor,** finalizate prin distrugerea aşezărilor romane din Dacia Malvensis (Oltenia) din perioada împăratului roman Filip Arabul (a. 245 şi 248 e.n.).

Ce n-au aflat "academicienii"

Având în vedere că **strămoşii romanilor sunt plecați din nordul Balcanilor, conform tuturor datelor furnizate de scriitori antici romani,** rezultă că, totuşi, **existau foarte multe elemente lexicale comune între limba dacă şi cea latină, care îşi are astfel originea în nordul Balcanilor,** de unde a plecat Aeneas cu oamenii săi ca să fundeze oraşul Lavinium, acesta – la rândul său – oraşul Alba Longa, care şi-a întemeiat colonia Rum, devenită Roma. Aşa se explică, printre altele, că **mai mult ca perfectul indicativului din limba română este identic cu cel din latina arhaică a *Legii celor XII Table,* dar lipseşte din latina clasică/romana,** precum şi existența multor cuvinte româneşti în limba oscă, campană, sabină şi umbriană: *famel* "om de familie", *petur* "patru", *aapas* "apă", *palumba* "porumbel", *sanguen* "sânge" etc.

Prin urmare, prin concluzie pe care trebuie s-o tragem este că, **după părăsirea Daciei de către Aurelianus şi – în continuare – după încheierea perioadei de migrațiune a popoarelor (secolul VI e.n.), limba vorbită de geto-daci a fost cea dacă.**

Se mai afirmă, de către unii cercetători, că limba dacă a dispărut. Trebuie să recunoaştem că, în afara unor glose menționate la unii scriitori antici ca fiind de origine dacică, nu avem documente scrise în

limba dacă. Deci, nu cunoaştem limba vorbită de daci, dat fiind lipsa acestor documente. Într-o asemenea situaţie, se pune o întrebare logică: se poate oare afirma că a dispărut *ceva* când nu se cunoaşte acel *ceva*? Evident, nu. Prin urmare, **a vorbi de dispariţia limbii dace este un non-sens.** Care a fost această limbă, rămâne să stabilească cercetătorii, cu condiţia să se renunţe la "metoda dicţionarelor", conform căreia un cuvânt românesc îşi are originea în orice limbă redată într-un dicţionar oarecare, în acelaşi timp adoptându-se noi metode, cu adevărat ştiinţifice.

Am preluat...ce nu ştiau "învăţătorii"!

Fiind vorba de vechimea limbii române, se impune ca aceste metode **să rezolve două probleme de bază:**

– originea autohtonă a unui cuvânt

– vechimea cuvintelor autohtone.

Ţinând seama de considerentele expuse, propunem a se folosi următoarele **metode:**

1.–*logogeneza,* conform căreia un cuvânt nu poate fi creat decât de poporul care avea, la crearea acestuia, elementul fizic sau psihic respectiv;

2.–*metoda celor 4 cercuri concentrice în spaţiu şi timp,* conform căreia: România este cercul din epicentru, fiind înconjurată de cercul nr. 2–ocupat de popoarele migratoare sedentarizate în jurul ei, cercul 3 - neutru – izolator şi cercul 4–locuit de popoare vorbind limbi înrudite cu limba română;

3.–*glotocronologia,* adică studiul evoluţiei temporale a sensului cuvintelor.

Pentru stabilirea numai a originii cuvintelor, se mai pot folosi rotacismul, legea închiderii vocalelor şi statistica derivatelor cuvintelor.

Să trecem acum la aplicarea primelor 3 metode.

1. *Logogeneza.* Ex.: *plug* este de origine autohtonă, deoarece nici unul din popoarele migratoare ce ne înconjoară nu a cunoscut agricultura înainte de migrarea lor în spaţiul carpato-balcanic. El ne conduce în mileniul II î.e.n., când săpăturile arheologice atestă folosirea lui în agricultură (v. Bâtca Doamnei situată în marginea vestică a municipiului Piatra Neamţ). Mai rezultă că vechimea cuvântului este mileniul II î.e.n., deoarece nu există nici un motiv pentru adoptarea altui cuvânt pentru desemnarea acestei unelte agricole.

Un alt exemplu reprezintă cuvintele legate de minerit, harponul de pescuit, locuirea în bordeie şi lancea cu două tăişuri, descoperite la Cotu Miculinţi – jud. Botoşani (vechime: 18.000 ani). Exemple de cuvinte legate de aceste elemente de civilizaţie: *şut* "coborâre în mină" (v. sumerian *şuttu* "cădere"), *borda* "casă de ţară" (v. basc *borda* "locuinţă de ţară" şi catalanul *borde* "locuinţă izolată") etc.

2. ***Metoda celor 4 cercuri concentrice în timp şi spaţiu.***
Cuvântului *horă* i se atribuie o origine bulgărească, dar în Homeros (sec. XII sau VIII î.e.n.) *horai* (citit hore) însemna "a dansa în cerc". Deoarece, nici în timp şi nici în spaţiu, bulgarii n-au avut contacte cu Homeros, dar acesta a avut legături culturale cu geto-dacii, rezultă că acest cuvânt este de origine autohtonă.

În aceeaşi situaţie se află şi cuvântul *alai*, care în limba bască înseamnă "vesel", deci este de origine autohtonă, deoarece bascii sunt urmaşii pelasgilor atestaţi în Peninsula Balcanică, de unde au plecat cu cel puţin 2.000 ani î.e.n., dar aceştia n-au avut contacte cu turcii, în dicţionarele noastre cuvântul *alai* fiind considerat de origine turcă.

De asemenea, a *şuti* este considerat de origine ţigănească, în timp ce la sumerienii plecaţi de la Tărtăria pe Mureş el însemna "a lua un copil". Tot la aceşti sumerieni, plecaţi de pe meleagurile noastre în mileniul V î.e.n., cuvântul *ardat* însemna "sclav", evoluat în românescul *argat* (prin palatalizarea dentalei d), în timp ce dicţionarele noastre îl consideră de origine slavă.

Expresii rămase de la daci

3. ***Glotocronologia*** este, poate, metoda cea mai eficace în determinarea vechimii unor cuvinte.

Limba română conservă–prin cuvinte, sintagme şi zicale – evenimente din epoci foarte îndepărtate. Cât de îndepărtate sunt aceste epoci ne vor spune exemplele ce vom prezenta.

Se spune şi azi ***"e dracul gol",*** cu referire la un om foarte răzbătăreţ, care realizează lucruri uimitoare. Dar, religia nu aminteşte de existenţa unui *drac gol*. La ce se referă această sintagmă? *Draco* în limba dacă însemna "şarpe", iar acest *draco* era un instrument de luptă confecţionat din pânză sub forma unui tub, având la un capăt un cap de lup cu gura deschisă şi capătul celălalt tăiat, tub plasat la mijloc pe un băţ. El era purtat de călăreţii daci în timpul luptelor. Călărind în galop, aerul intra prin gura lupului şi ieşea prin coada tăiată, acţionând ca în cazul unui "turboreactor" şi producând un zgomot infernal, care speria pe duşmani. De aceea, după cel de-al doilea război romano-dac (105-106 e.n.), "turboreactorul" a fost adoptat în toate trupele de cavalerie romane.

Se mai spune ***a făcut pe dracu' ghem,*** cu referire la cineva care nu a realizat nimic. Explicaţia: dacă un luptător făcea "ghem" "turboreactorul" de pânză pe care îl avea în dotare, însemna că nu a mai avut nici un succes în luptă şi a fugit de la locul luptei.

Cuvintele care exprimă aceste evenimente nu puteau apărea decât în timpul când ele au existat şi nu puteau fi create decât de cei care participau la ele. Prin urmare, ele sunt de origine autohtonă şi au vechime de cel puţin 2.000 ani.

Trecură 7.000 ani şi vorbim la fel...

Când un şef are nevoie de cineva, iar cel însărcinat să aducă persoana respectivă îl anunţă că nu-l găseşte, şeful îi spune: "Nu mă interesează. *Mi-l aduci* ***mort-copt"***. La prima vedere, ordinul dat de şef apare ca ceva cu totul ireal. Cum să-l aduci mort-copt tocmai pe cel de care are nevoie? În fapt, şeful îi cere o imposibilitate, deoarece cel căutat nu se ştie unde se află. Care este raţiunea sintagmei *mort-copt*? Să ne întoarcem în trecut şi să vedem dacă a existat vreodată un *mort-copt*. Întradevăr, el a existat, reprezentând modul de înmormântare la Tărtăria pe Mureş şi în Sumer, adică acum 7.000 ani. Dar, atunci, a scoate din mormânt un mort-copt, adică un decedat ars parţial, constituia un sacrilegiu, cu alte cuvinte o imposibilitate materială. Este exact ceea ce reprezintă azi ordinul *"mi-l aduci mort-copt"*. Se mai desprinde o concluzie. Deoarece obiceiul de a arde morţii parţial a dispărut de foarte multă vreme, rezultă că toate cuvintele ce alcătuiesc ordinul s-au păstrat din perioada când exista obiceiul. Deci, **ele au o vechime de cel puţin 7.000 ani...**

Tot în sumeriană găsim cuvântul ***chin,*** însemnând *"muncă de recoltat",* având şi aceasta o vechime de cel puţin 7.000 ani şi dovedind că strămoşii noştri cunoşteau agricultura încă de pe atunci. Totodată, ne putem da seama cât de groaznică era munca la câmp, din moment ce *chin* a devenit sinonim cu "suferinţă fizică".

Lexicul românesc are...600.000 ani !

Mai cităm şi cuvântul ***ochean,*** folosit în jud. Teleorman sub forma sintagmei *ochean de apă*, adică o "întindere mare de apă". Aceste cuvânt ne conduce şi la elenul *Okeanos Potamos/"Fluviul Ocean",* nume sub care era cunoscută Dunărea în antichitate. De ce i se spuneea oare *"Fluviul Ocean"* ? Pentru că, la origine, Dunărea ocupa întreg Bărăganul de azi, edificat pe locul ocupat cu 600.000 ani în urmă, în prim etapă a Epocii Cuaternare. Această extindere a Dunării actuale, acel *Okeanos Potamos,* este cunoscut şi sub numele de *Marea Sarmatică.* Aceasta a dispărut, fiind colmatată de praful adus de vânt, care a format ceea ce se numeşte *loess*, un pământ poros şi care, la suprafaţă, prin putrezirea ierburilor, a format stratul de cernoziom, a cărui grosime nu depăşeşte 40 cm. Adâncimea pânzei freatice atinge la Feteşti **120 m,** ceea ce dovedeşte unde se afla fundul Mării Sarmatice la origine, recte al lui Okeanos Potamos.

Conservarea sintagmei *Okeanos Potamos* ne arată că omul autohton, **locuind de atunci şi până astăzi pe aceleaşi meleaguri,** a păstrat în cuvintele cu care desemna – **cu 600.000 ani în urmă** – aspectul ocheanului de apă ce forma Dunărea la origine.

Mai mult. Însuşi cuvântul ***Bărăgan*** conservă acelaşi fenomen, deoarece şi azi *bara* înseamnă "baltă", cuvânt frecvent folosit în Banat, iar *gan* înseamnă "a merge" în limba armeană, bască şi gotică. Vezi şi

bascul *ganat* “a merge către”, conf. dacorom. *a goni.* Cu alte cuvinte, *Bărăgan* înseamnă *“a merge pe baltă”,* o altă modalitate de a prezenta pe *Okeanos Potamos.*

Conservarea cuvintelor *ochean* şi *bărăgan* pe parcursul a 600.000 ani nu trebuie să ne surprindă, deoarece, în afara lui *Australoantropus Olteniensis,* mai avem dovezi ale existenţei omului în ţara noastră şi la Flămânda (azi Poiana), jud. Teleorman de acum **1.200.000 ani.**

Nu trebuie să ne mire că oamenii vorbeau cu 600.000 ani în urmă. **Acum 7.000 ani, sumerienii aveau în vocabularul lor 145.000 cuvinte.** Dacă avem în vedere că **naşterea cuvintelor era foarte lentă în acea perioadă,** deoarece nivelul de cultură creştea într-un ritm foarte lent, ne putem da seama uşor că o creştere echivalentă cu o medie de un cuvânt pe an ne duce la apariţia limbajului cu cel puţin **145.000 ani** în urmă.

La fenomenul *Okeanos Potamos* mai putem adăuga şi ***Fântânile lui Achile,*** care desemnau izvoarele Dunării, de la Porţile-de-Fier.

Este ştiut că Dunărea s-a format din unirea a trei râuri: unul care îşi avea izvoarele în Munţii Pădurea Neagră şi se vărsa în lacul *Balta,* cunoscut azi sub numele *Balaton,* al doilea care izvora din Munţii Carpaţi – zona Porţile-de-Fier, vărsându-se în acelaşi lac, iar al treilea izvora din aceiaşi munţi, dar dinspre versantul estic şi forma Okeanos Potamos, scurgându-se în Marea Neagră. Prin cunoscutul fenomen al “captării apelor”, s-a creat trecătoarea de la Porţile-de-Fier, după care cel de-al treilea, având albia la un nivel mai jos decât al celorlalte două, a captat apele acestora, formând astfel un singur fluviu. Acest fenomen mai este consemnat şi de diferitele nume în antichitate ale cursurilor primordiale: *Danubius* pentru primele două şi *Donaris* sau *Istros* pentru cel de-al treilea. Deci, *“Fântânile lui Achile”,* ca sintagmă, au aceeaşi vechime cu *“Okeanos Potamos”.*

Concluzionând, se poate constata că **lexicul românesc are o vechime de cel puţin 600.000 ani,** consemnând situaţii şi realităţi pe o perioadă de cel puţin 600.000 ani, **dată fiind continuitatea de civilizaţie, cultură şi locuire pe un acelaşi teritoriu încă de acum 2.000.000 ani.**

BASCI ŞI ROMÂNI

Strămoşii lui Vasco da Gama

Dicţionarul Enciclopedic Român (Ed. 1962) îi consideră pe **basci** o *"**populaţie de origine străveche,** care locuieşte pe ambele versante ale Munţilor Pirinei şi **care avea o cultură proprie încă înaintea răspândirii indo-europenilor.** Limba acestei populaţii nu se aseamănă cu nici un idiom din Europa".* Din această prea sumară enunţare, **ar rezulta că întreaga Europă a fost locuită de basci, înaintea venirii indo-europenilor.** Tot atât de vagi sunt şi informaţiile pe care ni le oferă M. N. Bouillet în *"Dictionnaire universel d'histoire et de géographie"* (Paris, 1878). Autorul îi consideră pe **actualii Gasconi din sudul Franţei** ca **urmaşi ai Vasconilor/Bascilor** (în limba latină, *vasco* înseamnă *basc*), stabiliţi în Franţa în secolul VI e.n. Bouillet îi consideră pe basci ca parte integrantă a familiei popoarelor iberice.

Vascones au locuit mult timp toată zona cuprinsă între Ebru (fostul Iberus) **şi Pirinei.** Ei au fost supuşi de Pompeius, apoi – în totalitate – de Augustus, suferind după aceea dominaţia Vizigoţilor. O revoltă foarte puternică (anii 582–597) i-a scăpat de sub stăpânirea acestora. Printre somităţile vascone/basce, putem cita pe Vasco Nunez de Balboa de Gama, cunoscut şi sub numele de **Vasco da Gama** (1475–1517), originar din Balboa, oraş în Ţara Bascilor, un temerar navigator, care a traversat pentru prima oară istmul Panama şi a pus piciorul în Peru.

Conform lui Marius Sala (*"Limbile lumii",* Bucureşti, 1981), limba bascilor ar fi o eventuală rămăşiţă a unui grup de limbi mediteraneene preindo-europene. Nu a putut fi încadrată în nici una din familiile de limbi cunoscute: *"A fost socotită continuatoarea limbii vechilor locuitori ai Peninsulei Iberice – iberi, acvitani, vasconi – ale căror limbi sunt însă insuficient cunoscute, sau considerată limbă pre-iberică (pirineică). **Prezintă asemănări,** de ordin fie gramatical, fie lexical, **cu diferite grupuri de limbi caucaziene, cu care s-ar putea înrudi** în cadrul unei presupuse familii euskaro-caucaziene".*

Bascii şi...Deva

Pe baza unor studii incipiente, în articolul *"D'où viennent les Basques?"* publicat în revista bască *"Haize garbia"/"Vânt curat"* (Hendaye şi San Sebastian, 1981), arătam că limba română şi limba bască au circa 270 etimoane comune din punct de vedere fonetic şi semantic, ceea ce conduce la circa 2.500 derivate în limba română. Aceste identităţi sunt conservate şi în bogata toponimie din ţara noastră, cu rezonanţe basce, sau din Ţara

bascilor cu rezonanțe româneşti. Astfel, putem cita toponimul ***Deva,*** capitala județului Hunedoara, cetățile dacice din stânga Dunării: *Aideva, Itadeva, Murideva, Scedeva, Zicideva, Zisnudeva* etc., precum şi cetatea dacică din dreapta Dunării, *Pulpudeva,* azi Plovdiv în Bulgaria. Aceeaşi *Deva* o regăsim ca localitate lângă San Sebastian-Spania, în Țara Bascilor, apoi ca vale maritimă la 27 km est de San Sebastian, fluviu în Spania, râu şi vale în Britania romană (azi: râul Dee şi valea Chester) etc.

De asemenea, mai putem cita următoarele toponime româneşti cu rezonanțe basce: *Argidava* (basc *argi* "lumină"), *Balta* (basc *baltsa* "baltă"), *Borşa* (basc *bortxa,* citit bortşa "forță"), *Cioara* (basc *txori,* citit ciori "pasăre"), *Vârful Cocor* (basc *kokor* "vârf de munte"; v. şi drom. *Mă sui pe cocor* "mă sui pe munte", folosit în jud. Prahova), *Gherla* (basc *gerla,* citit gherla "război"; v. şi *gherlan* "şobolan care atacă pisicile"), *Goran* (basc *gora* "înalt"), *Palanca* şi trecătoarea *Ghimeş-Palanca* (basc *palanga* "stăvilar"; v. şi *palanca* "stăvilar" în nordul jud. Argeş), *Posada* (basc *pusada* "împingere"; v. şi *posadă* "locul din trecători de unde se împingeau pietre peste trupele străine atacatoare"), *Sin, Sineşti* (basc *zin,* citit sin "jurământ" şi sumerian *Sin,* antroponim); *Piatra Sură* (basc *zuri,* citit suri "alb"; v. şi drom. *sur*), *Şirul Stâncilor* (basc *xir,* citit şir "iederă"; v. şi forma de şir a iederei etc., etc).

Alături de fondul lexical de bază, comun limbii basce şi limbii române, trebuie să adăugăm şi unele elemente gramaticale, de asemenea comune. Astfel, numai în aceste două limbi se foloseşte conjugarea cu *ba* ca întăritor, atât pozitiv, cât şi negativ. *Ba da* în limba bască înseamnă *"deci, într-adevăr, el este"*, exact ca în limba română. Este greşită afirmația că *ba* ar fi o negație, deoarece – în acest caz – nu s-ar mai spune *"ba da, ba nu"* sau *"ba mă duc, ba nu mă duc"*.

De asemenea, o altă identitate în cele două limbi este **rotacismul** în cazul consoanelor *d, l* şi *n,* **metateza,** ca la cuvintele basce: *pikun* "un pic", *ipista* "ispita" etc., **proteze** ca în cuvinte ca: *abots* "botos", *aharki* "halcă", *ubai* "baie" etc., ca şi **mutațiile consonantice** de tipul *gotor-cotor, palanga-palanca* etc.

Existența strămoşilor bascilor în spațiul carpato-balcanic se mai poate dovedi şi prin faptul că **în limba bască, elena veche şi anumite zone ale macedo-românei nu există nici un cuvânt începând cu *r.*** În limba bască, la cuvintele de origine română, franceză etc., începând cu *r,* se adaugă *ar, er* sau *ir* proteic, iar în elena veche cuvintele începând cu *r* se scriau cu spirit aspru, deci nu se citea *r.* Ex.: basc *seraka* "din bucăți", elen *rakos/srakos,* iar în macedo-română se adaugă *a* proteic (ex. *armân* "român"). De asemenea, în limba bască se găsesc şi cuvinte elene şi albaneze: basc *argi,* elen *argos* "lumină"; basc *baltsa,* alb. *baltë* "baltă"; basc *hartz,* elen *arktos* "urs" (v. *s-a luat la harță* "luptă ca la urşi, fără bătaie"; basc *korte,* elen *kortos* "curte"; basc *mami,* elen atic *mama* "mamă"; basc *txori,* citit tşori, elen *korax,* alb. *sorrë* "pasăre" etc. Toate aceste comunități lingvistice nu pot decât să confirme existența în acelaşi spațiu geografic a celor trei popoare, precum şi raporturile foarte îndelungate, sub diferite aspecte, a popoarelor care le-au folosit.

Din sursele antice ştim că, în afară de traco-daco-geţi, spaţiul carpato-balcanic a mai fost locuit în antichitate şi de pelasgi. La coborârea lor din nordul Dunării, elenii au numit **lelegi, cari** (v. **euskara** "limba bască") sau **pelasgi** popoarele găsite în Grecia de azi, unde se afla – în zona centrală – *Pelasgiotida.*

Ultima glaciaţiune şi migraţia străbunilor

Nimeni nu se mai îndoieşte astăzi de **permanenţa şi continuitatea daco-românilor în spaţiul carpato-dunărean-pontic. Cercetările arheologice au dovedit-o cu prisosinţă.** E suficient să amintim descoperirile de la Alba-Iulia, care reconfirmă rămânerea dacilor în Transilvania după plecarea coloniştilor romani sau pe cele de la Dridu – jud. Ialomiţa (fost Ilfov), unde **populaţia autohtonă a rămas pe aceleaşi vetre de cel puţin 7.000 ani, rezistând în faţa tuturor năvălirilor şi migraţiunilor.**

Un domeniu mai puţin cercetat, în dovedirea continităţii şi permanenţei noastre pe aceste meleaguri, îl constituie **toponimia, oro-nimia şi hidronomia** cu sensuri ce provin din fondul de bază comun al lexicului daco-român, dar care s-au pierdut din cauza marii lor vechimi.

Cel mai vechi strămoş al nostru, *Australoantropos Olteniensis,* a trăit în zona Bugiuleşti din Valea lui Grăunceanu – jud. Vâlcea, cu **1.800.000-2.000.000 ani** în urmă. **Este, deci, normal ca primul limbaj din emisfera nordică să fi apărut pe teritoriul ţării noastre.** Nu este de neglijat faptul că **vechii eleni considerau că Polul Nord se afla în Munţii Carpaţi,** denumind, totodată, pe locuitorii de la nord a de Istros/Dunăre cu epitetul ***"hiperborei".*** Dar, **acest pol nord a existat cu adevărat în Carpaţii noştri, sub forma gheţarilor, prezenţi şi în ultimul stadiu de răcire dintre anii 26.350–17.250 î.e.n.** De aici, se poate emite ipoteza că **omul, cu cel puţin 17.250 ani, î.e.n., avea un limbaj suficient definit** încât să poată transmită urmaşilor săi informaţii cu privire la prezenta gheţarilor în Munţii Carpaţi.

Dacă privim fenomenul lingvistic în sistem geoantropic şi în contextul vechimii omului în ţara noastră, ne putem da uşor seama că, **apărut în spaţiul carpatic, el a migrat din perioada ultimei glaciaţiuni Würm în zone mai calde, deci spre sud şi vest, revenind parţial sau total odată cu retragerea gheţarilor. Numai aşa se poate explica şi înţelege de ce popoare din Orientul Apropiat, India, nordul Africii (berberii) şi vestul Europei, din Istria şi până în Scoţia (=Alba în limba bretonilor din Franţa) au în limbajul lor cuvinte româneşti, deşi contactul cu aceste popoare, în perioada istorică, a fost practic inexistent.**

Bascii au emigrat din Ardeal de peste 12.000 ani !?

Printre limbile înrudite cu dacoromâna, total omise din repertoriul filologic actual, este şi ***eskuara,*** vorbită de eskualduni (poporul basc),

care ocupă zona denumită Eskual Kerria sau Ţara Bascilor din Pirineii Occidentali, apaţinând Spaniei şi Franţei. **Identitatea de vechime (circa 10.000 ani) a picturilor rupestre de la Cuciulat-Sălaj şi din Pirinei nu constituie o simplă coincidenţă.** Este o dovadă de netăgăduit a nivelului multimilenar de dezvoltare a două ramuri ale aceluiaşi popor, ramificat, poate, nu cu mult înainte de a lăsa posterităţii aceste vestigii picturale de o valoare inestimabilă.

Limba noastră conţine, potrivit unui studiu întocmit de autorul rândurilor de faţă, circa 270 etimoane comune cu euskara, având aproape 2.200 derivate. Ajungem, astfel la un total de aproximativ 2.500 voabule de origine daco-eskuară. Dezvoltarea social-economică mai lentă a eskualdunilor a permis păstrarea în eskuară a sensurilor primitive aparţinând unor vocabule comune numai în dacoromână şi eskuară. Este şi aceasta **o dovadă puternică a vechimii civilizaţiei pe teritoriul ţării noastre, precum şi a perioadei preistorice imemoriale în care poporul nostru şi cel eskualdun au convieţuit în spaţiul carpato-dunărean-pontic,** unde s-au păstrat urme incontestabile ale graiului lor primitiv. Aceste urme se întâlnesc în toponimia, oronimia şi hidronimia dacoromână, **cu preponderenţă în Podişul Transilvaniei şi în regiunile subcarpatice,** fapt ce poate determina zona de unde au migrat strămoşii eskualdunilor de azi. Această zonă lingvistică, plasată pe o aceeaşi zonă propice locuirii, se suprapune perfect peste aria de răspândire a culturilor umane desco-perite pe teritoriul ţării noastre de-a lungul întregii glaciaţiuni Würm. Pentru a înţelege mai bine raportul dintre locurile din pleistocenul superior (120.000–9.800 ani î.e.n.) şi răspândirea toponimelor, oroni-melor şi hidronimelor ce urmează a fi prezentate şi analizate, vom enumera în continuare **principalele locuri de pe teritoriul ţării noastre în perioada pleistocenului superior.**

Judeţul Gorj: Peştera Cioara (com. Peştişani), Peştera Muierilor (com. Baia de Fier-râul Galben); *Judeţul Caraş-Severin*: Peştera Hoţilor (Herculane), Staţiunea Gornea 1 (Păzărişte)-com. Siceviţa; idem nr. 2 (dealul Căuniţei), Tâncova (com. Sacu); *Judeţul Timiş*: Staţiunea Româneşti (com. Tomeşti); *Judeţul Hunedoara*: Peştera curată şi Peştera spurcată de la Nandru (sat Nandru, com. Pestişu), Peştera Bordul Mare (Ohaba-Ponor, com. Pui); *Judeţul Satu Mare* (Ţara Oaşului) Staţiunea Remetea Oaşului, Staţiunea Coasta-Boineşti etc.; *Judeţul Botoşani*: Staţiunea Ripiceni-sat, Ripiceni. Adăpostul sub stâncă şi Ripiceni-Valea Badelui (com. Ripiceni Izvor), Valea Izvorului (com. Mitoc), Staţiunea Strachină (Dorohoi); *Judeţul Iaşi*: Staţiunea Topile (com. Valea Seacă), Staţiunea Dealul Cătărgii (sat Topile, com. Valea Seacă); *Judeţul Neamţ*: Staţiunea Dârţu şi Bistricioara (Bazinul Ceahlău), Staţiunea Buda (Dealul Viilor-aval de Ceahlău), Staţiunea Lespezi (Dealul Paşcanu), Staţiunea Dealul Arşiţii (com. Valea Ursului); *Judeţul Vaslui*: com. Măluşteni; *Judeţul Covasna*: Staţiunea Malul Dinu Buznea (Cremenea), com. Sita Buzăului, Staţiunea Costanda-Lădăuţi (sat Lădăuţi); *Judeţul Braşov*: Peştera Gura Cheii (Râşnov); *Judeţul Galaţi*: Staţiunile Bereşti şi Puricani (com. Bereşti); *Judeţul Constanţa*:

Mamaia-sat, Peştera Cheia (de la izbor), Peştera la Adam, Peninsula, Ovidiu-Nazarcea, Castelu, Salgny, Peştera; *Judeţul Olt*: Vădastra (nord-vest Corabia).

Urmele bascilor în România

În susţinerea ipotezei privind **originea daco-eskuară a unor elemente onomastice dacoromâne,** vom reda mai jos o serie de etimoane eskuare, considerate ca atare de cele mai recente studii de specialitate, cu sensul primitiv din eskuară şi corespondentul onomastic dacoromân. Importanţa lor este cu totul deosebită în dovedirea permanenţei şi continuităţii de locuire a unei populaţii – şi deci a dacilor – deoarece se cunoaşte **caracterul extrem de conservator al toponimelor, oronimelor şi hidronimelor.** Ele constituie, concomitent, o impresionantă dovadă a autohtoniei vocabulelor respective, fără a le schimba caracterul protolatin.

Toponime

Agor – "gol" (v. ogor); ***ahotara*** "îmbucătură"; v. hotar; v. cutar "spaţiu închis pentru ei"; v. com. Hotar (BH), Hotarele (GR, VL), Hotaru (MH, OT), Hotărasa (VL), Hotărel (BH), Hotăroaia (VL), Hotăroasa (GJ), Valea Hotarului (AG, MM), Culmea Huotarului (com. Jdioara-jud. TM) etc.; ***arbola*** "arbore": com Arbore (SV), Arborea (BT); ***argi*** "lumină" (v. argint): Argidava (cetate dacică-com. Vărădia-jud. CS, Argedava (cetate dacică de pe Argeş); localităţile: Argestru (Vatra Dornei-jud. SV), Argeşeni, Argeşelu-jud. AG, Argeşul-jud. GR, Argetoaia (de Sus şi de Jos) – jud. GJ, Argetoaia-jud. Dolj, Argetoieni-jud. GJ, Argea-jud. VN, Argel-jud. SV; ***arrado*** "rar" (cu **d** rotacizat şi proclitica ***ar*** la cuvintele având iniţiala ***r***, elemente specifice eskuarei): Arad-municipiu-jud. AR, com. Arada-jud. AB, Aradul Nou-jud. AR, Arad-Gai-jud. AR; ***baltsa*** "baltă": Balta, Balta Albă, Balta Neagră (total – 16 localităţi), Băltăreşti, Bălţeşti (total – 9 localităţi), Bălteni (total – 14 localităţi), Balta *Ramnei,* Gura Bălţii, Băltăţăle-com. Glimboca-jud. CS; ***borda*** "casă de ţară"; v. bordei; com. Bord-jud. MS, Bordes-jud. NT, Bordeasca (total – 3 localităţi-jud. VN), Bordei Verde-jud. BR, Bordei Haltă-jud. DJ, Bordeeni-jud. AG, Bordeeni Mari şi Mici-jud. PH, Bordeeşti-Poeni-jud. AB, Gura Bordului-jud. HD, Bordeşti şi Bordeştii de Jos-jud. VN; ***bortxa*** (citit bortşa) "forţă": Borşa (com. IS, MM, CJ); ***errexina*** (citit erreşina) "răşină": com. Răşina-jud. GJ, Răşinari-jud. SB; ***gale*** "dornic" (v. galeş): com. Galeşu-jud. AG, Gălăşeşti-jud. AG, Găleşoaia-jud. GJ; ***gerla*** (citit gherla) "război"; v. gherlan "şobolan care se războieşte cu pisicile": Gherla, Mintiu Gherlii şi Fizeşu Gherlii-jud. CJ; ***gora*** "înalt, ridicat" (v. gorgan): Goranu (R. Vâlcea), Gorăneşti, Gorani, Goranu-jud. AG, Goreni-jud. MS, Goran-jud. AB, Gorăneşti-jud. OT, Gorgheşti-jud. BC, Gorgola-jud. DB, PH); ***hobe*** "cel mai bun": Hobiţa-Peştişani şi Hobiţa-Covrigi-jud. GJ, Hobiţa-Pui şi Hobiţa-Grădişte-jud. HD, Hobiţa-topo, com. Glimboca-jud. CS, Obiţa-cartier sat Biniş-Doclin (com.-jud.

CS); ***kalda*** “căldură”: Galda de Jos şi Galde de Sus-jud. AB, Poiana Galdei-jud. AB, Valea Caldă, com.-jud. CS; ***kokor*** “vârf de munte” (v. expresia: “mă sui pe cocor = mă sui pe munte” – jud. PH): Cocora-jud. GJ, MH, Cocoru-jud. VL, Cocorăni-jud. BT; ***nehoiz*** (citit nehois) “niciodată” = ***nehon, nehor, nehora*** “în nici o parte”, sinonim cu negură: sat, com. Nehoi şi Nehoiaşu-jud. BZ, Negoi-sat-jud. DJ, sat Negoieşti-jud. CL, MH), Negoieşti-jud. BC, GJ, PH, sat Negoiu-jud. HD; ***pago*** “fag”: Făgădău “loc cu fag”, oraş Făgăraş-jud. BV, com. Făget-jud. IS, AB, BC, DJ, PM, TM, Făgetu-com. jud. AG, DB, PH, SV, VN, Valea Făgetului, Făgetu de Sus şi e Jos-jud. AB, Făgeţel-jud. BC, HR-2, HD, Făgeţelul-jud. OT; ***palanga*** “stăvilar”: com. Palanca-jud. BC, IL, PH, Palanga-jud. AG, VL, ***pusada*** “împingere” (v. Posada, locurile de unde se prăvăleau stâncile asupra duşmanilor care invadau anumite ţinuturi româneşti de munte; v. şi a posodi “a arunca şi călca în picioare”, expresie folosită în com. Avrig-jud. SB, Posada-jud. PH; ***(t)xori*** (citit tşori “pasăre răpitoare”) v. cioară: com. Cioranca-jud. BZ, Ciorani-com. VN, PH-3, Ciorica-jud. OT; ***ubai*** “baie”: Baia Mare, Baia Sprie, Baia Borşa, Băiţa, Băiţa de sub codru, Băiuţi-jud. MM, etc.-jud. AB, MH, HD, GJ, VL, BZ, CV, TM, HR, VS, BH, CS, AR, SB, MS, CJ – total 29.

Oronime

Behor: M. Bihor, Vârful Bihor; ***bihar***: M. Biharia (M. Apuseni); ***kokor:*** Vâlcelul Cocora, Culmea Cocora, Vârful Cocora (= cel mai înalt vârf din zonă), M. Bucegi; ***krak:*** Cracul Goznei, Cracul Bolnovăţ, Cracul Dignaş, Cracu Pietros, Cracul Hârţului (M. Aninei) etc. – jud. MH, CS, TM – total-13; ***pago:*** Vârful Arşiţa Făgetului, Culmea Făgetului şi Dealul Făgetului (M. Bistriţei), M. Făgăraş etc., total-14 în Munţii Voşlobeni, Hăşmaş, Mogoş, Cherec, Pădurea Craiului, Someş, Moldovan, Ceahlău, Maramureş, Căpăţânei; ***palanga:*** Pasul Ghimeş-Palanca; ***suhartu:*** Masivul Suhard, Vârful Suhardul Mare şi Peştera Suhard din M. Hăşmaş; ***txori:*** Vârful Colţul Ciorii-M. Bârsei; ***ubai:*** Vârful Băiţa-M. Maramureş, Vârful Faţa Băiţei-M. Bardău; ***xira*** (citit şira) “iederă”: Culmea Şirul Stâncilor-M. Piatra Mare; M. Bârsei; ***xut*** (citit şut “mândru”): M. Şutilă în M. Bucegi; ***zuri:*** Piatră Sură-M. Ceahlău, M. Surianu în M. Bucegi, Dealul Suru-com. Zăvoi-jud. CS.

Hidronime

Ahotara: Valea Hotarului-afluent al Dâmboviţei, Pârâul Valea Hotarului-M. Pietrosu, râul Hotaru, afluent al râului Cladova; ***argi***: râul Argetoaia-V. Jiului, râul Argeş, Argeşel-afluent al Argeşului; ***arrado***: râul Arada-M. Apuseni; ***baltsa***: Lacul Balta Albă etc., total-9-jud. BZ, VS, CS, AR; ***basa*** “sălbatec”: râul Sabasa-afluent al Bistriţei; ***borta*** “poartă”: Pasul Poarta-M. Bucegi; ***kalbo*** “chelb”: râul Calva-jud. SB; ***kalda***: râul Galda-M. Apuseni; ***krak***: râul Cracău-Valea Bistriţei; ***suhartu***: râul Suhard-M. Hăşmaş, Suha Mare şi Suha Mică-afluenţi ai Bistriţei-jud. SV, Lacul Suhaia-jud. TR; ***zurrupatu*** (citit surupatu) “a sorbi o băutură”: râul Surupatu Mare-M. Tarcău.

Etimoanele analizate au circa 540 derivate, din care s-au selectat cele mai reprezentative. Din acestea, **95% sunt repartizate în spaţiul carpatic şi subcarpatic, având circa 84% derivate.** Unele din ele prezintă o identitate fonetică cu cele româneşti (Argi, Baranka, Buru, Gai, Gerla, Keşa, Kokor, Krak, Kuku, Lan, Palanga, Şinka, Tinka, Zurrupatu), iar altele şi una semantică (Agor, Ahotara, Arbola, Argi, Arrado, Baltsa, Bazka, Borda, Errxina/ereşina, Gerla, Gora, Kabi, Kalda, Kapeta, Kokor, Kerte, Krak, Kuku, Makotu, Nehoiz, Pago, Palanga, Pusada, Txori.

Etimoanele prezentate au o foarte mare vechime, dat fiind faptul că originea eskualdunilor nu este consemnată în nici o lucrare a scriitorilor antici, ceea ce presupune migrarea lor din spaţiul carpat-dunărean-pontic sau numai a unor triburi componente în perioada ultimei înrăutăţiri a climei în ţara noastră (DRIAS II – 10.000–9.820 î.e.n.) sau a celei anterioare (DRIAS I – 15.240–10.400 î.e.n.). De asemenea, este de presupus **o perioadă lungă de convieţuire daco-eskualdună,** consemnată prin însăşi menţinerea în onomastica noastră a acestor etimoane comune. Fără a schimba caracterul protolatin al limbii noastre, onomastic prezentată, sugestivă îndeosebi prin conţinutul şi sensurile ei, poate constitui încă o dovadă a permanenţei şi continuităţii neîntrerupte a dacoromânilor, de la acel *"Australoantropos Olteniensis",* de-a lungul întregului pleistocen şi până în zilele noastre.

Revista “HAIZE GARBIA”, Hendaye, 1981:

DE UNDE VIN BASCII?

Haize Garbia are relații în toate cele patru colțuri ale Europei. Iată, ca dovadă, o scrisoare primită în ultimele zile din România:

– Eu am studiat cu foarte multă atenție *“Dicționarul basc pentru toți nr. 1, basc-francez”* al “Haize Garbia”.

– Rezultatul acestui studiu este surprinzător: circa **270 etimoane comune româno-basce,** cu o mare productivitate lexicală, **conducând la aproape 2.500 cuvinte derivate în limba română.**

– Înrudirea lexicală română-bască, astfel ca şi repartiția geografică pe teritoriul României a etimoanelor comune, au contribuit la **determinarea unei zone în care vechii locuitori au avut legături de rudenie cu poporul basc.**

– În afara acestei comunități a limbajului, eu am mai stabilit **o serie de legi fonetice care caracterizează numai aceste două limbaje, român şi basc.**

– Deci, poporul D-voastră nu este în întregime necunoscut şi, în acelaşi tip limbajul D-voastră începe a fi identificat.

Concluziile principale ale studiului meu sunt:

1.–**Poporul român şi cel basc sunt două popoare înrudite.**

2.–Popoarele român, succesor al dacilor, şi cel basc sunt **cele mai vechi popoare europene.**

3.–**Limba română şi cea bască erau definitivate cu cel puțin 4.000 ani î.e.n.**

4.–Cel mai probabil, **o migrație din spațiul Munților Carpați** (România) a ajuns până în Pirinei, unde combinația cu triburile autohtone a dat naştere poporului basc.

Paul Lazăr Tonciulescu

Această scrisoare ne aminteşte că, acum 30 ani, dr. Souchard a făcut un studiu hematologic asupra bascilor. După concluziile sale, anumite caracteristici se regăsesc în **Europa Centrală.**

CRĂCIUNUL
– o nouă viziune –

Crăciun – nume românesc

S-au emis şi se mai emit şi astăzi diferite ipoteze cu privire la originea tradiţiei zilei de Crăciun, sărbătorită de creştini la 25 decembrie. Dar, din păcate, nu se analizează şi alte aspecte care să explice de ce **noi, dacoromânii–şi numai noi–folosim denumirea de *Crăciun*** pentru această importantă zi a noastră. De asemenea, **nu se lămureşte de ce sumerienii, rudele noastre plecate, în mileniul V î.e.n., de la Tărtăria pe Mureş în vechiul Sumer,** numit mai târziu Mesopotamia (azi Irak), **sărbătoreau în aceeaşi zi, cu şapte milenii în urmă, *ziua renaşterii luminii.*** Această denumire a zilei de 25 decembrie este echivalentă cu *solstiţiul de iarnă*, a cărei dată corectă este 21/22 decembrie a fiecărui an.

Alături de sărbătorirea zilei de 25 decembrie la dacoromâni şi la sumerieni, se mai află şi aceea existentă la poporul basc/ eskualdun, locuitor azi al Munţilor Pirinei dinspre Oceanul Atlantic, sub denumirea de **eguberri** *"ziua cea nouă".* Observăm aici **o identitate perfectă între semnificaţiile zilei de Crăciun/25 decembrie la sumerieni şi basci, pe care îi desparte un spaţiu de mii de kilometri.**

Evreii – elevii silitori ai sumerienilor

Acest caracter de *nou/renaştere* al zilei de 25 decembrie îl regăsim **şi la evreii creştini din Israel,** deoarece în această zi s-a născut Mântuitorul nostru *Iisus Christos.* Mai trebuie să precizăm că **strămoşii evreilor de azi au plecat din Sumer cu 1.800 ani î.e.n., sub conducerea lui Abraham şi Telal, sub forma a 12 triburi, cifra 12 existând numai la sumerieni, etrusci şi dacoromâni.*** În sfârşit nu trebuie să omitem pe zeul *Mithras*, zeul fecundităţii, deci al renaşterii, sărbătorit de vechii **persani** tot la 25 decembrie, ca şi pe **vorbitorii de limbă sfântă/sanscrita** de pe Valea Indusului, aceştia fiind **plecaţi din spaţiul carpatic şi vorbind o limbă apropiată de limba dacoromână şi lituaniană.**

Faţă de aceste realităţi, se pun câteva întrebări de esenţă:

1. De unde ştiau sumerienii şi bascii că solstiţiul de iarnă se situa la 25 decembrie (cu respectiva eroare de 3-4 zile)?

---

* **N. edit.:** Ea mai exista şi la pelasgii ionieni, care, în spaţiul Greciei, întemeiaseră o confederaţie de 12 oraşe (ca şi etruscii)

2. De ce două popoare, atât de îndepărtate unele de altele în spațiu, **sumerienii și bascii, au cele mai vechi tradiții privind solstițiul de iarnă?**

3. De ce **numai dacoromânii au denumirea de *Crăciun* pentru solstițiul de iarnă?**

4. De ce la aceste trei popoare la care ne-am referit anterior a existat **o eroare de numai 3-4 zile** privind data reală a solstițiului de iarnă?

Sumerienii și bascii – același popor plecat din Ardeal ?!

Răspunsul la aceste importante întrebări poate fi dat numai analizând problema în mod pur științific și pluridisciplinar.

Astfel, după cum am demonstrat în lucrarea *"De la Tărtăria la Țara Luanei"*, **sumerienii au plecat, în mileniul V î.e.n., de la Tărtăria pe Mureș în Sumer** (actualul Irak), **ducând cu ei portul, limba și tradițiile.** Scrierea de pe tăblițele de la Tărtăria, confecționate din lut local, sunt mai vechi cu 1.000 ani decât cele similare din vechiul Sumer.

Apoi, în articolul *"D'ou viennent les Basques"*, publicat în revista bască HAIZE GARBIA *"Vânt curat"*, nr. 31 (Hendaye și San Sebastian, 1981), am demonstrat **plecarea bascilor de la Dunărea de jos, fenomen conservat în tradițiile basce, în port, cântecele populare și limbă. Noi avem azi mai multe cuvinte comune cu limba bască decât avem în limba latină clasică.** În plus, limba dacoromână și cea bască sunt singurele limbi care au conjugarea cu *ba*, pozitiv și negativ. (V. *da*, *bada*). Raporturile etnice dintre basci și dacoromâni au fost confirmate și de **studiile hematologice** efectuate asupra bascilor de către prof. Souchard prin anii '50 și care **au demonstrat plecarea bascilor din Europa Centrală.**

Această comunitate etnică dintre dacoromâni, sumerieni și basci este întărită și de multitudinea elementelor lexicale dacoromânești ce se regăsesc și în limba sumeriană și cea bască (v. sumerianul *ama lu* "mama lui" și basc *ama* "mama"; v. sumerian *baba* "tată" și basc *aba* "tată", conf. și dacoromân *Baba Novac*). Limba română are **270** etimoane ce se regăsesc în limba bască, în timp ce în latina clasică avem numai **211.** Apoi, în țara noastră există **4.200** localități cu nume basce (inclusiv puncte toponimice), **1.000** oronime și hidronime, precum și **253** antroponime.

La toate acestea **se mai adaugă și comunitatea de vestimentație și țesături existente la cele trei popoare analizate.**

Ținând seama de cele de mai sus, ne putem explica și comunitatea de tradiții privind sărbătorirea zilei de 25 decembrie, transmisă și rudelor sumerienilor, adică evreilor, prin nașterea Mântuitorului Iisus Christos tot la 25 decembrie.

Urmează acum a explica şi eroarea de 3-4 zile, existentă faţă de solstiţiul de iarnă de la 21/22 decembrie.

În perioadele despărţirii sumerienilor şi apoi a bascilor de fraţii lor dacoromâni nu existau posibilităţi tehnico-ştiinţifice pentru calcularea şi determinarea cu exactitate a zilei solstiţiului de iarnă. Singura explicaţie a apropierii acestei zile de data de 25 decembrie rezidă în existenţa unei tradiţii multimilenare, moştenită de la strămoşii lor comuni. Dar, de aici rezultă cu pregnanţă că **acei strămoşi de la care au pornit tradiţiile aveau o cultură foarte avansată, la nivelul celei de azi, care le permitea să efectueze astfel de calcule. Când a existat o astfel de civilizaţie? Desigur, în perioada anterioară glaciaţiunii Würm, adică în perioada interglaciaţiunii Riss-Würm (120.000–75.000 î.e.n.), civilizaţie care a dispărut odată cu începutul glacia-ţiunii Würm,** când, în ţara noastră, vara erau temperaturi de + 3–5 grade. Glaciaţiunea Würm a durat până în perioada anilor **9.800** î.e.n., când a venit **potopul,** ca o consecinţă a topirii gheţurilor şi gheţarilor de la nord de paralela 45°, inclusiv a celor din zona Munţilor Carpaţi. Evenimentul potopului este perfect ilustrat în legenda fraţilor noştri sumerieni, legendă în care se spune că, după potop, Şurrupak a luat conducerea neamurilor din munţi (n.n. – Munţii Carpaţi), cu referire – desigur – la munţii de unde au plecat spre noua lor patrie, Sumerul. Aceşti munţi sunt în mod minunat prezentaţi tot într-o legendă sumeriană, cunoscută sub denumirea de *"Zborul lui Etan spre cer".* În ea spune că regele Etan (v. dacoromânul Iatan), purtat pe aripi de un vultur pe care îl salvase de la moarte, descrie pământul (n.n. – foarte bine) de la diferite înălţimi, deşi Irakul de azi (ultima patrie a sumerienilor) nu are înălţimi mai mari de 30 m. La ultima întrebare a vulturului *"Şi acum, ce vezi?",* regele Etan răspunde: *"Acum văd cetatea munţilor de lângă marea cea mare".* Este exact poziţia cetăţii Munţilor Carpaţi de lângă Marea Neagră. **Cum ar fi putut Etan să vadă aşa ceva de pe spinarea unui vultur, dacă legenda n-ar fi fost moştenită de la nişte strămoşi care au avut la dispoziţie un avion sau elicopter în care să poată vedea ceea ce a spus regele Etan?** Iată, deci, nivelul de civilizaţie al acestor strămoşi ai dacoromânilor, sumerienilor şi bascilor. **El este confirmat şi de opera sanscrită VEDA, în care sunt descrise aparate zburătoare şi este desenat un pilot având în faţă aparatura ultramodernă a unui aparat zburător.** În aceeaşi operă se mai spune că, după un război, să te speli, recomandare existentă şi azi în cazul unui război atomic. Un astfel de război este clar expus în textele biblice ebraice, în care se aminteşte de ploaia de foc şi pucioasă, care a distrus oraşele Sodoma, Gomora, Adama şi Seboim.

Nu trebuie să omitem nici faptul că **sumerienii foloseau numărătoarea sex .gesimală:** anul avea 360 zile, luna avea 30 zile, ora avea 60 minute, iar minutul avea 60 secunde. **Ei mai foloseau duzina = 12,** pe care o regăsim la cele 12 triburi conduse de Abraham şi Telal în drumul lor spre Israelul de azi, precum şi la etruscii plecaţi din Munţii Apuseni în

mileniul IV î.e.n. (v. cele 12 oraşe ale confede-raţiei etrusce *, precum şi *Legea celor 12 Table,* prin care etruscii au completat *Legea celor 10 Table,* întocmită iniţial de romani), ca şi la dacoromânii rămaşi în spaţiile strămoşeşti ale rudelor plecate/roite.

Înalta civilizaţie a strămoşilor noştri mai este consemnată – desigur, cel mai bine – în legenda dacoromânească publicată de Petre Ispirescu sub numele de *"Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte"*, în care este **menţionată** – indubitabil, **pentru prima oară în istorie – realizarea teoriei relativităţii,** prin zborul acelei navete spaţiale denumită "cal ales", cu care zboară fiul împăratului nostru. Numai aşa se explică de ce, la înapoiere, nu mai găseşte pe nimeni din ai lui, aceştia fiind decedaţi. După înapoiere, îmbătrâneşte şi el rapid şi moare. Este azi stabilit că zborul cu viteza luminii spre steaua APEX durează **2 ani,** dar pe Pământ se scurg **200 ani.** Numai zborul fiului de împărat cu o navetă spaţială explică de ce la înapoiere nu mai găseşte pe nimeni din ai săi în viaţă...

În concluzie, rezultă că **străstrămoşii noştri ştiau să calculeze cu precizie data solstiţiului de iarnă, dar glaciaţiunea Würm a distrus această civilizaţie,** care s-a păstrat parţial în tradiţiile orale ale urmaşilor lor, cu o eroare de 3-4 zile în ceea ce priveşte data solstiţiului de iarnă, deci a Crăciunului.

Însăşi sărbătorirea la noi a Crăciunului, cu nuiele şi crăcuţe numite *Crăciunele,* în judeţul Gorj, dovedeşte trecerea tradiţiei prin glaciaţiunea Würm, când strămoşii noştri trăiau în munţi cu păduri. Însuşi cuvântul **Crăciun** îşi are originea în cuvântul *crăcuţă-crăciunele*, folosite şi în judeţele Buzău, Harghita etc., sub formă de răchită verde.

---

* **N. edit.:** A se vedea şi cele 12 oraşe ale confederaţiei ioniene, din Grecia antică.

Capitolul X

DACII ŞI ROMANII – UN "FILM" TRUCAT

MOTTO: *E uşor a scrie versuri*
Când nimic nu ai a spune
(Mihail Eminescu)

Şcoala ardeleană şi romanizarea

Anul acesta se împlinesc 222 ani de când a apărut la Viena *"Elementa linguae daco-romanae sive valachicae"* a lui **Samuel Micu zis Klein,** la care a colaborat şi Gheorghe Şincai. Monumentală lucrare pentru acel veac, ea **prezenta pentru prima dată Europei originea latină a limbii române.** Se mai împlinesc şi 194 ani de când **Gheorghe Şincai** publica primul fragment al *"Hronicii Românilor"* la finele *"Calendarului"* de la Buda şi 188 ani de la apariţia operei de căpătâi a lui **Petru Maior,** *"Istoria ceii pentru începutul românilor în Dachia"*.

Valoarea acestei triade rămâne de necontestat, deoarece ea arăta lumii şi românilor înşişi cine sunt, de unde-şi trag obârşia şi ce limbă vorbesc. Totodată, ea definitiva ceea ce mai târziu se va numi *Şcoala ardeleană* sau *Şcoala latinistă.*

Nu vom intra în detalii privind activitatea celor trei corifei ardeleni. Literatura de specialitate cuprinde toate elementele necesare unei cunoaşteri aprofundate a ei. Remarcăm numai că lucrările lor pot fi considerate ca o primă etapă în munca de cunoaştere a originii limbii şi poporului român.

Exagerările iniţiale, pornite din entuziasmul tineresc şi patriotic al celor trei titani, sunt pe deplin justificate, avându-se în vedere atât ţelul lor major (lupta împotriva asupririi maghiare), cât şi greutatea oricărui început de investigaţii într-un domeniu necercetat până la acea epocă.

"Limba românească e mama limbii ceii latineşti"

Petru Maior a fost primul care şi-a dat seama că, deşi limba română şi limba latină clasică sunt limbi înrudite, totuşi limba română nu e fiica limbii latine şi, prin urmare, ideile lui Samuel Micu trebuiesc corectate.

În *"Dissertaţie pentru începutul limbei româneşti"*, tipărită în acelaşi volum cu *"Istoria ceii pentru începutul românilor în Dachia"* (pp. 302-323) el afirmă categoric că *"limba românească e lătinească"* (p. 302), dar că *"... măcar că ne-am deprins a zice că limba românească e fiică limbei lătineşti, adecă ceii corecte, totuşi, de vom vrea a vorbi oblu,* ***limba românească e mama limbii ceii lătineşti"***. Afirmaţia lui e preluată de *"Geografia"* din Buda, 1814, p. 4, fiind însoţită de recomandarea *"Vezi zisa desertaţie, care e vrednică a se ceti"*. Din păcate,

concluzia la care a ajuns Maior, după o matură chibzuinţă, nu şi-a găsit încă o finalizare ştiinţifică. Ea trebuie, oricum, corectată în sensul că o limbă din secolul XIX nu putea fi mamă uneia din secolul I, dar că limba vorbită de strămoşii mai îndepărtaţi ai românilor poate constitui originea comună a celor două limbi.

"Limba românească" (n.n. – limba strămoşilor noştri) poate fi *"mamă limbei ceii lătineşti"* (n.n. – este vorba de limba latină clasică sau limba romană – *"lingua romana"*, cum o numeau Isidor din Sevilla şi Plinius), deoarece românii, urmaşi ai dacilor, sunt autohtoni în ţara lor, în timp ce **romanii** erau venetici în Italia şi deci **au venit pe malul Tibrului** (vechiul Rumon) **cu limba strămoşilor lor din patria de unde au plecat,** strămoşi care au continuat, desigur, să vorbească aceeaşi limbă.

Strămoşii romanilor erau traci

Massimo Pallottino, profesor de etruscologie şi antichităţi italice la Universitatea din Roma şi director al publicaţiilor *"Studi Etrusci"* şi *"Arheologia Classica"*, organizatorul expoziţiei "Originile Romei" la Bucureşti (ianuarie-februarie 1980), spunea cu ocazia vernisajului acesteia: *"Acum, la Bucureşti, a fost vernisată o expoziţie mult mai nuanţată şi mai bogată. Ea cuprinde descoperirile arheologice din ultimii ani, de o importanţă copleşitoare pentru istoria Romei vechi, care ne-a ajutat să iluminăm o serie de «evenimente» trecute, până acum învăluite în negură. Mai ales că – şi acesta mi se pare lucrul cel mai important –* ***descoperirile au dat o deplină confirmare informaţiilor transmise de scriitorii antici asupra istoriei primitive a «Cetăţii eterne»****, care, până nu demult, erau puse sub semnul îndoielii, alături de legende şi născociri populare. Azi, avem dovezi că liniile esenţiale ale Romei antice şi ale originilor sale în protoistoria civilizaţiilor mediteraneene au fost schiţate de antici într-o manieră credibilă"* (Magazin istoric nr. 3 1980, 48; Flacăra, 3, p. 1980).

Să ne întoarcem deci la ***"Iliada"*** lui Homeros şi ***"Ab urbe condita libri"*** a lui Titus Livius. Citirea cu atenţia a acestor două opere de bază pentru istoria poporului şi limbii române ne conduce la următoarele fapte istorice:

1.**Aineas era conducătorul dardanilor veniţi în ajutorul troienilor.**

2.**Antenor, însoţitorul lui Aineas în Latium, era troian,** deci descendent din dardanii întemeietori ai Troiei sau dacii care au creat nivelul VII b2 (D. M. Pippidi ş.a., *"Dicţionar de istorie veche a României"*, Bucureşti, 1976, p. 588; Vasile Pârvan, *"Dacii la Troia"*, Bucureşti, 1926).

3.**Înainte de a migra în Asia Mică, dardanii au locuit în Dardania,** unde au mai rămas fraţi de ai lor. Scriitori antici (Dio Cassius – *"Historia Romana"*; Ptolemaios–*"Geographia"*, III,9,1 şi III,10,1; Plinius cel Bătrân–*"Naturalis Historia"*, III, 149) ne precizează că **dardanil făceau parte din marea familie a moeso-dardanilor,** patria lor fiind Moesia şi Dardania. În Moesia Superior a existat chiar un *"Municipium Dardanorum"*, iar Diocleţian (285 e.n.) a împărţit Moesia Superior în

patru provincii, din care una era Dardania, în sud. Întreaga Moesie cuprindea Jugoslavia de azi, Bulgaria dintre Balcani şi Dunăre şi Dobrogea, teritoriu care face parte din spaţiul de formare al limbii române, fapt recunoscut de toţi marii noştri filologi (D. M. Pippidi, ş.a., *op. cit.*, pp. 598–599).

Concluzia care se desprinde de aici este că **strămoşii romanilor vorbeau limba dardanilor plecaţi din spaţiul Dunării de jos, deci o limbă tracă.**

Întemeierea primei cetăţi troiene în Latium, Lavinium, a fost confirmată de descoperirea acesteia, ea datând din perioada războiului troian. La acea dată, **dardanii-troieni veniţi aici au găsit populaţii latine mai vechi:** prisci latini (rutuli, volsci, aurunci, hernici). **Aceştia vorbeau *lingua prisca* (veche),** după cum ne informează Isidorus din Sevilla, **explicabilă prin migrarea lor tot din spaţiul carpato-dunărean, odată cu sabinii, oscii, umbrii şi ligurii, deci în aceeaşi perioadă cu migrarea aheilor în Grecia din acelaşi spaţiu, în mileniul III şi II î.e.n.** (D. M. Pippidi, ş.a., op. cit, p. 312, 313); I.C. Drăgan, *"Noi, Tracii"*, I, p. 120, Craiova 1976).

"Specialiştii autenticii": vorbim ţigăneşte !

Pentru a înţelege mai bine fenomenul românesc, care este mult mai complex decât îl prezintă manualele şcolare studiate de dr. Mircea Babeş (*"Dacii şi romanii"*, Luceafărul nr. 4/1983), se impune a părăsi acele metode tradiţionale de cercetare care au doar meritul să permită studierea lui exact până la vârful nasului ! A studia istoria poporului român cu începere din secolul I e.n. şi numai în legătură cu un singur eveniment, războaiele lui Traianus cu Decebalus, este ca şi cum am spune că bătrânul Ghimpu, care a făcut ocolul lumii, vine de la gară, pentru că cel întrebat nu are cunoştinţe despre călătoriile lui, dar l-a văzut cu un geamantan în mână coborând din tramvaiul 27.

Aceeaşi afirmaţie o putem face şi cu privire la studiul originii limbii române, limitat la dicţionare accesibile oricărui elev de liceu şi la compararea ei cu absolut toate limbile pământului, inclusiv cu latina clasică, deci cu limba lui Traianus pe care au învăţat-o la şcoală (iar şcoala!) ciobanii din pădurile Hotinului, ale Sătmarului şi Munţii Boemiei. **S-a ajuns, astfel, ca limba română să fie rezultanta a 30 limbi, inclusiv ţigăneasca.** (Dacă ar şti francezii că baros-ul romă-nescul vine de la ţigănescul *baros,* s-ar dezice de toţi baronii lor, iar grecii ne-ar întoarce spatele – v. *barò,* "om mare", limba occitană, sec. XI; v. *baros*, "greu" şi *to baros*, greutate, în *"Batrachomyomachia",* 91, presupusă operă a lui Homeros).

Să părăsim, deci, metoda tradiţională şi să ieşim cu formarea poporului român din sec. I – VI e.n. mergând ceva mai înapoi.

România – "laboratorul Europei"

Vechimea omului în țara noastră este de circa 1.800.000 – 2.000.000 ani: *Australoantropus Olteniensis* din Bugiulești, Valea lui Grăunceanu, jud. Vâlcea (descoperitor, Dardu Nicolăescu-Plopșor).

Condițiile de viață în spațiul carpato-dunărean, atât pentru om, cât și pentru plante și animale, au fost din totdeauna cele mai prielnice din Europa, atât în perioadele de încălzire a climei, când țara noastră era acoperită de vegetație subtropicală în care se dezvolta leul și elefantul, **cât și în perioadele de răcire,** când în luna iulie temperatura era de +5°. Această situație este explicabilă prin plasarea noastră pe paralela 45°, dar și printr-o **poziție specială, unică în Europa.** Pentru a ne da seama de acest fapt, să privim o hartă fizică a ei, nu așezată în mod obișnuit cu nordul în sus, ci cu estul în sus, adică să privim Europa dinspre Pirinei spre Marea Caspică. Atunci aspectul ei se schimbă total: vom vedea **o cetate înconjurată de munții Carpați, Alpi și Balcani, incluzând Dacia, Moesia, Pannonia și Raetia, adică exact spațiul dacic. Această cetate permite ca prima recoltă de grâu să se obțină aici.**

Un alt aspect al dezvoltării preferențiale a omului în spațiul susamintit este reprezentat de condițiile de existență din perioada celor trei glaciațiuni care au acoperit toată Europa. Să ne referim doar la ulima, Würm, eșalonată pe o perioadă de circa 65.000 ani: ~75.000 î.e.n. – ~9.800 î.e.n. (M. Cârciumaru *"Mediul geografic în pleistocenul superior și culturile paleolitice în România"*, 1980).

În perioadele de răcire, ghețurile veșnice acopereau întregul teritoriu al Europei situat la nord de linia care unește sudul Irlandei-sudul Angliei-sudul Belgiei-sudul Germaniei-sudul Cehoslovaciei-nordul României-partea inferioară a Volgii. În acest întreg spațiu, totul era mort. Durata era uneori foarte mare. De exemplu penultima – 26.350-17.250 î.e.n., deci 9.100 ani, urmată de una foarte scurtă, ultima 10.000–9.820 = 180 ani, cu oscilații climatice în jurul anului 21.182, apoi între 15.240-10.000 și între 9.820-9.020.

Ceea ce am prezentat este în perfectă concordanță cu descoperirile arheologice făcute pe teritoriul țării noastre, unde se găsesc: **cele mai numeroase și mai dese locuiri din pleistocenul superior (120.000–9.800 î.e.n.) din Europa** (M. Cârciumaru, *op. cit.*), **cea mai veche locuire în bordeie din lume, cea mai veche activitate de minerit din lume, cel mai vechi topor-târnăcop din lume, cel mai vechi harpon din lume, cel mai vechi vârf de lance cu două caneluri, tip baionetă, din lume,** toate la Cotu-Miculinți (jud. Suceava), cu o vechime de 18.000 ani; **cea mai veche exploatare a aurului din Europa** (Herodotos); **cea mai grea piesă de aur din lume, lucrată în neolitic,** la Moigrad, greutate **746,40 gr.** (v. Boroneanț *"Pe teritoriul țării noastre, metalurgie acum 8.000 ani"*, Magazin istoric 4,1980, p. 36–37; Gh. Brătescu, România liberă, 11 apr. 1981, Ștefan Burda, *"Tezaurul de la Moigrad"*, Magazin istoric 9, 1982, p. 34–35); **cea mai veche**

scriere din lume, la Tărtăria pe Mureş, 7.000 ani vechime (P. L. Tonciulescu, *"Tărtăria şi zeul ei, Şaue"*, Flacăra, nr. 45/1982).

Şi în domeniul religiei avem multe priorităţi, printre care mulţi zei născuţi în Dacia şi preluaţi mai târziu de greci. Voi aminti doar una mai originală: legenda fecioarei **Latona** sedusă de un zeu şi care a dat naştere lui **Apollo** şi lui **Artemis,** transmisă apoi romanilor în **Rhea Silvia (Ilia)** sedusă de Zeul Mars şi care a născut, conforma unei legende, pe Romulus şi Remus şi, în sfârşit, **Fecioara Maria,** asupra căreia a pogorât duhul sfânt, dând şi ea naştere la doi băieţi, din care primul a fost Iisus Hristos.

Românii – singurul popor autohton

Aheii plecaţi în Grecia au dus cu ei amintiri a vremurilor imemorabile în care strămoşii lor locuiau spaţiul carpato-dunărean. Astfel, *"Okeanos Potamos"* înseamnă ***"Fluviul Ocean",*** exact imaginea Dunării înainte de dispariţia Mării Sarmatice, prin colmatarea ei cu aluviuni şi loess format din praful adus de vânturile răsăritene. Acest *Ocheanòs Potamòs* se lăţea dinspre Porţile-de-Fier spre Cernavodă, acoperind întregul Bărăgan de azi.

O altă amintire o găsim în calificativul de **Hiperborei,** pe care-l dădeau vechii eleni dacilor, adică **oameni de la Polul Nord.** E vorba de **un pol climatic, nu geografic,** reprezentat de gheţarii din pleistocenul superior. Deci, dacă trebuie să vorbim despre vechimea autohtoniei noastre, din cele expuse rezultă clar că **avem o continuitate neîntreruptă,** pentru că numai astfel aheii puteau moşteni asemenea amintiri, vechi de minimum 10.000 ani.

În sfârşit, **o atenţie deosebită trebuie să acordăm calendarului dac, pe care nu-l putea realiza decât o populaţie cu o vechime neîntreruptă de minimum 8.840 ani,** ceea ce concordă perfect cu concluziile prezentate anterior.

Acestea sunt realităţi care trebuiesc aduse la cunoştinţa publicului cititor şi de care toţi istoricii trebuie să ţină seama, pentru că numai aşa se poate înţelege, cu adevărat, istoria limbii şi poporului român.

Mai sunt şi azi unii care susţin că dacii ar fi venit din India sau din Iran. **Dacă studiem tipurile somatice existente azi pe glob, constatăm o trecere gradată, dinspre Ecuator spre Polul Nord,** de la negrul cu părul foarte creţ şi faţa neagră, la suedezul cu părul lins, blond spre alb şi faţa foarte albă. **Aceste tipuri somatice,** apărute în spaţii bine delimitate între paralele geografice, **nu se schimbă.** Avem ca exemplu indienii-mongoli veniţi în America cu circa 40.000 ani în urmă şi care şi-au păstrat toate caracterele mongoloide cu care au plecat din Asia, indiferent că trăiesc la Ecuator sau la Cercul Polar. **Deci, dacă dacii ar fi veniţi de unde se susţine, ar trebui să aibă însuşirile zonei de baştină, ceea ce nu se regăseşte deloc în tipul somatic de azi al nostru.** (v. şi Paul Tonciulescu, *"Permanenţă şi continuitate în spaţiul carpato-danubiano-pontic, toponimie daco-eskuara"*, Almanah turistic '82, p 36–38).

"Impostorii" care au creat istorie şi diletanţii "de profesie"

Din fericire pentru istoria Omenirii, unele dintre cele mai valoroase descoperiri arheologice au fost făcute de pasionaţi, de entuziaşti, care şi-au dăruit viaţa unui ţel nobil. **Heinrich Schliemann,** descoperitorul Troiei, a fost ucenic la un băcan, **Paul Emil Botta,** care a înfipt primul târnăcop în pământul Mesopotamiei, a fost consul, **Austen Henry Layard,** întemeietorul asiriologiei, a fost jurist, dar *"a făcut pentru asiriologie mai mult decât un întreg institut al vreunei academii"* ne-o spune categoric Voytek Zamarovschy în *"La început a fost Sumerul"*, (Bucureşti, 1981, p. 34); **Claudius James Rich,** descoperitorul Babilonului, n-avea nici o meserie şi şi-a început viaţa cu munca de comisionar.

Prin urmare, a aduce ca argument, în susţinerea unei teze, că dr. Nicolae Copoiu *"zăboveşte îndelung asupra unei probleme care nu îi este familiară prin formaţia sa ştiinţifică"*, ci doar printr-o mai demult manifestată dorinţă de a o "rezolva" cu orice preţ (n.n. – ca Schliemann, Botta, Layard, Rich ş.a.) altfel decât încearcă să o facă cercetarea consacrată (v. dr. M. Babeş, art. cit.), înseamnă cea mai pregnantă lipsă de posibilităţi de argumentare şi cea mai frumoasă laudă pentru dăruirea de sine unei cauze drepte, adusă doctorului N. Copoiu. Implicit, înseamnă că dr. N. Copoiu este cel care are dreptate. **Noi mulţumim cercetării consacrate pentru *încercările* pe care le face şi regretăm sincer că, după 200 ani, aceasta nu a reuşit să rezolve problema.** Totodată, noi îl scuzăm pe dr. M. Babeş, având în vedere că nu a avut ca documentare, astfel cum singur recunoaşte în articolul citat, decât manualele şcolare, în care drapelul dac e descris ca fiind *"din metal şi reprezenta un cap de lup cu gura deschisă"* (Bichman Eliza şi Georgian Lucia, *"Istoria Antică"*, cl. V, p. 150). Şi încă ce mai documentare: Roma antică–83 pagini, Grecia antică–48 pagini, Imperiul macedonean–22 pagini, Dacia–8 pag. Comentariile sunt de prisos...

Nu ne miră, deci, că dr. M. Babeş caută să ne convingă cu citate de tipul Naum Râmniceanu: *"Dacii s-au romanizat, iar romanii s-au dacizat* (sic!). *De la romani ne-a rămas limba, de la daci şi sângele şi limba, în parte"* etc. A omis însă pe M. Popescu-Spineni, care e mai precis: totul s-a petrecut *"în numai un deceniu de la cucerirea Daciei"* (*"România în izvoare geografice şi cartografice"*, p. 56). **Şi mai vorbim de diletanţi !** Oricum, concluzia este una din "marile realizări" ale cercetării consacrate.

"Romanizare"...de 3%

În ce priveşte participarea romanilor la etnogeneza poporului român, ea a fost prezentată detaliat, pe baza ultimelor elemente puse la dispoziţie de istoriografia noastră, în comunicarea prezentată de

autorul acestor rânduri la al III-lea Simpozion al Societății de științe matematice din RSR de la Vălenii de Munte (9–10 octombrie 1982) sub titlul *"Statistica matematică în sprijinul istoriei: influențe romane în Dacia".* A apărut în rezumat: Marin Dogaru în *"Anale de istorie"* nr. 1,1983,144, sub titlul *"Aplicații ale matematicii în istorie și arheologie".* Folosind ca metodă *statistica matematică glotocronologică,* s-a ajuns la concluzia că **aportul coloniștilor nu a fost mai mare de 3%, raportat la populația Daciei.** Romanii-romani reprezentau atunci (secolul II e.n.) circa 0,69% sau 0,069% din populația imperiului. **Din Roma, nu plecau decât negustorii și vârfurile aristrocației** *(patres conscripti),* obligați să-și facă stagiul în armată și administrația provincială în vederea candidării la postul de senator. **Și unii și alții erau pasageri.** Ultimii nu puteau fi mai mult de **500,** deoarece n-aveau de unde să vină mai mulți (raportat la populația Daciei și la faptul că **din rândul plebeilor nu pleca nimeni, deoarece toți primeau alimente gratuit,** cifra acestora ajungând, sub Augustus, la **peste 200.000.** Reveneau astfel, în medie, **câte 50 de fiecare oraș din Dacia,** ceea ce reprezintă o cifră acoperitoare față de necesitățile unor orașe care nu depășeau 20.000 locuitori, mai ales dacă ținem seama de faptul că **romanii nu ocupau decât funcții de conducere,** așa cum rezultă din toate documentele care ne stau astăzi la dispoziție.

"Binefacerile" ocupației romane

Dr. M. Babeș vorbește de binefacerile ocupației romane. Oare domnia sa nu știe că toate acele splendide *Villae rusticae* aparțineau coloniștilor și erau ridicate cu truda dacilor asupriți? Oare nu știe că **întreaga rețea de drumuri servea numai pentru transportul bogățiilor furate din Dacia?** Și că **exploatarea minieră era monopol imperial,** concesionată numai coloniștilor? Că înflorirea artelor și arhitecturii servea numai și numai interesele clasei coloniste asupritoare? Nu-și dă oare seama că, în felul în care pune problema, aduce un adevărat elogiu cuceritorilor și clasei exploatatoare din Dacia? Dacă vreuna din *"binefacerile"* prezentate în articolul sus-citat a fost făcută în folosul clasei asuprite din Dacia, daci sau **fetițe de 6 ani cumpărate ca să lucreze în mine,** atunci îl rugăm să ne prezinte și nouă documentele respective și-i vom fi recunoscători. (v. și Paul Mackendrik, *"Pietrele dacilor vorbesc",* București, 1978, p. 161). Oare nu știe că **întregul pământ al Daciei fusese confiscat** și făcea parte din *"ager publicus",* care se afla la dispoziția Senatului roman? Că **toate turmele fuseseră confiscate de romani, iar dacii erau doar ciobani?** Geograful anonim ne-o spune clar în *"Descriptio Europae Orientalis": "Pannoni autem qui habitabant tunc panoniam, omne erant pastores romanorum"* (anul 1308, cap. XVII, 29, în G. Popa-Lisseanu, *"Izvoarele istoriei românilor",* vol. II, București, 1934, p. 55).

Iată, deci, adevărata față a plăcutei simbioze dintre romani și daci. Ea este exact așa cum a prezentat-o dr. N. Copoiu. **De aceea, revoltele erau așa de dese și puternice, încât împăratul Hadrianus**

ar fi părăsit Dacia din cauza lor, dacă n-ar fi fost reținut de prietenii săi (D. Tudor, *"Itinerarii arheologice şi istorice oltene"*, Bucureşti, 1979, p. 47). Problema este prea vastă pentru a putea fi tratată în cadrul acestui capitol.

Ne mai spune dr. M. Babeş că, **în Dacia, s-au găsit peste 3.000 de inscripții romane.** Un calcul simplu ne arată că eşalonarea realizării lor pe parcursul a 58.425 zile de stăpânire romană necesită **în medie 20 de zile de muncă pentru fiecare şi...sculptor, ajutat de un ucenic** (adaosul este al nostru, el nu rezultă din calcul).

Purtăm blugi, suntem...americani !?

Vrem să ştim **ce profesii şi meserii au învățat dacii de la romani?** E suficient să studiem fondul panromanic stabilit de I. Coteanu, Al. Graur ş.a. în *"Istoria limbii române"* (Bucureşti, 1969) şi vom afla că acestea sunt **numai două:** – **păstor,** explicabil glotocronologic prin aceea că la daci nu existau servitori în oierit-pastores pentru păzitul turmelor (halal de aşa profesie!) şi – **macelarius,** explicabil, tot glotocronologic, prin **apariția unei clase exploatatoare inexistentă în Dacia până la stăpânirea romană** şi care avea nevoie să cumpere carne din piață.

Vrem să mai ştim influența şi în alte domenii ale culturii materiale? Găsim în *"Un cimitir dacic din epoca romană la Soporu de Câmpie"* al lui D. Prottase (Bucureşti, 1976): **procent total de influență = 7,5%.** Exemple: 1 obol la 188 morminte, oale folosite ca urne funerare, în timp ce romanii aveau colibe miniaturale (Expoziția *"Originile Romei"*, Bucureşti, 1980).

Pentru a ne da mai bine seama de influențele romane, trebuie să ne referim şi la fondul de cuvinte ce reprezintă elemente de suprastructură socială, militară, administrativă, tehnică etc. cu care romanii au venit, indiscutabil, în Dacia şi să putem astfel stabili de partea cui e dreptatea: a profesionistului dr. M. Babeş sau a dr. N. Copoiu, *"nefamiliarizat"* cu asemenea probleme *"prin formația sa ştiințifică"* (termenii dintre ghilimele aparțin dr. M. Babeş). Din sutele de cuvinte romane aflate în documentele epocii, vom prezenta numai pe **cele din construcții,** fiind un **domeniu mai accesibil împrumuturilor:** *apodyterium, antefixa, auditerium, aule (avle), aedicula, aetoma, aedes, aquaeductus, accubitum, amphitheatrum (amfitèatron), balineum, caldarium* (baie de apă caldă), *cardo, chora, cancelli, ciborium, castrum, curia, corrugi, cuniculi, cavea, curia, culina, cippus, domus, decumanus, emplecton, ephebeum, frigidarium, forum, frontales, gimnasium (ghimnasion), hypocaustum, isodom (isodomos), insulae* (edificii publice), *ianua* (uşa exterioară), *lapidicinae, laconicum, macellum, milliarium, maenianum primum, maenianum summum, munera, ostium* (uşa interioară), *opus caementicium, opus incertum, opus signinum, oppidum, pedatura, pèristilum, porticus, protyrum, paramentum, proporticum, podia magistratus, pinna, pilae, praefurnia, suspensurae, schola (scholè), stela (stèle), stabadium (stibàs), spoliarium, suda, spectus, tumulus, turris, terminus,*

tepidarium, tegulae, mammatae, urbs, via (drum), *villa* etc. (D. M. Pippidi, *op. cit.;* I. Nădejde, *"Dicționar latin-român",* ed. IV). În celălalte domenii de activitate, situația este aceeaşi. Concluziile se impun prin simpla comparare cu limba română.

De ce n-am împrumutat nimic din toate aceste fapte lexicale? (ceea ce avem azi în limbaj e de dată recentă)? Pentru motivul foarte simplu, elementar: **omul nu împrumută cuvinte străine decât odată cu elementul fizic sau spiritual împrumutat.** În cazul nostru, neîmprumuturile lexicale sunt consecința neîmprumutării elementelor corespunzătoare din civilizația romană, deci **dacii nu s-au romanizat.** Să fim cinstiți cu noi înşine şi să ne uităm la îmbrăcămintea, podoabele, obiectele de uz personal sau casnice, etc. de care ne folosim azi şi să facem bilanțul împrumuturilor. Suntem toți americanizați pentru că se găsesc câțiva care poartă blugi?

Dacii vorbeau limba...strămoşilor romanilor

Dr. N. Copoiu are dreptate şi cu privire la raporturile dintre latina populară, latina clasică şi limba română. În primul rând, termenul de *"limba latina"* pentru latina clasică este de dată recentă, ca şi latină populară. Termenii corecți îi găsim la Plinius (L. Quicherat / A. Daveluy, *"Dictionnaire latin-français",* Paris, 1925, p. 1205) şi Isidorus din Sevilla (I 23 I. IX, 1.6): limbile vorbite în Latium erau *lingua prisca şi lingua latina,* în timp ce limba scriitoricească era numită *lingua romana,* folosită de scriitori, în Forum, în diplomație şi învățată de noi în şcoli sub numele de limbă latină. Ultima era forma schematizată, stilizată, îmbogățită cu elemente elene. **Raporturile limbii române cu limba latina propriu-zisă ne conduc însă la latina arhaică a priscilor latini, a celor mai vechi latini veniți în Latium.**

Să luăm cuvântul *an*, romanul *annus*, scris etimologic cu *nn* şi derivat din arhaicul *amnus*, din care, prin asimilare, *mn>nn.* Dar, fapt interesant: *amnus* însemna *"cerc"*, nu perioadă de 360 zile. Sensul primar s-a păstrat în cuvintele *anus* (rom. *anus*), *anellus* şi *annullus* "inel". Sensul derivat de *an* ne duce implicit la daci, singurul popor la care timpul se număra pe cerc, echivalent cu un *an*. Mai mult, analiza glotocronologică ne conduce în continuare la constatarea că **suntem singurul popor neolatin care am păstrat sensul primar al lui *amnus* în amnar,** *"fiecare dintre stâlpii de lemn care se pun la colțurile unei construcții țărăneşti, pentru a spijini acoperişul"* (DEX, p. 32; I. Nădejde, *op. cit.*, p. 33–34). Acest amnar ne conduce din nou la calendarul dacic, unde cerul este materializat prin coloane, *amnus* devenind astfel sinonim cu *amnar.* Sanctuarele dacice erau grupate în zona Banat-Munții Orăştiei (Sarmizegetusa, Fețele Albe, Pecica), zonă vecină cu Moeso-Dardania din care au migrat dardanii-strămoşi ai romanilor. Iată cum faptele istorice prezentate anterior se împletesc perfect cu faptele de limbă.

În continuare, vom dovedi **originea etnică comună a dacilor, elenilor, latinilor, romanilor, umbrilor, sabinilor, oscilor, ligurilor** prin fapte de limbă. Pentru aceasta, vom folosi o metodă, pe care n-o

găsim în manualele de filologie şi anume studiul lexical comparativ al limbii române cu latina arhaică, umbriana şi limba lui Homeros şi a Homerizilor, pentru că **numai mergând la originea celor patru popoare, în epoca arhaică, putem stabili şi dovedi comunitatea originii lor etnice şi deci şi a limbii** (apropo de întâlnirea cu bătrânul Ghimpu!).

Studiind scrierile antice din perioada arhaică, găsim uşor cuvinte în forma românească de azi: *pane, panis, pâne, pîne* (Plaut., Curc, 367); *sanguen, sanguis, sânge* (Ennius, Lucretius în I. Nădejde, *op. cit.*, 592; L. Quicherat, etc, *op. cit.*, 1224), *comissu* (I. Nădejde, *op. cit.*, 413) *comissus,* similar cu rom. arh. făcutu, dusu, etc.; pote, potis, care poate (Ennius în I. Nădejde, *op. cit.*, p. 413, L. Quicherat, *op. cit.*, p. 1057), etc. **Aceeaşi corespondenţă o găsim şi în cazul genurilor unor substantive:** loc, nas, oţet (acetum), sânge, spic, etc. au păstrat genul neutru ca în latina arhaică (în clasică erau masculine), **limba română fiind singura dintre limbile neolatine care păstrează genul neutru.**

Un alt element de mare valoare este **forma românească a mai mult ca perfectului indicativ, identică cu cea din *Lex XII Tabularum*** (a doua jumătate a secolul **VI î.e.n.**), **limba română fiind,** de asemenea, **singura care o păstrează.** *Lex XII Tabularum* conţine o formă comună pentru viitorul II indicativ şi mai mult ca perfectul indicativ, deoarece, la acea epocă, aceste două timpuri trecute nu se diferenţiaseră ca nuanţe. Găsim: *condidissit, delapidassint, excantassit, legassit, locassim, muncupassit, occentassit, occentassint, occissit,* p. *condiderit* sau *condiderat* etc. Aceeaşi formă o întâlnim şi la Pacuvius: *averruncasso* p. *averruncavero* (L. Quicherat etc., *op. cit.*, 142).

Homer scria...româneşte !

Al doilea domeniu arhaic, propice pentru studierea originii limbii române, este **limba lui Homeros şi a Homerizilor, în care am găsit, până în prezent, un număr de aproape 400 etimoane, cărora DLR le prezintă origine latină sau din alte limbi.** Pentru exemplificare, citim câteva dintre cele mai reprezentative, în ordinea daco-română, Homeros, latino-romană: *au* (sau)-*au-au* (lat. arh.)-*seu*(lat.rom.), (a) amâna-*amìno*-(lipsă), auz-*aude-aus* (lat.arh., ureche, lat. rom, lipsă), bàros-*baros*-(lipsă), bârsă (blană)–*bursa*(piele)-*pellis,* cămin-*càminos*-(lipsă), (a)căpia-*capìo*-(lipsă), (a) căsca-*hasco*-(lipsă), (a) chiui-*chio*-(lipsă), curte-*hòrtos*-(lipsă), (a) fi–*fìo-fio* (lat. arh.)-esse (lat. rom.), horă-*horòs* (dans în cerc)-(lipsă), (al) meu-*meu-meus,* noi-*noi-nos,* ponos-*pònos*-(lipsă), praz-*pràzon*-(lipsă), sărac-*sràcos* (bucată zdrenţeroasă)-(lipsă), (eu)viu p.(eu) vin-*vìo-venio,* zău-*zeu* (vocativ)-*deus,* etc.

Al treilea domeniu arhaic este **umbriana,** care are un fonetism identic cu limba română în cazul oclusivei surde bilabiale **p,** acolo unde limba română foloseşte oclusiva sursă velară **c,** fonetism pe care l-am numit daco-umbrian. Exemple: apa-*aapas-aqua,* porumbel-*palumba* şi *palumbes-columba* (copt-v. *poquo-coctus*), iapă-*epona-equa,* limpede-*limpidus-liquidus,* patru-*petur-quator* etc. Acest fenomen îl găsim şi în

limba elenă în raport cu latino-romana: *pèpto-coquo, hìpos-equus, lìpo-linquo, pènte-quinque, pìos-quis,* etc.

Dacă, în raporturile limbii române cu latino-romana, unii pot prezenta transformarea romanului *c* în românescul *p*, în cazul limbii elene aşa ceva nu se mai poate susţine, limba elenă fiind mai veche ca existenţă şi atestare documentară. Rezultă, evident, că **acest fenomen fonetic este tot atât de vechi în limba română, ca şi în elenă şi umbriană.** Dacă ar fi vorba de un împrumut, atunci *p* românesc ar fi trebuit să fie înlocuit cu *c* latino-roman.

Acest raport de înrudire între latină şi limba lui Aineas şi Antenor din Troia este foarte bine reliefat de L. Petit de Julesville, atunci când vorbeşte de *"Iliade phrygienne de Darès"*: *"Phrygienii, adică scris în greacă, căci Troienii vorbeau un dialect grec şi nicăieri nu se spune în Homer că cele două părţi ar fi avut nevoie de interpret pentru a se înţelege"* ("Histoire de la langue et de la littérature française", Paris, 1896, T 3, 204).

Fondul comun româno-homerian, inexistent în latino-romană infirmă inscrierea limbii dace în *satem* şi a elenei în *kentum*. El ne duce la concluzia că **limba strămoşilor noştri daci a stat la baza ambelor grupe greacă şi latino-romană.** Numai studiul aprofundat comparativ român-latino roman-latin arhaic-umbrian-elen homeric ne poate duce la o concluzie corectă privind originea adevărată a limbii române şi ponderea şi caracterul elementului dac în geneza acesteia.

Romanizarea o fac "profesioniştii"...

Dr. M. Babeş mai face o afirmaţie nesusţinută şi anume că limba română ar deriva din latina populară, dar nu spune nimic cu privire la **lipsa totală de menţiuni documentare sau epigrafice cu privire la existenţa în Dacia măcar a unui singur individ din Latium sau Italia. Inscripţiile sunt scrise în totalitate în latina clasică.** Urmează întrebarea firească: **cine vorbea, în Dacia, latina populară, de la care ar fi putut prelua această limbă?** Îi răspundem noi: **nimeni !** Dacă ne-ar putea dovedi contrariul, i-am fi recunoscători. Deocamdată, ne dovedeşte că acuzaţiile aduse la adresa dr. N. Copoiu sunt bazate pe afirmaţii care contrazic toate descoperirile arheologice la care participă direct, precum şi toate scrierile anticilor cu privire la istoria Daciei. Oare ceea ce ne prezintă în acest domeniu este apropiat de formaţia sa ştiinţifică? Şi dacă nu este, atunci de ce se introduce în asemenea probleme? N-aveau dreptate romanii când spuneau *"si tacuisset, philosophus mansisset?"* Oare, aceasta se numeşte ştiinţă obiectivă? E rândul nostru să ne întrebăm, pe bună dreptate, cine e vinovat că *"o păgubitoare confuzie se poate naşte în mintea cititorului"* (cuvintele aparţin dr. M. Babeş): dr. N. Copoiu sau dr. M. Babeş?

Poate dr. Mircea Babeş să spună, pe baze pur documentare şi arheologice (nu pe simple afirmaţii necontrolabile), **câţi romani, italici, latini, huni, tătari, pecenegi, cumani, slavi, etc. au rămas în Dacia, pentru a participa la etnogeneza poporului român, comparativ cu**

numărul de daci în aceeaşi perioadă? Dacă poate, îl rugăm s-o facă, pentru că numai aşa ne poate convinge de concluziile pe care le prezintă în articolul sus citat.

În ce priveşte numele de ***rumân*** şi ***român***, ca şi originea lui, aceasta este o problemă foarte vastă ca tratare. Din studiile întreprinse asupra ei, vreau să relev doar faptul că **tema RUM este foarte răspândită în spaţiul tracic** şi că **prima atestare documentară cu privire la ţara noastră este RUMENIA,** termen folosit de Rudolf von Ems (decedat la **1245**), în lucrarea sa "Weltchronik". Numele de *rumân* îl întâlnim şi azi sub forma *"rumânul meu"*, adică *"bărbatul meu"*. Este adevărat că, **începând cu secolul XVI îl găsim folosit în paralel cu coruptela cultă *"român"*,** tot aşa cum, din Hotarul Rumii de lângă comuna Starchiojd – jud. Buzău, s-a făcut Hotarul Romei (C. M. Râpeanu şi N. I. Simache, *"Documente privitoare la istoria comunei Starchiojd"*, Ploieşti, 1968, doc. 12 din 20 mai 1961). **Iată cum romanizarea o facem noi...**

În fond, ce trebuie înţeles prin romanizare? Considerăm că Paul Mackendrick rezolvă cel mai bine această spinoasă problemă: ***"Romanizarea este esenţialmente o cultură a oraşelor"*** (*"Pietrele dacilor vorbesc"*, Bucureşti 1978, p. 81). **Odată cu abandonarea oraşelor de către romani s-a terminat şi cu cultura romană, plecată împreună cu autorităţile care o cultivau. Aşa s-a întâmplat şi cu influenţa slavă, turcă, fanariotă.**

Desigur, influenţe romane în Dacia au existat sub forme încă nerelevate de istoriografia şi filologia românească, dar pe care le am cuprinse în cadrul unui studiu încă nepublicat. Ele trebuiesc determinate prin alte metode cu adevărat ştiinţifice, nu prin metoda dicţionarelor, singura folosită până în prezent. De abia după studii şi cercetări interdisciplinare, eşalonate pe parcursul a **peste 20 ani,** am reuşit să definesc metodele adecvate rezolvării problemei originii popo-rului şi limbii române, să determin un număr impresionant de cuvinte de origine autohtonă, daco-latină şi să pot prezenta, în cadrul acestui capitol, esenţa unei părţi din concluziile la care am ajuns. Îmi dau seama, perfect de bine, că, **pentru profesionişti, revizuirea vechilor concepţii este o muncă imensă, dar trebuie făcută.**

Închei această succintă completare la articolul dr. M. Babeş, precizând că romanii au totuşi un merit, pe care nu l-au urmărit şi care le iartă o parte din păcatele cu care s-au împovărat creând Imperiul Roman: **au trezit conştiinţa de unitate etnică şi lingvistică a popoarelor neolatine, dar latine înainte ca cetatea eternă să se fi înfiripat.**

"ROMANIZAREA" – UN BASM DE ADORMIT "SAVANŢII" !

Locuitorii Romei nu s-au "romanizat"...

Una dintre problemele foarte dezbătute şi, în acelaşi timp, foarte controversate, este aceea privind **originea poporului român şi a limbii române.**

Foarte mulţi cercetători şi oameni de ştiinţă români pun accentul pe romanizarea geto-dacilor şi adoptarea de către aceştia a limbii romane. Dar, **absolut nici unul** dintre profesioniştii care se ocupă de aceste două aspecte ale fiinţei poporului român de azi **nu prezintă metodele folosite în determinarea romanizării şi a adoptării limbii romane de către geto-daci.** Cu uimire, trebuie să constatăm că **locuitorii de azi ai Romei nu vorbesc limba latină, ca şi locuitorii întregii Italii.** Prin urmare, strămoşii lor n-au avut capacitatea de a învăţa limba romană, cunoscută sub denumirea de latina clasică, iar geţii de pe Bug (tirageţii) au învăţat-o. Bravo lor!

În ce priveşte romanizarea, conform Dicţionarului limbii române (DLR), prin **romanizare** se înţelege *"a imprima (unei ţări, unei regiuni) caracterul romanităţii, a face (să fie) roman, a introduce civilizaţia romană".* Rezultă cu certitudine că, ţinând seama de această definiţie, **locuitorii Romei antice nu s-au *"romanizat".***

...dar dacii liberi au fost mai "hărnici" !

Pentru a înţelege cum este privită romanizarea la noi, este suficient a ne referi la D. Protasse, care, în excepţionalele sale descoperiri, prezintă, în *"Un cimitir dacic la Soporu de Câmpie"* (Bucureşti, 1976, pag. 57), unele dintre concluziile sale: *"... Cu cât procesul de romanizare prin limbă şi mai ales prin cultură câştigă din ce în ce mai mult teren printre autohtoni..."*; apoi, la pag. 77: *"Obiceiul de a pune defunctului «obolul lui Charon» nu este singurul element pe care băştinaşii daci l-au împrumutat din domeniul religios funerar greco-roman".* Precizăm că acest obol a fost **găsit numai în două morminte din cele 191 descoperite şi cercetate.** Deşi suntem în faţa unui minor element de natură romană, totuşi autorul mai precizează: *"Faptul că populaţia înmormântată aici îşi însuşise un obicei pe care înainte vreme nu-l avea,...reprezintă mărturia grăitoare că această populaţie trăia de mult timp sub ocupaţia romană...".* Or, este evident că existenţa numai în două morminte din cele 191 a câte un obol nu poate reprezenta un grad înalt de romanizare, astfel cum afirmă şi Sebastian Morintz în *"Materiale",* VII, 1961, pag. 446.

Față de acest sistem de concluzii, similar şi cu al altor cercetători, privind romanizarea în Dacia şi însuşirea limbii romane, se impune a se adopta metode pur ştiinţifice pentru a se putea ajunge la concluzii corecte. Una dintre aceste metode este, cu siguranță, ***statistica matematică,*** definită ca *"ramură a matematicii care elaborează noțiunile şi metodele folosite în statistică"*.

Pentru a dovedi temeinică folosirii statisticii matematice, vom prezenta în continuare câteva din studiile privind nivelul romanizării şi al adoptării limbii romane, în care s-a folosit această nouă metodă de cercetare.

Nici-un roman nu a fost înmormântat în Dacia...

La cea de-a treia Consfătuire a Societății de Științe Matematice din România, Vălenii de Munte, **1982,** am prezentat rezultatele statistice privind etnogeneza poporului român în perioada anilor 106-271, aşa zisa *"romanizare"* în Dacia Porolissensis şi originea limbii române, folosind metoda statisticii matematice şi a statisticii matematice glotocronologice. Pentru a ilustra şi mai bine **minimalitatea influenței romane în Dacia traiană,** vom prezenta în continuare **rezultatele statistice ale analizei a două mari necropole, situate în două zone în care influența romană ar fi trebuit să fie extrem de puternică: Dacia Malvensis,** cu necropola de la Locusteni, şi **Dobrogea,** cu necropola romano-bizantină de la Callatis-Mangalia.

Înainte de a intra în fondul problemei, se cuvine a face unele observații la lucrarea lui G. Popilian, *"Necropola daco-romană de la Locusteni"* (Bucureşti, 1980), pe care o vom prezenta şi statistic, preluând întocmai cifrele furnizate. Această necropolă a fost descoperită pe teritoriul satului **Locusteni,** comuna Daneți, jud. Dolj şi a fost datată sec. II–III e.n.

Sub influența obsesiei fenomenului presupusei *"romanizări"*, însuşi titlul lucrării este eronat. **Necropola nu este daco-romană, ci numai dacă,** deoarece:

–nu conține morminte de romani

–nu conține morminte de factură romană sau romane

–nu conține urne romane, deşi autorul foloseşte uneori, bineînțeles greşit, termenul de *"urnă romană"*, care în fapt este o oală (*op. cit.*, p. 56, 82). Este stabilit că urnele romane aveau forma unei colibe miniaturale, aşa cum ele au fost prezentate în cadrul poziției *"Roma la Bucureşti"*, din 1980. Dar, aşa ceva nu există în necropola de la Locusteni şi în *nici una din necropolele din Dacia*, de unde rezultă categoric că ***nici un roman nu a fost înmormântat în Dacia.***

"Romanizare" cu...o monedă şi un ciob !

Aceeaşi obsesie a *"romanizării"* îl face pe autor să considere ceramica similară aceleia din provinciile romane, deci nu din Roma,

ca fiind de origine romană. Că greşeşte, ne-o confirmă autorul pe parcursul lucrării.

La pag.62–63, se menţionează: *"s-au descoperit în morminte monede indicând gradul de romanizare a populaţiei autohtone din această aşezare"*. Într-adevăr, s-a găsit **o monedă** de bronz din timpul lui Lucius Verus, emisă în anul 162–163 e.n. Raportată la cele **292** înmormântări, moneda folosită probabil ca *"ort"* reprezintă o influenţă de **0,34%.** Comentariile sunt de prisos. Acest rezultat nu concordă nici cu concluzia autorului expusă în continuare: *"În această vreme* (n.n. – sec. II–III e.n.), *procesul de romanizare ajunsese la un grad prea înalt ca să mai poată fi vorba de daci neromanizaţi"* (sic!).

La pagina 70 găsim: *"În mormântul nr. 117, printre cioburile care acopereau urna, s-a aflat unul* (n.n. deci **numai un ciob** printre toate celelalte) *mai deosebit decât celelalte...Din punct de vedere icono-grafic, medalionul nostru se încadrează în reprezentările zeului* ***Sol****... Vasul cu medalionul aplicat* (n.n. – eroare gravă, deoarece **nu s-a descoperit un vas, ci un simplu ciob, găsit cine ştie pe unde şi adus în mormânt),** *descoperit în cimitirul de la Locusteni dovedeşte că şi în această aşezare rurală este prezent obiceiul unor ofrande aduse zeilor în asemenea vase"*. **Iată cum obsesia *"romanizării"* trans-formă, dintr-o simplă trăsătură de condei, într-un vas (chiar cu ofrande), un biet *"ciob deosebit"!*** Procentual, importantul ciob reprezintă, ca şi în cazul monedei, doar un procent de **0,34%** în raport cu numărul înmormântărilor.

La pagina 74 mai aflăm: *"(oala-borcan) tipul 3 corespunde tipului 7 al clasificării noastre. Este din pastă gri-deschisă şi are forma* ***evident moştenită din fondul autohton dacic.*** *Este o transpunere la roată a unor forme dacice lucrate cu mâna"*. Dar, stupoare! Acest tip de vas este înscris, totuşi, la capitolul I – "Ceramică de factură romană"! (p. 65).

Acelaşi fapt îl constatăm şi pentru tipul 1 (pag. 74): *"Această categorie de oală-borcan este* ***tipică provincial-romană*** *pentru Dacia. Prototipul ei este tot un vas din Latène-ul dacic. Forma aceasta este răspândită peste tot în Dacia"*. Iată, deci, că trebuie să considerăm termenul de *provincial-roman pentru Dacia* echivalent cu *dacic.* În ce priveşte tipul 4, el *"are, de asemenea, un prototip în epoca anterioară, cu analogii în Noricum şi Pannonia"*.

"Romanizare" de...7,5%

La paginile 59–60, autorul îşi însuşeşte şi o concluzie foarte importantă a arheologului dr. Mircea Babeş, atunci când el însuşi ne spune: *"Aşa după cum afirmă şi Mircea Babeş, principalele trăsături ale mormintelor din* ***necropolele dacice de epocă romană****, indiferent că este vorba de teritoriile cucerite sau de cele rămase în afara imperiului, sunt în esenţă aceleaşi"*. Iată cât de clar şi precis este expusă **lipsa de influenţe romane în cimitirele *"de epoca romană"!*** Insistăm asupra acestui calificativ, pentru că autorul însuşi se contrazice grav atunci când, tot el, afirmă trei pagini mai departe (p. 63): *"De aceea, mi se*

pare că termenul de daco-romană pe care îl atribuim necropolei de la Locusteni este mai potrivit decât termenul de necropolă dacică din epoca romană."

La paginile 66–67, autorul declară: *"Ornamentul* (n.n. – de pe o oală cu două torți) *credem că este de tradiție Latène. Nu este imposibil• nici originea dacică a acestei* ***forme provincial-romane****. Afirmația se bazează pe asemănarea evidentă cu un vas dacic publicat de I. H. Crişan".* Vedem, deci, din nou, cum caracteristica *"provincial-romană"* este echivalentă cu *"dacică".* Dacă ar fi fost romană, se înțelege de la sine că autorul n-ar fi folosit termenul *"provincial-romană".*

Tot la pagina 66, cu referire la tipul 2 de oale-borcan, citim: *"acest sistem de decorare este moştenit, se pare, din Latène-ul târziu. Este evidentă, credem, analogia vasului pe care îl prezentăm cu cele care dateaz• din Latène, descoperite în Pannonia, pe teritoriul oraşului Budapesta".* Şi totuşi, aceste oale-borcan sunt categorisite la ceramica de factură romană...

În aceeaşi categorie este inclusă şi ceramica fină de culoare cenuşie, deşi *"unele dintre acestea au drept prototipuri forme autohtone din Latène-ul târziu"* (pag. 71), printre care enumeră:

–oalele-borcan (pag. 71) la care tehnica lustruirii în realizarea ornamentării *"este cunoscută încă din Latène. Dacii foloseau acest mod de ornamentare cu mult înainte de cucerirea romană, devenind procedeu tehnic obişnuit în faza clasică a ceramicii geto-dacice"* (p. 72);

–capacele din pastă fină cenuşie *"fac parte dintr-un tip bine cunoscut de geto-daci şi înainte de cucerirea romană"* (pag. 73).

Trecând la obiceiurile rituale dinainte şi de după cucerirea romană, le vom înşirui astfel cum ni le prezintă autorul însuşi:

a) ***dacice***

–incinerarea celor morți în afara necropolei (pag. 60), obicei preexistent cuceririi romane;

–necropola e plană, adâncimea maximă fiind 1 m (pag. 60) şi birituală: incinerație pentru adulți şi înhumare pentru copii (pag. 60–61);

–depunerea resturilor calcinate în urnă sau groapă simplă, obicei semnalat în necropolele geto-dacice de la Murighiol şi Satul-Nou, care datează cu mult înainte de cucerirea Daciei de către romani (pag. 60);

–căptuşirea gropilor funerare cu pietre (pag. 62);

–acoperirea gropilor şi urnelor funerare cu pietre sau cioburi ceramice;

–aşezarea de pietre în rânduri suprapuse peste mormânt sau chiar peste cel incinerat, obicei consemnat în *"practica funerară anterioară tracică din prima epocă a fierului"* (pag. 62);

–ospățul funerar şi ofrandele de carne, ritual care *"are o tradiție străveche şi este documentat şi în necropola de la Ocnița datată în sec. II î.e.n. – I e.n."* (pag. 62);

–reprezentare de cai, care *"îşi are originea în Latène-ul geto-dacic, aşa cum a afirmat şi Gh. Bichir"* (pag. 76–77);

–încrucişarea, legarea picioarelor, cu *"origini străvechi"* (pag. 58);

–folosirea oalelor ca urnă, spre deosebire de romani, care foloseau colibe miniaturale.

Ca o sinteză a obiceiurilor noastre dacice, autorul însuşi conchide:

–"... *asemănarea necropolelor dacice din provinciile Dacia şi Moesia Inferioară cu cele* ***extra fines provinciae*** *este consecinţa unităţii culturale a geto-dacilor înainte de cucerirea romană"* (pag. 60) şi care a dăinuit şi după cucerirea romană, astfel cum rezultă din prezentările nenumărate ale autorului;

–bogăţia ceramicii este explicabilă, în primul rând, prin descoperirea la Locusteni a unui atelier cu două cuptoare, în jurul cărora *"nu s-au găsit fragmente ceramice decât din categoria vaselor din pastă cenuşie fină şi din pastă grosolană lucrate cu mâna... Este de presupus însă că, măcar unele forme de vase din categoria celor din pastă fină de culoare roşie-cărămizie, să fi fost produse în marile centre ceramice de la Romula sau Sucidava"* (pag. 76).

b) romane: obolul

Înainte de a trece la stabilirea elementelor necesare statisticii şi având în vedere observaţiile făcute până în prezent, vom mai face o precizare.

În antichitate, ca şi azi, produsele erau de trei categorii: originale-autohtone, import şi imitaţii/asimilări. Ceea ce trebuie să luăm în consideraţie în procesul de aşa-zisă *"romanizare"* sunt: produsele original-autohtone şi imitaţiile/asimilările. **Importul este o simplă modă** şi, atâta timp cât el nu a fost introdus în producţia internă prin imitaţie sau asimilare, el nu influenţează natura unei civilizaţii, având deci un caracter pasager. Prin urmare, vom exclude din calcule importurile şi vom considera ca fiind de origine dacică toate elementele caracterizate de autor ca atare.

Racapitulând, obţinem:

		romane	dacice
– oale cu două torţi		20	7
– oale-borcan		5	135
– castroane-străchini		2	9
– farfurii		8	–
– capace		–	6
– cupe		2	–
– cană cu o toartă		20	18
– talere		–	1
– fructiere		–	2
– fibule		–	27
– podoabe de argint lucrate în filigran:		–	45
• cercei tip carpic	– 19		
• perle-butoiaş tip carpic	– 8		
• pandantive-coşuleţ tip carpic	– 16		
• pandantive cu corp tronconic	– 4		
– cercei		–	3
– coliere (provincial-romane)		–	1

– brățări de bronz	1	1
– oglinzi de argint (provincial-romane)	–	1
– mărgele	–	34
– catarame	–	1
– verigi de bronz	–	3
– ace	–	1
– pudră roz	4	–
– obiecte de fier	1	16
– amuletă de os	–	1
– vase de sticlă	–	1
– obiceiuri rituale:		
a) dacice		
• incinerarea în afara necropolei	–	216
• depunerea resturilor funerare în oale sau gropi simple	–	216
• acoperirea mormintelor cu pietre	–	40
• acoperirea mormintelor cu cioburi	–	40
• căptuşirea gropilor funerare cu pietre	–	1
• ofrande de carne	–	6
• reprezentări de cai	–	1
• legarea picioarelor	–	1
b) romane: obol	1	–

Prin urmare, folosind metoda mediei ponderate, influența romană asupra culturii materiale este:

$$\frac{20+5+2+8+0+0+0+0+0+1+0+0+0+0+0+4+1+0+0+2+20+0+0+0}{27+140+11+8+6+27+45+3+1+2+1+34+1+3+1+4+17+1+1+2+20+18+1+2}\times 100=\frac{63}{376}=16{,}76\%$$

În ce priveşte riturile funerare, inflluența este:

$$\frac{0+0+0+0+0+0+0+1}{216+216+40+40+1+6+1+1+1}\times 100=\frac{1}{522}=0{,}19\%$$

Per total, influența romană în cadrul necropolei de la Locusteni devine: $\frac{1+63}{522+376}\times 100=7{,}12\ \%$

Comparând cu influența romană calculată pentru necropola dacică de la Soporu de Câmpie, jud. Cluj, prezentată la cea de-a treia Consfătuire a Societății de Ştiințe Matematice, Vălenii de Munte, 1982, obținem: Soporu de Câmpie – **7,5%; Locusteni – 7,15%.** Cifrele sunt aproape identice, ceea ce confirmă, odată mai mult, corectitudinea aplicării metodei statisticii matematice în studiul istoriei patriei noastre.

Pentru a scoate în evidență caracterul dacic al necropolei de la Locusteni, am ales, ca element de comparație, necropola cu adevărat romano-bizantină, de la Callatis-Mangalia, datată sec. IV-VI e.n., când vechile obiceiuri rituale şi elemente de cultură materială grecoromană erau încă evidente.

Tipurile de morminte descoperite la Mangalia sunt:

– tip cistă, construite din piatră

– cu cameră boltită şi dromos

– cu cameră simplă
– în groapă simplă
– cu galerie
– în amorfă

Toate acestea nu au nimic comun cu cele de la Locusteni şi nici măcar cu acelea de la Murighiol-Dobrogea, care sunt identice cu tipurile de la Locusteni – deşi Murighiolul e mai aproape de Callatis – explicabil prin aceea că sunt dacice.

În ce priveşte cultura materială, **la Mangalia au fost descoperite următoarele obiecte (tipuri):**

–*urcior*: cu decor striat, fără decor, cu corp oval;

–*cană*: piriformă, cu corpul oval, cu gura trilobată, cu corpul sferoidal, tip kantharos;

–cănuţă cu mâner, pahare, amfore, unguentariu de lut ars, opaiţe;

–*vase de sticlă*: cu corp prismatic, recipient cu corp cilindric, vase sferoide, vase cu corp elipsoidal, unguentariu (lăcrimariu), cu corpul piriform;

–*bolul* (cupă), balsamariul;

–*fibule*: cu buton în formă de ceapă, de fier de tip *"mit umgeschlagenem Fuss"* (picior întors);

–*catarame*: de argint, de bronz (cu armătura şi inelul de formă ovală sau semicirculară, cu armătura rectangulară şi inel oval-semicircular, cu armătura rectangulară şi inel oval, iar partea superioară în formă de şa, cu armătura în formă de inimă, cu armătură şi inel în formă ovală, cu armătura încrustată cu pietre semipreţioase/cloisonnée, fără armătură) şi de fier;

–*capete de curea*: în formă de inimă, în formă de amforă şi în formă de limbă;

–*aplici* de curea cloisonnée, aplică de bronz-cap de meduză;

–*obiecte de podoabă*: cercei (de aur simpli din sârmă înfăşurată la capete, din aur în formă de clopot, din aur cu calotă emisferică, din aur cu rozetă, din aur în formă de sâmbure de migdală, din aur în formă de scoică, de argint, de bronz cu capete pliedrice), *brăţări* (din argint, de bronz din sârme răsucite, din bronz cu capetele petrecute şi înfăşurate, de bronz cu capete de animale, de bronz cu capetele ornamentate sau simple, de os, de sticlă, de agat), *inele* (de metal simple fără chaton, de metal cu chaton, de argint cu monogramă, de os), *mărgele* (medalioane de sticlă, de sticlă cu decor pictat, de sticlă poliedrice faţetate, de sticlă îngemănate, de sticlă bitronconice, de sticlă plate, de sticlă în formă de inimă, în formă de picătură, de sticlă în formă de **opt,** de sticlă inelare, de sticlă în formă de cană, de chihlimbar, de cornalină, de coral), *pandantive, amulete de sidef;*

–*obiecte de toaletă*: pieptene de os, oglinzi, ace de păr din metal, ace de os, pensetă, ligulă;

–*obiecte diferite*: statuetă de lut, cuţit de fier, amnar de fier, ace de cusut din bronz, stilus cu mânere, plăcuţe de os rectangulare, zaruri de os, fusaiolă de sticlă.

Statistic, din această enumerare rezultă un total de **91 obiecte,** din care sunt **comune** cu cele de la Locusteni, dar numai ca titulatură, un număr de **8:** cănuța cu mâner, fibula, catarama, brățara de bronz, mărgeaua, pandantivul, oglinda, acul.

Dar, nici unul din aceste opt categorii de obiecte nu are analogii la Locusteni. Rezultă că o necropolă tipic romano-bizantină nu este comparabilă cu una dacică. Şi atunci, mai putem oare califica necropola de la Locusteni ca fiind daco-romană din moment ce ea nu are absolut nici un element, de cult sau material, comun cu cele de la Callatis-Mangalia? Evident că nu!

Care sunt concluziile autorului? Iată-le:

"Olăria primitivă dacică lucrată rudimentar cu mâna, fără corespondent în cea romană, a persistat nu numai în aşezările rurale, unde era de altfel firesc, ci şi în centre militare cum ar fi Slăveni, Bumbeşti, Stolniceni, Drobeta, Romula, în Dacia Inferioară şi în multe castre din Dacia Superioară. În castrele romane din zona subcarpatică a Munteniei s-a găsit, de asemenea, ceramică dacică". Şi, mai departe: *"Obiceiul de a depune monede în morminte, întâlnit în necropola de la Locusteni* (n.n. – **una**), *alături de prezența unui vas de cult* (n.n. – **un ciob**) *al zeului* ***Sol*** *reprezintă* ***dovezi de necontestat*** *că populația înmormântată aici îşi însuşise obiceiuri romane, străine religiei sale, încă din a doua jumătate a sec. II e.n., că această populație a fost receptivă nu numai la cultura materială, ci şi la cultura spirituală şi că, în sfârşit,* ***procesul de romanizare se afla într-un stadiu avansat".*** (*op. cit.*, p. 78, 106). La asemenea afirmații, orice comentariu este de prisos...

În lumina statisticii matematice, romanizarea apare astfel ca o pură ficțiune în toate cazurile analizate până în prezent. Un procent de **7,12%** nu poate fi categorisit decât ca **un împrumut normal,** evidențiat la toate popoarele şi în toate epocile. Căci, dacă noi am asimilat autoturismul Dacia 1300 şi alte bunuri de consum, nu înseamnă că ne-am pierdut ființa națională. Acelaşi lucru se poate spune şi despre daci: procentul de 7,12% la Locusteni şi 7,5% la Soporu de Câmpie evidențiază tocmai **refractaritatea populației autohtone dace față de influențele străine.** Şi astfel, putem spune, fără să greşim, că dacii de la Locusteni au rămas tot daci...

Romanii din Dacia – puțini, bătrâni şi fără copii...

Conform unor afirmații nesusținute cu argumente, se mai spune şi azi că poporul român este urmaşul dacilor şi romanilor, dar **nu se precizează niciodată câți daci şi câți romani au participat la această etnogeneză.**

Datorită recensămintelor efectuate periodic, ştim azi că **Roma avea, în timpul împăratului Augustus, circa 250.000 locuitori, iar Imperiul Roman circa 60.000.000 locuitori.** Deci, dacă toți locuitorii Romei ar fi plecat în imperiu, raportul dintre romani şi localnici ar fi fost 250.000 : 60.000.000 = 0,004167, adică **0,4167%.** Dar, **cum din Roma şi chiar din Italia n-avea voie să plece nimeni, rezultă că aportul**

romanilor la etnogeneza altor popoare, inclusiv a poporului român, a fost, practic, nulă.

Conform unor estimații (v. Horia C. Matei, *"O istoria a Romei antice"* (București, 1979), **populația Daciei, în secolul I e.n., era de circa 1.000.000 locuitori,** ceea ce ar corespunde cu capacitatea Daciei sub Burebista de a mobiliza 200.000 de soldați.* Nu trebuie să omitem nici faptul că **cetățenii romani nu aveau voie să se căsătorească cu cei care nu aveau *jus civium*. Acest *jus civium* nu aparținea decât locuitorilor Romei,** deoarece locuitorii Italiei aveau doar *jus italicum*, reprezentând drepturi mai reduse decât acelea de care se bucurau locuitorii Romei, în timp ce locuitorii din afara Italiei aveau doar *jus peregrinum*, care era și mai restrâns. Apoi, repulsia față de cei ce nu făceau parte din protipendada/latifundiarii romani era așa de mare, încât **era interzisă căsătoria între patricieni și plebei,** deși și unii și alții aveau *jus civium*. **Este cu atât mai evidentă interdicția căsătoriilor dintre cetățenii Romei și daci, care nu aveau decât *jus peregrinum*.** Așa se explică de ce **nu s-a găsit nici un document în care un proprietar de pământ roman din Dacia să-și lase averea la copii,** lăsând-o la sclavi sau la liberți. Rezultă că nu aveau copii legitimi și nici măcar "din flori".

În concluzie, **contribuția romanilor la etnogeneza poporului român este nulă.**

O altă precizare foarte importantă este aceea că cetățenii romani-patricieni, ca să poată candida la postul de **senator pe viață,** printre alte condiții trebuiau s-o îndeplinească și pe aceea de a avea un anumit **stagiu în armată și administrație în afara Romei.** Desigur, după ce-și făceau acest stagiu, ei se întorceau la Roma, pentru a putea candida la funcția de senator.

Coloniștii aduși în Dacia nu erau romani !

Exagerările inițiale, pornite din entuziasmul tineresc și patriotic provocat de asemănarea izbitoare dintre limba ardeleană și cea romană/latina clasică, au început să se estompeze odată cu publicarea la Pesta, în **1812,** a *"Istoriei pentru începutul Românilor în Dachia"* a lui **Petru Maior,** lucrare care are, la pag. 302–323, o *"Dissertație pentru începutul limbii românești"*. Chintesența acestei *"Dissertații"* o găsim la pag. 316, unde se spune: *"De aciia, măcar că ne-am desprins a zice că limba românească e fiică limbii lătinești, adică ceii corecte, totuși, de vom vrea a vorbi oblu,* ***limba românească e mamă limbii ceii lătinești*"**. Din păcate, concluzia la care a ajuns Petru Maior, după o matură chibzuință, nu a găsit ecoul cuvenit la toții filologii români. O

---

* **N. edit.:** Estimarea altor autori, de 3.000.000 locuitori, pare mai realistă pentru regatul lui Burebista, care se întindea de la Nipru până în Germania și Elveția, inclusiv în sudul Dunării. În condițiile expuse (200.000/1.000.000), Imperiul Roman ar fi trebuit să aibă o armată de 12.000.000 soldați !!!...

atenție deosebită trebuie acordată, totuşi, unor **lucrări de mare valoare, prin care s-a încercat reconstituirea fondului autohton geto-dac.** Printre acestea putem cita: *"Vocabularul autohton al limbii române"*, autor Grigore Brâncuş (1983, cea mai valoroasă), *"Limba traco-dacilor"* – de I. I. Russu, *"Elemente autohtone în limba română"* şi *"Etnogeneza poporului român"*, ale aceluiaşi autor, *"Originea limbii române"*, (Bucureşti 1981), de I. Coteanu, *"Istoria limbii române"*, Buc. 1980 de Gh. Ivănescu etc. Toate aceste realizări constituie un veritabil progres în reconstituirea limbii dacilor, dar nu suficiente.

Realitatea ne demonstrează că un popor mic, cum sunt țiganii, nu a renunțat la limba maternă. Dar, **un popor mare, cum a fost cel geto-dac, creator al uneia dintre cele mai înalte culturi spirituale şi materiale începând chiar din paleolitic şi continuând în neolitic şi antichitate, singurul din emisfera boreală având o vechime atestată arheologic de 1.800.000–2.000.000 ani, un popor care nu a acceptat niciodată stăpânirea romană, nu putea ca, în decurs de numai 50 ani** (de la 220 e.n., de când datează lespedea de mormânt de la Brigetio-Pannonia, având înscris pe ea *M. Ulpius Celerinus* ***interprex dacorum,*** până la 271 e.n., când începe retragerea lui Aurelian din Dacia) **să piardă două limbi; limba dacă şi apoi limba romană (dacă ar fi adoptat-o).**

Subaprecierea ponderii fondului autohton în totalitatea lexicului românesc a fost şi este generată, în continuare, de o serie de factori:

–asemănarea dintre limba română şi cea romană, mai puternică decât cea dintre limba romană şi celelalte limbi romanice;

–lipsa documentelor scrise în limba dacă;

–studiul limbii române începând cu sec. VI e.n.

Ultimul dintre factorii enumerați este cel mai dăunător, deoarece impune studierea acestei origini numai în legătură cu limba unor popoare recent stabilite la granițele țării noastre, având o cultură inferioară geto-dacilor, din care cauză nu posedă documente scrise în limba lor înainte de sedentarizarea în spațiul din jurul țării noastre, locuit în totalitate de getodaci, în antichitate. Este ştiut şi stabilit că **influențe culturale, deci şi lingvistice, nu pot fi primite decât de la popoare cu o cultură superioară.** În ceea ce priveşte pe provincialii romani, trebuie precizat că **limba romană/latină clasică era vorbită la Roma numai de patricieni şi scriitori, deci de câteva sute de persoane,** în timp ce plebeii vorbeau o limbă latină, foarte diferită de cea romană, astfel încât a fost nevoie să apară instituția numită *advocatio* şi *advocatus*, care era un fel de translator între patricieni şi plebei. Prin urmare, dacii nu aveau de la cine să învețe limba romană. **Absolut toți coloniştii, aduşi după cucerirea unei treimi din Dacia, erau din afara Romei şi a Italiei.** O demonstrează, în special, credințele timpului respectiv, precum şi interdicția de a părăsi Italia şi Roma.

Studiile întreprinse într-o perioadă de peste 50 de ani m-au condus la confirmarea afirmației lui Petru Maior în a sa *"Dissertație"*. De aceea, noi avem elemente lexicale ce se regăsesc în latina arhaică, ca şi mai mult ca perfectul indicativ, total diferit de cel din

latina clasică. **Mai avem elemente lexicale chiar în "Iliada" şi "Odiseea" lui Homeros. La stabilirea originii şi vechimii limbii române, un rol decisiv îl are folosirea *statisticii matematice glotocronologice.*** Înţelegem prin această metodă: folosirea statisticii matematice în determinarea volumului unei familii de cuvinte, combinată cu analiza apariţiei şi dezvoltării în timp a acestei familii la două popoare înrudite sau vorbind limbi asemănătoare şi stabilirea, pe această cale, a creatorului ei. Mai precizăm că **absolut toate scrierile antice arată originea dardană a romanilor şi plecarea lor din nordul Balcanilor, după războiul troian** (1272–1270 î.e.n.), **deci din spaţiul Daciei lui Burebista.**

Romanizare cu...limba dacă

Pentru prezentarea noii metode şi a rezultatelor ei, am ales un număr de **86 etimoane,** adică **7%** din fondul de bază comun al latinii dunărene, cărora li se atribuie ca origine corespondentele respective din limba latină clasică/limba romană. Din etimoanele analizate, **83** pot fi considerate **de origine dacică,** deoarece le găsim la Homeros sau în latina arhaică (ele nu se mai foloseau în latina clasică) sau marchează o evoluţie fonetică de la cuvântul daco-român la cel roman, conform legii închiderii vocalelor (v. ANEXA nr. 1). Pe baza aceloraşi considerente, celelalte **3 etimoane** sunt considerate a fi **de origine romană** (v. ANEXA nr. 2).

Cele 83 etimoane analizate au între 0–73 derivate romane şi 0–38 derivate dacoromâne, astfel:

- 45 etimoane cu zero derivate comune, adică 54,22%
- 28 etimoane cu 1 derivat comun, adică 33,74%
- 9 etimoane cu 2 derivate comune, adică 10,84%
- 1 etimoan cu 3 derivate comune, adică 1,20%

Dacă eliminăm derivatele reprezentând participiile trecute ale verbelor derivate, atunci situaţia este următoarea:

- 58 etimoane cu nici un derivat comun, adică 69,88%
- 23 etimoane cu 1 derivat comun, adică 27,71%
- 2 etimoane cu 2 derivate comune, adică 2,41%

Dintre cele cu nici un derivat comun, cităm câteva mai sugestive şi, în acelaşi timp, mai reprezentative:

Nr. cr.	Etimon	Derivate romane	Derivate daco-române
1.	*albus*-alb	53	33
2.	*argentum*-argint	28	12
3.	*bos*-bou	49	10
4.	*quaerere*-cere (a)	27	21
5.	*currere*-curge (a)	59	12
6.	*focus*-foc	16	17

7. *fundus*-fund	15	24
8. *inclinare*-înclina, închina (a)	18	13
9. *locus*-loc	37	26
10. *mollis, molle*-moale	34	30
11. *teneo*-ţine (a)	38	38
12. *vinus*-vin	51	11

Pentru a se înţelege mai importanţa şi aspectul necorespondenţei derivatelor în cele două limbi, redăm în continuare, ca exemplu, **derivatele etimonului *foc-focus*,** element fundamental în viaţa oricărei comunităţi umane:

– *focacius,* a, um "copt sub cenuşe"
– *focaria* "bucătăreasă"
– *focarius* "bucătar"
– *focatius,* a, um – v. focacius
– *focilatio* "reîncălzire"
– *focillatio* "reîncălzire"
– + *focillus* "cămin"
– *focula* "sobă"
– + *foculare* "sobă"
– + *foculo, are* "a face să se încălzească"
– *foculum* – v. focula
– *foculus* "foc mic"

Din cele expuse mai sus rezultă o întrebare elementară: **de ce la acest etimon,** reprezentând activităţi umane de bază şi formând fondul comun al limbajului roman şi daco-român, **derivatele sunt total diferite?**

Numărul foarte mare de etimoane comune romane şi daco-române (1253), alcătuind fondul *latinii dunărene*, cum o defineşte extrem de sugestiv I. Coteanu în *"Istoria limbii române",* poate avea două explicaţii:

- **o limbă comună veche având două ramificaţii de bază: daco-latina şi romana;**
- împrumuturi ale daco-românei din limba romană.

Referindu-se la rezultatele obţinute prin folosirea metodei enunţate anterior – *statistica matematică glotocronologică* –, **a doua ipoteză se elimină de la sine,** deoarece este o imposibilitate practică şi în acelaşi timp o aberaţie a admite împrumutarea unui etimon, extrem de bogat în derivate, din fondul de bază al limbii romane, fără a împrumuta măcar un derivat elementar, cum ar fi, de ex., *focula* "vatră". Această constatare are caracter general, deci capătă caracterul unei legi lingvistice.

Explicaţia este inclusă în prima ipoteză: **un popor foarte răspândit – tracii, din care ramura cea mai numeroasă o formau geto-dacii,** unicitate care s-a menţinut atâta timp cât acest popor a avut o vatră nu prea întinsă, **a creat o limbă unică, folosită în spaţiul primar, anume zona carpato-dunărean-pontică. Din acest popor s-au desprins *prisci latini, umbrienii, oscii, sabinii* etc, probabil la începutul mileniului II î.e.n., când se produce şi plecarea aheenilor din acelaşi spaţiu carpato-dunărean.** Este posibil ca această desprindere să fi avut loc mult mai înainte, atunci când fondul comun al daco-latinilor rămaşi în Dacia şi al celor plecaţi era limitat la etimoane. **Dezvoltarea separată a acestor două ramuri a condus la crearea de noi activităţi materiale şi spirituale, deci la apariţia unor derivate independente.** Ele nu vor semăna între ele, pentru că se vor

naşte în alte condiţii de existenţă materială şi spirituală. Pentru susţinerea acestei ipoteze, citām – ca exemplu – etimonul *argint-argentum* şi derivatele lui: în timp ce la daco-români ele sunt legate de meseria prelucrării argintului, aceasta fiind o ocupaţie primară, la romani, popor mai comerciant decât dacii, ele reprezintă şi noţiuni legate de monedă şi negustorie, ca ocupaţii evoluate faţă de meseria de argintar.

Derivate romane	Derivate daco-române
1. *argintalis, e* "alb ca argintul"	– arginta (a)
2. *argentaria* "bancă"	– argintar
3. *argentarium* "dulap pentru argintărie"	– argintare
4. *argentarius, a, um* "de argint"	– argintărie
5. *argentatus, a, um* "argintat"	– argintat, ă
6. *argenteolus, a, um* "piesă mică de argint"	– arginti (a)
7. *argentiolus, a, um* "piesă mică de argint"	– argintiu, ie
8. *argenteus, a, um* "de argint"	– argintos, oasă
9. *argentiexterebronides, argentumexterebronides* "excroc cu argintul"	– argintui (a) – argintuit, ă
10. *argentifex* "argintar"	– argintică
11. *argentifodina* "mină de argint"	
12. *argentosus, a, um* "amestecat cu argint"	
13. *argentarius* "bancher"	
14. *deargento, are* "a arginta"	

În ce priveşte cele trei etimoane considerate de origine romană (v. TABEL nr. 2), acestea sunt: *arma-arma*, cu 6 derivate comune, *catena-căţână*, cu nici un derivat daco-român, dar cu 12 derivate romane şi *comparo-cumpăra* (a), cu 3 derivate comune.

Limba latină s-a născut în Dacia

Cele 1273 etimoane latine păstrate în spaţiul carpato-dunăreano-pontic reprezintă cel mai mare număr de etimoane latine păstrate de un popor neolatin. Este şi aceasta o dovadă în plus că limbajul latin a apărut în Dacia, nu în Latium şi că acest limbaj este extrem de vechi, desigur mai vechi decât scrisul de la Tărtăria din mileniul VII î.e.n. Este şi o dovadă că oamenii care l-au creat n-au părăsit niciodată spaţiul în care au format cel mai vechi limbaj european.

Unele dintre problemele neelucidate încă ştiinţific din domeniul istoriei şi filologiei româneşti sunt acelea legate de originea poporului român şi a limbii române. Deşi cercetările arheologice sunt foarte abundente şi foarte corect prezentate, totuşi concluziile trase conduc la romanizarea poporului geto-dac. De asemenea, în aceeaşi situaţie se găseşte şi limba română, considerându-se, tot fără argumente ştiin-ţifice, că limba dacă a dispărut, iar geto-dacii au adoptat limba romană/ latina clasică, deşi documente epigrafice atestă indubitabil că, în secolul III e.n., în Pannonia, se vorbea limba dacă, iar locuitorii Romei antice nu au adoptat limba romană, care nici azi nu se vorbeşte la Roma.

Pentru a se putea trage concluzii cât mai corecte privind etnogeneza poporului român şi originea limbii române, s-a folosit **statistica matematică,** precum şi o ramură nouă a acesteia, nefolosită până acum, anume **statistica matematică glotocronologică.** Aceasta din urmă este foarte adecvată pentru cercetările în etimologie, deoarece stabileşte evoluţia cuvintelor, putându-se astfel determina cu precizie originea unui cuvânt.

Cu ajutorul statisticii matematice s-a putut stabili că **romanizarea în Dacia este o ficţiune,** ea reprezentând simple şi slabe împrumuturi de civilizaţie, în special de la lumea romană cu care geto-dacii erau în contact permanent, împrumuturi care operează şi azi de la popoarele cu care suntem în contact, fără a provoca pierderea fiinţei noastre naţionale.

În etimologie, prin aceeaşi metodă s-a demonstrat că **marea majoritate a cuvintelor ce se regăsesc în limba romană/latina clasică sunt, în realitate, de origine geto-dacă,** justificat şi prin faptul că locuitorii vechii Rome erau plecaţi din spaţiul locuit de geto-daci.

Anexa nr. 1

TABEL COMPARATIV

Cuvinte comune romane şi româneşti
de origine dacică din latina dunăreană

Nr. cr.	Etimonul	Numărul derivatelor Romane	Româneşti	Comune
0	1	2	3	4
1.	*acer*-acru	9	14	–
2.	*aer*-aer	1	4	1
3.	*albus*-alb	53	33	1
4.	*albaster*-albastru	–	9	–
5.	*avelana*-alună	1	5	–
6.	*amarus*-amar	28	9	1
7.	*ardeo, ere*- arde (a)	13	11	2
8.	*argentum*-argint	28	12	1
9.	*arguo, ere*-ascuţi (a)	19	10	1
10.	*audio, ire*-auzi (a)	19	3	2
11.	*barba*-barbă	16	19	2
12.	*battuo, ere*-bate (a)	7	33	–
13.	*bibo, ere*-bea (a)	17	6	–
14.	*vervex*-berbece	13	8	–
15.	*blandus*-blând	46	6	1
16.	*bos, ovis*-bou	49	10	–
17.	*brachium*-braţ	12	10	–
18.	*branca*-brâncă	–	5	–
19.	*bucca*-bucă	19	19	–

20. *bonus*-bun	24	25	1
21. *caballus*-cal	8	13	–
22. *caldus*-cald	42	11	1
23. *caput*-cap	22	14	–
24. *capra*-capra	38	11	1
25. *carrus*-car	9	29	1
26. *caro, carnis*-carne	46	18	1
27. *casa*-casă	2	13	–
28. *calco, are*-călca (a)	11	11	2
29. *canus*-cărunt	23	6	–
30. *cepa*-ceapa	15	3	1
31. *cera*-ceară	37	6	2
32. *cervus*-cerb	8	3	–
33. *quaero, era*- cere (a)	27	21	–
34. *clavis*-cheie	6	11	–
35. *canis*-câine	8	18	–
36. *campus*-câmp	25	6	–
37. *cannabis*-cânepă	11	5	–
38. *coda*-coadă	3	23	–
39. *coxa*-coapsă	2	–	–
40. *chorda*-coardă	1	5	–
41. *consuo, ere*-coase (a)	27	6	1
42. *corvus*-corb	1	4	–
43. *cornu*-corn	38	18	1
44. *crepo, are*-crăpa (a)	19	6	1
45. *crista*-creastă	7	7	1
46. *credo, ere*-crede (a)	34	4	–
47. *cresco, ere*-creşte (a)	8	9	1
48. *corona*-cunună	17	7	–
49. *curo, are*-curăți (a)	28	12	1
50. *curro, ere*-curge (a)	59	12	1
51. *consocer*-cuscru	1	4	1
52. *do, dare*-da (a)	27	10	2
53. *dormio, ire*-dormi (a)	18	6	1
54. *focus*-foc	16	17	–
55. *fundus*-fund	15	24	–
56. *crassus*-gras	8	13	–
57. *granum*-grâu	23	4	–
58. *altus*-înalt	6	9	–
59. *includo, ere*-închide (a)	66	9	1
60. *inclino, are*-înclina (a)	18	13	1
61. *judico, are*-judeca (a)	26	16	3
62. *jugum*-jug	73	29	1
63. *juro, are*-jura (a)	41	10	2
64. *locum*-loc	37	26	–
65. *lucrum*-lucru	34	10	–
66. *minutus*-mărunt	33	17	–
67. *mollis, e*-moale	34	30	–

68. *hora*-ora	1	4	–
69. *panis*-pâine	13	3	–
70. *rado, ere*-rade (a)	16	16	2
71. *sanguis*-sânge	31	15	–
72. *curtus*-scurt	9	11	–
73. *semino, are*-semăna (a)	13	11	–
74. *similo, are*-semăna (a)	23	15	–
75. *socer*-socru	5	1	1
76. *sto, are*-sta (a)	48	8	2
77. *sedeo, ere*-şedea (a)	10	8	–
78. *teneo, ers*-ţine (a)	38	38	1
79. *ambulo, are*-umbla (a)	21	16	–
80. *angulus*-unghi	16	2	–
81. *vita*-viaţă	4	8	–
82. *vinum*-vin	51	11	–
83. *vitis*-viţă	30	3	–

TABEL COMPARATIV

Cuvinte comune româneşti de origine daco-latină **cu prioritate dacă** sau latină nesigură din latina dunăreană

Nr. cr.	Etimonul	Numărul derivatelor Romane	Româneşti	Comune
1.	arma-arma	14	25	6
2.	catena-căţână	12	–	–
3.	*comparo, are-cumpăra (a)*	4	12	3

Bibliografia pentru Tabelele 1 şi 2:

1.Ioan Nădejde – *"Dicţionar latin-român"*, ediţia IV, Iaşi, 1927
2.L. Quidcherat / A. Daveluy – *"Dictionnaire latin-français"*, Paris, 1925
3.*"Dicţionarul limbii române"*, editat de Academia Română
4.*"Istoria limbii române"* (latina dunăreană), editată de Academia Română Bucureşti, 1969.

DACIA – DE LA ATLANTIC PÂNĂ ÎN CHINA !

Sciţii, parţii, arsacizii şi tadjicii erau daci...

Printre marile popoare tracice, cu ramificaţii şi dincolo de Munţii Urali, se numără şi masageţii, obiect de studiu al multor cercetători orientalişti.

Una din operele de bază în acest domeniu este lucrarea marelui istoric german **Heinrich Iulius**/Henry Jules **Klaproth,** intitulată *"Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie de Cyrus jusqu'à nos jours, accompagnés de recherches historiques et ethnograpiques sur cette partie du monde; avec un atlas in-folio",* Paris, Londres, Stuttgart, 1826, analizată de Ana-Maria Coman în *"Anale de istorie"* nr. 1 şi 2 din 1984.

Interpret al ambasadei ruse din China, începând cu anul 1805 şi apoi profesor de limbi asiatice, numit în această funcţie de regele Prusiei, în anul 1865, funcţie pe care o va deţine până la moartea sa, H. J. Klaproth are marele merit de a fi studiat ***în direct*** cronici persane, greceşti, chinezeşti şi de a fi cercetat ***la faţa locului*** oamenii, în paralel cu obiceiurile, tradiţiile, tipul somatic şi limba lor, pe parcursul unor lungi călătorii efectuate în Caucaz, Bukhara, Tadjigistan, Siberia etc. În final, el a reuşit să realizeze un **amplu studiu,** care cuprinde istoria Asiei, începând cu domnia lui Darius (v. Harta nr. 1) şi terminând cu anul 1825. În paralel cu istoria, el a tratat şi probleme de etnologie, antropologie şi lingvistică.

Concluziile sale privind istoria popoarelor din imensul spaţiu locuit de masageţi şi popoarele înrudite cu aceştia au fost confirmate, în chiar timpul vieţii lui, de către un alt mare cercetător, francezul **Saint-Martin,** care a efectuat studii inedite asupra originii şi istoriei Arsacizilor, rezultatele comunicându-le la *"Académie des Inscriptions et Belles-Lettres"* din Paris. Iată şi concluziile acestuia:

1.–***"Numele de Tadjik,*** *dat azi de turci şi tătari persoanelor care vorbesc persana în Persia, Afganistan, Tokharistan şi Transoxiana,* ***este chiar al vechilor Dahoe, răspândiţi odinioară de la Dunăre până la Bactriana şi în multe alte regiuni".***

2.–*"Că* ***parţii şi Arsacizii aparţineau acestei ramuri de naţiuni scitice,*** *că* ***numele de Dahi şi Tadjic sau Dadjik era denumirea lor naţională*** *şi că* ***ei au transmis-o supuşilor lor persani".***[1]

---

[1] **N. aut.:** – Concluzie identică cu a lui Klaproth.

3.–*"Că această numire, respinsă de Sasanizi şi persanii eliberaţi de jugul parţilor, n-a avut de atunci în Persia alt sens decât acela de Barbari"*.[1]

Se constată astfel, în mod pregnant, că doi distinşi cercetători, acţionând independent unul faţă de celălalt, au ajuns la aceeaşi concluzie privind **originea comună a popoarelor ce locuiau în antichitate întinsul spaţiu cuprins între Dunăre şi China.**

Evenimentele istorice evidenţiate de Klaproth par, la prima vedere, surprinzătoare. Pentru a confirma veridicitatea lor, le vom completa şi cu alte izvoare, din cele mai vechi timpuri şi până azi.

Masageţii i-au dat pământ lui Cyrus...

Primele atestări ale existenţei masageţilor le găsim la Herodot (*"Istorii"*, I, 213), care a trăit între anii 484 şi 425 î.e.n. El aminteşte numele lui Spargapises, principe al masageţilor. Tot Herodot ("Istorii", IV, 1) ne mai spune: *"Mai există şi o altă tradiţie, căreia eu îi dau, de când mi s-a arătat, întâietate. Iat-o:* ***Sciţii rătăcitori ce locuiesc în Asia, fiind bătuţi în război de Masageţi, ar fi plecat de acolo, trecând râul Araxe în ţara Cimerienilor...*** *Dincolo de Budini, spre nord, se găseşte mai întâi o pustietate de şapte zile de drum, iar după această pustietate, dacă se lasă călătorul spre răsărit, locuiesc* ***Tysageţii, popor numeros şi deosebit"***.[2]

Autorul traducerii, Gheorghe Popa-Lisseanu, precizează: ***"Masageţii din Asia, Thysageţii şi Thyrageţii din Europa sunt, desigur, unul şi acelaşi popor al Geţilor,*** *numit deosebit după regiunile în care trăiau.* ***Ei sunt Sciţi,*** *cum bănuieşte Herodot, şi nu au de a face cu Ostrogoţii şi Vizigoţii din neamul goţilor Germani"*.[3]

Tot Herodot ne dă unele detalii privind ţinuturile locuite de masageţi: *"Aşadar, Caucazul formează bariera parţilor dinspre apusul Mării Caspie*[4]*, iar pe urmă spre vest şi înspre răsăritul soarelui vine o* ***câmpie de o întindere imensă,*** *care se pierde în depărtare; din această câmpie mare,* ***nu cea mai mică parte o ocupau, în comun cu alţii, Masageţii,*** *în contra cărora avea Cirus poftă să pornească cu armata"*.[5]

Descriindu-i, Herodot ne spune că ***"Masageţii pórtă un costum analog cu cel scitic şi au aceleaşi moravuri (ca şi sciţii).*** *Ei sunt şi*

---

[1] **Klaproth**, Jules Henri –*"Sur le Boukhares (Extrait du Journal Asiatique)"*, Tome II, Cahier de Mars, Paris, 1823, p. 8.

[2] **Popa-Lisseanu**, Gheorghe –*"Dacia în autorii clasici"*, vol. II: *"Autorii greci şi bizantini"*, Bucureşti, 1943, p. 11, 15.

[3] **Popa-Lisseanu**, Gheorghe –*"Dacia în autorii clasici"*, vol. II: *"Autorii greci şi bizantini"*, Bucureşti, 1943, pag. 15, subsol 1.

[4] **N. aut.:** Marea Caspică.

[5] **Herodot**–*"Istorii"*, I, 204, traducere **Ghica**, Dimitrie Ion M. A., Vol. I, Berlin, 1894, p. 392.

călăreți şi pedeştri, – căci au în comun şi de unii şi de alții, – sunt şi arcaşi, şi sulițaşi, dar obicinuiesc mai mult barda de rezbel".[1]

În lupta dusă de perşi împotriva masageților, atacanții au ucis pe Spargapises, fiul reginei Tomiris, drept pentru care aceasta s-a răzbunat, **distrugând cea mai mare parte a armatei persane.** În crâncena bătălie care a urmat, **însuşi Cirus a pierit.**[2] Aceasta dovedeşte că masageții erau un popor numeros şi bine organizat, un popor războinic capabil să învingă şi să distrugă chiar o armată condusă de vestitul împărat persan, Cirus.

"Thysageţii, popor numeros şi deosebit"

Căutând să identifice poziția râului Araxe, de care aminteşte Herodot în cartea I, cap. 201, D. Ghica apreciază că *"e probabil «Amul sau Gihonul de astă-di, peste care se zice în acel pasagiu că ar fi trecut Ciru când a atacat pe Masageți, descrişi acolo ca locuind în Bukhara modernă». Probabil că Araxele din pasajul de față nu este altceva decât **fluviul Volga** sau Uralul de astă-di. Volga modernă se numia în antichitate câte o dată şi **Araxe,** lucru care reese în mod clar din tradiția transmisă nouă de Aristot (Meteorol. I, §13). Afară de acésta, rădăcina **«Ars» sau «Aras» însemna «mare», astfel încât acest nume se aplica la ori-ce fluviu mare. Chiar şi numele Ural este derivat din aceeaşi rădăcină scitică.** Această rădăcină «Ars» este analoagă cu rădăcina celtică **«Dan»** sau «Tan» care preponderează în numele apelor mari ce se varsă în Marea Neagră, ca de exemplu **Tanais** sau **Don, Danaper** sau **Dniper, Danaster** sau **Dniestr, Danubiu** sau **Donau**".*[3]

În ce priveşte pe **Budini,** aceştia *"**erau un popor numeros al sciților nordici,** despre a cărui aşezare/habitat, Herodot informează următoarele: «21. Când trece cine-va peste fluviul Tanais,* (localitatea) *nu mai este scitică, dar cea dintâia porțiune* (de teritoriu) *este a sauromaților, cari începând de la códa lacului Meotis, se întind spre miadă-nópte* (la o distanță) *de cinci-spre-dece dile de drum, întréga* (această regiune) *fiind lipsită de copaci, atât sălbatici, cât şi cultivați. Budinii locuiesc în sus de aceştia din urmă, ocupând cea d'a doua porțiune de teritoriu, țéra lor este désă cu păduri de tot felul.*

---

[1] *Ibidem*, I, 215, traducere, *op. cit.*, p. 411.

[2] *Ibidem*, I, 211–216, traducere, *op. cit.*, p. 409–411.

[3] **Ghica**, Dimitrie Ion M. A., ***Herodot, "Istorii"***, Vol. IV, Bucureşti, 1902, p. 15, subsol 2;

"Chronicon Budense" (1473), ed. Josephus Pohradczky, Budae, 1838, p. 10, 11, 13, 373.

În bretonă, *don* înseamnă "profund". *Ibidem*, pp. 29–30, ***Herodot, "Istorii"***, IV, I, 21–22.

22. Dincolo de Budini, spre nord, se găseşte mai întâi o pustietate de şapte dile de drum, iar după acéstă pustietate, dacă se lasă călătorul spre răsărit locuiesc ***Thyssageții, popor numeros şi deosebit...****"*[1]

Un alt autor antic, **Diodor din Sicilia (sec. I e.n.), descriind India, menționează ca vecine cu aceasta țara sciților, bactrienilor şi arianilor.**[2]

Acelaşi autor descrie expansiunea sciților pe un spațiu foarte întins, din nordul Indiei, peste Caucaz, până la lacul Maiotis (Marea de Azov) şi fluviul Tanais (Don), iar mai departe până în Tracia. Urmaşii lor de pe Tanais s-au numit mai târziu Sauromați sau **Sarmați.**[3]

Scriitorul bizantin Porphiryos (233–c. 305 e.n.), erudit şi filozof neoplatonician grec, originar din Tyr, descriindu-i pe masageți, ne spune: *"Istoria ne povesteşte că Massageții şi Derbicii socotesc între rudeniile lor pe aceia ca cei mai nenorociți cari mor de moarte naturală..."* [4]

Toți geții – luptători de temut

O atestare deosebit de importantă a masageților în sec. VI e.n. o aflăm la Procopios din Caesarea, participant, în calitate de secretar al generalului Belisarios, la campania de cucerire a Italiei [5], mai exact la luptele de eliberare a Italiei de sub stăpânirea goților. Printre trupele aflate sub comanda generalului bizantin se aflau şi masageți. Descrierea prezentată de Procopios este foarte concludentă:

"Deoarece ***masageții erau arcaşi buni*** *şi trăgeau în gloata întreagă, nimereau un duşman aproape cu fiecare săgeată. Văzând goții că pieriseră mai bine de jumătate şi soarele se îndrepta acum spre asfințit, nu mai avură ce face şi o luară la fugă. Căzură atunci mulți dintre dânşii, căci masageții îi urmăreau şi* ***se pricepeau foarte bine la săgetat,*** *nimerind şi în fuga mare...".*[6]

"În fruntea lor puse trei dintre lancierii săi: persanul Artasines, ***masagetul Buhas*** *şi* ***tracul Cutilas****".*[7]

---

[1] **Paully–Wisova,** *"Réal Encyclopédie",* Stuttgart, vol. V, 1897, col. 988.

[2] Diodor din Sicilia, *"Biblioteca istorică",* Cartea II, cap. XXXVII, traducere Hâncu Radu şi Iliescu Vladimir, Bucureşti, 1981; p. 165.

[3] *Ibidem,* II, XLIII, traducere, *op. cit.*, p. 168–169.

Pippidi, D. M., *"Dicționar de istorie veche a României",* Bucureşti, 1976, p. 519–522.

[4] **Popa-Lisseanu,** Gheorghe, *"Dacia în autorii clasici",* vol. II: *"Autorii greci şi bizantini",* Bucureşti, 1943, cap. XXII, p. 75.

[5] **"Dicționar enciclopedic român",** Vol. III, Bucureşti, 1965, p. 865.

[6] **Procopios din Caesarea,** *Războiul cu goții,* II, 1, 9-10, traducere **Mihăescu N.**, Bucureşti, 1963, p. 45; N. A. – acțiunea se referă la luptele de la Roma; v. şi ed. Maltreto Aniciensi, Parisiis, 1662, Lib. I, Cap. X, XI, p. 335, 351.

[7] *Ibidem,* II, 2, 10, traducere, *op. cit.*, p. 83; N. A. – Citatul se referă la generalul Belisarios/Velisarios.

*"Erau în această cetăţuie mulţi italioţi de vază, între care şi Deoferon, fratele lui Tullianus, iar din oastea romană, trei sute de **călăreţi iliri,** pe care se întâmplase că-i lăsase acolo Ioannes şi pusese în fruntea lor pe scutierul **Halasar, masaget** de neam, deosebit de vrednic în treburile războiului, şi pe **tracul Cudilas"**.*[1]

Din descrierile lui Procopios, **constatăm câteva trăsături caracteristice tuturor geţilor: luptători viteji şi pricepuţi în organizarea războiului, precum şi foarte buni trăgători cu arcul, din mers sau chiar din fuga calului.** Numeroasele menţionări ale prezenţei masageţilor, în calitate de luptători sau comandanţi militari, ne demonstrează că ei constituiau o populaţie cu prestanţă în faţa conducătorilor Imperiului Roman de Răsărit, al cărui şef suprem era în acele timpuri împăratul Justinian (527–563).

Masageţii – în Panonia, înaintea hunilor

Masageţii mai sunt menţionaţi şi în Cronica lui Thoma (1.200–1.268), în legătură cu migrarea ungurilor în Pannonia, noua patrie a acestora. În capitolul XIV, *"Despre năvălirea ungurilor"*, cronicarul ne povesteşte: *"Cam în acele timpuri, **o parte oarecare** a neamului masageţilor, plecată din ţara sa, care se numeşte Mogeria, a venit **în mulţime considerabilă,** distrugând orice rezistenţă/devastând tot ce le stătea în cale, şi **a ocupat toată Pannonia, de pe ambele maluri ale Dunării.** Căci, după ce unii locuitori ai acestei ţări au fost ucişi, iar alţii luaţi în captivitate, s-au aşezat în acea câmpie: pentru că, **din cauza rarităţii oamenilor,** era potrivită pentru creşterea animalelor, de la care însăşi mulţimea de oameni avea hrană peste măsură. Se spune că **această ţară fusese în vechime păşunea romanilor.** După aceea, au luat regiunile din jur ca să le strice prin războaie neîncetate, să distrugă bisericile, să nimicească pe creştini. Căci **erau şi unii păgâni foarte cruzi, ce se numeau mai întâi huni, apoi au fost numiţi unguri:** înaintea acestor timpuri, ducele Attila, un foarte crud persecutor al creştinilor, se spune că fusese plecat din regiunea amintită".*[2]

Desigur, cronicarul se referă la **Mogeria,** scrisă în ungară *"Mageria"*, recte Atelcuzul, **ţinutul dintre Don şi Nipru,** de unde cronicile ungureşti spun că au plecat ungurii înainte de a ocupa Pannonia. Căci de Mogeria vorbeşte cronicarul şi în legătură cu plecarea Masageţilor.

Din cele prezentate de cronicarul Thoma, rezultă că **masageţii au fost vecini cu ungurii sau cu hunii o perioadă înainte de** *egressus/* **năvălirea acestora în Pannonia,** ceea ce confirmă semnalările lui Klaproth şi a altor cercetători. De asemenea, mai rezultă că **masageţii**

---

[1] *Ibidem*, III, 30, 6, traducere, *op. cit.*, p. 182; N. A. – Cetatea în discuţie este Rusciana.

[2] **Thome**, Arhidiaconi Spalatensis, *"Historia Salonitanorvm pontificvm atque Spalatensivm, Capvt XIV*, în *Scriptores rervm Hvngaricarvm, Dalmaticarvm, Croaticarvm et Sclavonicarvm, veteres ac genvini"*, Bibliopolae Vindobonensis, Tom. III, 1748, p. 532, 548–549.

existau şi în Pannonia, chiar înainte de intrarea hunilor în această ţară (sec. IV e.n.) şi cu atât mai mult înainte de plecarea ungurilor din Atelcuz şi traversarea Munţilor Carpaţi, în anul 896, în drum spre Pannonia, având în vedere că, **în descrierea popoarelor din această ţară, sunt menţionaţi în ordine cronologică: locuitorii de baştină, masageţii, hunii şi apoi ungurii,** ceea ce corespunde tuturor izvoarelor istorice.

Neamul masageţilor exista şi în secolul XV

Menţionarea masageţilor în secolul XIII-lea permite presupunerea că ei existau ca populaţie în Pannonia chiar şi în această perioadă. Desigur, o altă parte a lor a rămas în Mogeria, deoarece cronicarul specifică precis că numai *"o parte oarecare a neamului masageţilor... a ocupat toată Pannonia".*

Mai trebuie precizat că **nu trebuie creată o identitate între huni, unguri şi masageţi.** În primul rând, **cronicarul Thoma prezintă o identitate numai între huni şi unguri,** identitate impusă de intenţia nemărturisită de a justifica pretenţiile ungurilor asupra Pannoniei prin moştenirea la care ar fi avut dreptul ca urmaşi direcţi ai hunilor.

Încercarea unora de a-i identifica pe masageţi cu hunii eftaliţi este lipsită de temei, deoarece, în acelaşi timp, ei fac menţiunea că *"în secolul I î.e.n., multe triburi ale masageţilor au intrat în uniunea de triburi ale alanilor".*[1] Or, se ştie că **alanii, strămoşi ai osetinilor de azi din Caucazul de nord, erau de neam persan, deci înrudiţi şi cu masageţii,** ceea ce explică această uniune şi confirmă habitatul lor în nordul Caucazului în epoca la care ne referim. Această origine a alanilor este foarte clar demonstrată tot J. H. Klaproth, atât pe baze istorice, cât şi filologice. **Din vocabularul comun oseto-persan, cu reverberaţii în limba dacoromână, putem cita:** *khog-koh* "munte" (v. *Kogaionon,* "muntele sfânt al dacilor"); *vaad-bad* "vânt"; *waran-baran* "ploaie" (v. drom. *bara* "baltă"); *nôm-nâm* "nume"; *dendag-dendân* "dinte"; v. şi oset *stahle,* lat. *stella,* "stea"; oset. *martti* "mort"; oset. *mad,* lat. *mater* "mamă" etc.[2] În consecinţă, este foarte puţin probabil a fi existat o uniune de triburi aparţinând unor popoare atât de diferite ca origine, obiceiuri, aspiraţii. În plus, **nu se cunoaşte nici un izvor documentar dn care să rezulte prezenţa hunilor în nordul Cauca-zului în secolul I î.e.n.** La toate aceste argumente mai putem adăuga informaţiile unuia dintre cei mai prestigioşi cercetători ai istoriei hunilor, francezul De Guignes, care a întocmit cea mai cuprinzătoare lucrare în acest domeniu, bazată în principal pe surse chineze, studiate în original. El îi consideră pe **hunii euthaliţi/eftaliţi** ca fiind **deosebiţi de hunii albi,** prezentând totodată diferitele numiri sub care ei au fost cunoscuţi:

---

[1] **Dicţionar enciclopedic român,** Vol. III, Bucureşti, 1965, p. 270.

[2] **Klaproth,** Julius Heinrich, *"Mémoire dans lequel on prouve l'identité des Ossères peuplade du Caucase avec les alains du moyen âge",* Paris, 1822.

haiateliți, neflatiți, ateliți, obteliți, cidariți [1], dar nu şi masageți.

Masageții existau ca neam chiar şi în secolul al XV-lea, fiind citați de Chalcocondiles în anul 1470: *"Prima expediție a lui Temir a fost întreprinsă împotriva bogatului oraş Sebastia din Capadochia. Căci, deoarece aflase că Baiazid este prea puțin cu sufletul liniştit în privința ducilor Asiei, născuți din neamul turcilor... Dar strângând o mare sumă de bani din astfel de silnicii, şi-a asociat alți doi barbari,* ***Chaidar*** *şi* ***Mirxas,*** *de care am aflat că erau Masageți...Regele Masageților, cunoscând bravura acestui bărbat, l-a avut/l-a ținut în mare onoare/cinste".*[2]

Caucazienii erau...geto-daci

Având în vedere raporturile lingvistice dintre daco-latini, persani şi osetini/alani, considerăm că nu este de-acum o hazardare a considera originea antroponimului ***Mircea*** în acel masaget ***Mirxas,*** origine insuficient explicată până în prezent.[3] Ca o întărire a celor afirmate, vom face din nou apel la Klaproth, care a studiat şi **obiceiurile caucazienilor.** El ne relatează că aceştia ***"au o mare venerație pentru tunet. Ei cred în Elie, cel care dirijează tunetul...*** *În celelalte cantoane ale Caucazului, unde islamismul n-a pătruns, se oferă lui Ilia sau Elie* (v. şi sat, comună **Ilia**, jud. **Hunedoara**, numit inițial **Elye**, anul 1292 – n.a.), *în locuri consacrate, capre a căror carne o mănâncă... Răzbunarea sângelui vărsat este încă mai riguros respectată în Caucaz decât la Beduini; este o datorie sfântă care trece din tată în fiu; efectul său se întinde asupra întregii familii a aceluia care a săvârşit primul asasinat".*[4]

Din cele relatate de Klaproth rezultă **o serie de similitudini cu unele obiceiuri ale dacoromânilor, ceea ce confirmă o origine comună.** Pe prim plan se situează credința în **Ilia/Elie,** cel care dirijează tunetul, identic cu **Gebeleisis** al dacilor, transformat în **sfântul Ilie** al creştinilor, cel care, în tradiția populară, merge cu carul prin cer, tună şi aduce ploaie. Identitatea nu se manifestă numai sub aspect tradițional, dar şi sub aspect lingvistic, în forma *Elie/Ilia/Ilie*, derivat, evident, din *Gebeleisis*. Prin urmare, **Ilie nu are nimic comun cu semiticul Elijahu,** deoarece, şi din punct de vedere semantic şi al simbolurilor religioase ale celor două personalități, între Ilie şi profetul

---

[1] **Guignes**, Joseph-de, *"Histoire générale des Huns, des Turcs, des Mongols, et des autres tartares occidentaux avant et depuis Jésus-Christ jusqu'â présent"*, Tom I, Partea II, Cartea II, p. 325, Paris, 1756.

[2] **Chalcocondiles**, Laonikos Athenienses, *"De origine et rebus gestis turcorum, libri decem, nuper à Graeco in Latinum conuersi adiecimus Theodori Gazae"*, Basileae, 1556, Liber tertius, p. 35.

[3] **Constantinescu**, N. A., *"Dicționar onomastic românesc"*, Bucureşti, 1963, p. 322–323.

[4] **Klaproth**, Henri-Jules, *"Tableau historique, géographique, ethnograpique et politique du Caucase et des provinces limitrophes entre la Russie et la Perse"*, Paris, 1827, p. 96, 98, 103.

Elijahu nu există nici un element comun, fiind **o simplă asemănare fonetică,** aşa cum există destul de des în limbajul unor popoare. Spre exemplu, românescul *deal* şi americanul *deal*, din *new deal* / noua politică economică a lui Roosevelt, reprezintă două noţiuni total distincte, deşi identitatea fonetică este de netăgăduit. Apoi, **tipul de răzbunare caucazian este aidoma cu cel existent la dacoromâni, cu preponderenţă în Ardeal.**

Geţii – din Panonia până...în Mongolia

Existenţa masageţilor era încă vie în conştiinţa cronicarilor noştri din secolele XVII–XVIII. Iată ce ne spune în acest sens Nicolae Costin: *"El scrie că sunt vinit* ***Sahi, Dahi, Gheţi, Masagheţi tot un niam,*** *când încă lumea toată era mai rară în oameni".*[1]

Encyclopedia Britannica, ediţia 1768, reia, fără nici o modificare, ştirile transmise de Herodot cu privire la masageţi şi luptele acestora, sub conducerea reginei Tomyris, împotriva lui Cyrus.[2] Aceeaşi lucrare, având la bază *"Biblioteca istorică"* a lui Diodor din Sicilia, situează antica Bactriana, de care aminteşte Klaproth, între Hindu Kuş (Paropamisus) şi Amu Darya (Oxus), având capitală oraşul Bactra (actualul Balkh) şi o consideră sediul unui trib iranian. Mai târziu, Bactria a format o parte a imperiului mezilor, dar a fost supusă de Cyrus şi de atunci a devenit o satrapie a imperiului persan.[3]

Gr. Tocilescu îi consideră pe bactrieni ca făcând parte din marea familie a medo-perşilor: *"VI. Co prin urmare: Scythii erau Erani, apartinendu adica cu Medii, Persii, Baktrii la un'a si aceeaşi grupa de limbe şi popoare".*[4]

În studiul său privind originea românească a cuvântului ***Ardeal,*** Joseph Ladislau Pič înscrie, printre radicalii care stau la baza acestuia, şi pe altbakt. *eredhva* "înalt". El se referă la vechea bactriană, dovedindu-se, şi prin aceasta, **înrudirea dintre bactrieni şi geto-daci.**[5]

Bactriana, Scythia, Sarmatia şi Massageţia sunt plasate în aceleaşi zone, înscrise pe hărţile lui Klaproth, şi în Atlasul lui Kiepert, rezultatele cercetărilor celor doi savanţi fiind identice.[6] La fel e înfăţişat şi habitatul masageţilor.

---

[1] **N. aut.:** – Nicolae Costin se referă la Cvint Curtius; **Costin**, Nicolae– *"Letopiseţul Ţării Moldovei",* Bucureşti, 1942, p. 92.

[2] **Encyclopedia Britannica,** Vol. 15, Chicago – London – Toronto, 1768, p. 32.

[3] *Ibidem*, vol. 2, p. 907.

[4] **Tocilescu**, Grigore–*"Dacia înainte de romani",* Bucureşti, 1880, p. 489.

[5] **Pič**, Joseph Ladislau, *"Zur rumänisch – ungarischen Streitfrage",* Leipzig, 1886, p. 80.

[6] **Kiepert**, Heinrich, *"Atlas antiquus; Zwölf Karten zur alten Geschichte",* Berlin, 1845 (v. hărţile alăturate).

Masageții mai sunt menționați în *"Dicționarul latin-român"* al lui Ioan Nădejde, ca fiind un popor scit.[1]

Tot sciți sunt considerați masageții și de Max Ebert în "Lexiconul" său [2], în care îi plasează în sudul Rusiei.

Marele Larousse Enciclopedic îi definește pe masageți ca fiind o populație de origine iraniană, stabilită, într-o epocă preistorică, între Marea Caspică și Lacul Aral, populație pe care Cyrus și Darius au încercat s-o supună, fără însă a reuși.[3]

Originea scitică a masageților este specificată și în *"Dicționarul latin-francez"* al lui Quicherat și Daveluy, de unde Nădejde a copiat textual definiția sa.[4]

Un alt mare cercetător al istoriei Asiei, care îl confirmă pe Klaporth, după trecerea unui secol și jumătate, este René Grousset:

"Antropologii sovietici apreciază, în adevăr, că dacă încă din paleolitic Siberia de nord (zona de taiga) era locuită de populații de tip mongol, ***zona stepelor, adică Siberia meridională și Mongolia alăturată, era atunci populată de triburi cu afinități europene în raporturi culturale cu Asia Anterioară*** (**Mică** – n. edit.)."[5]

"La Caracul, ca și în Altai, a fost găsit un vas pentru prepararea parfumului caracteristic lumii sarmate de pe Volga inferioară. Cu toate

---

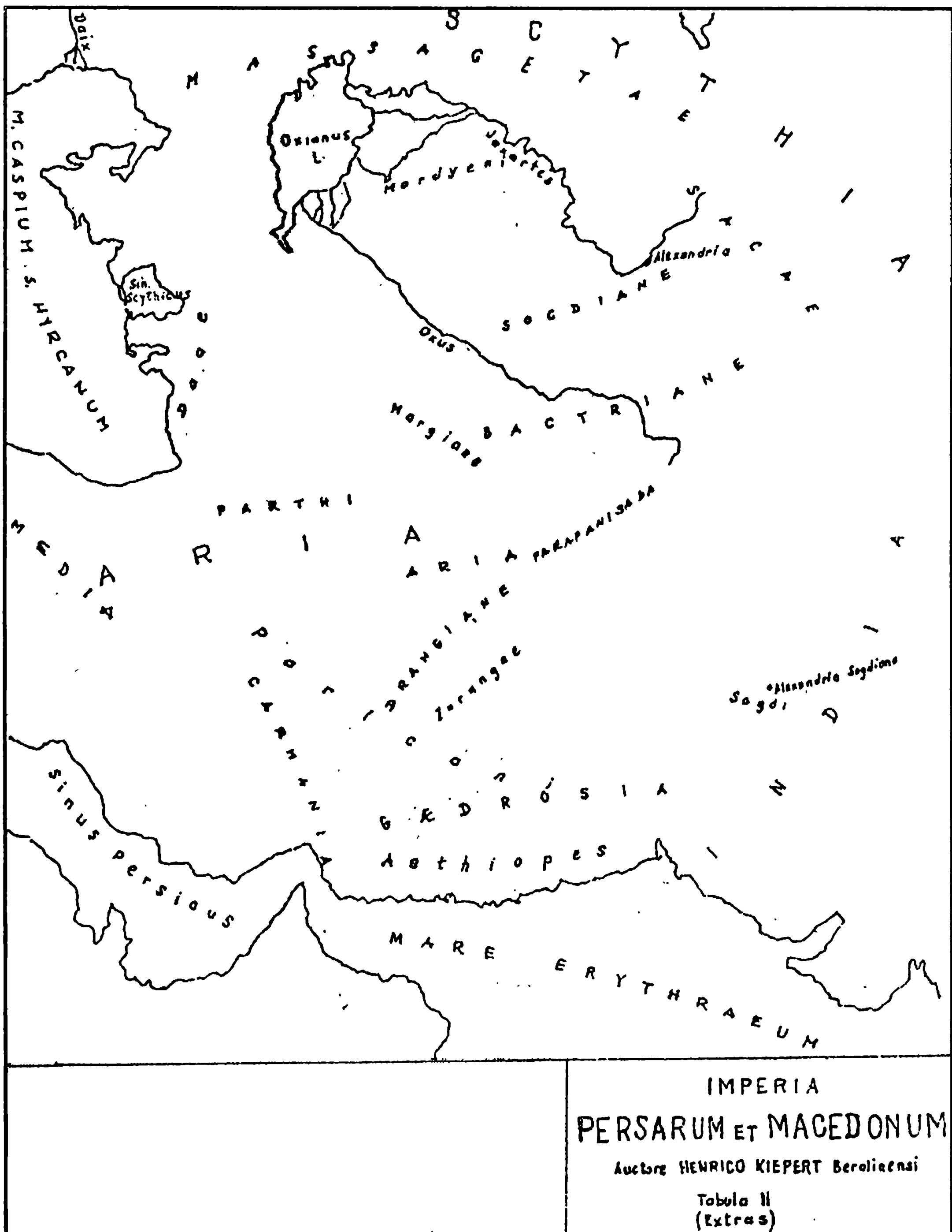
[1] **Nădejde**, Ioan, *Dicționar latin-român*, ediția IV, București, p. 388, publicat după 1920, data apariției ediției a III-a.

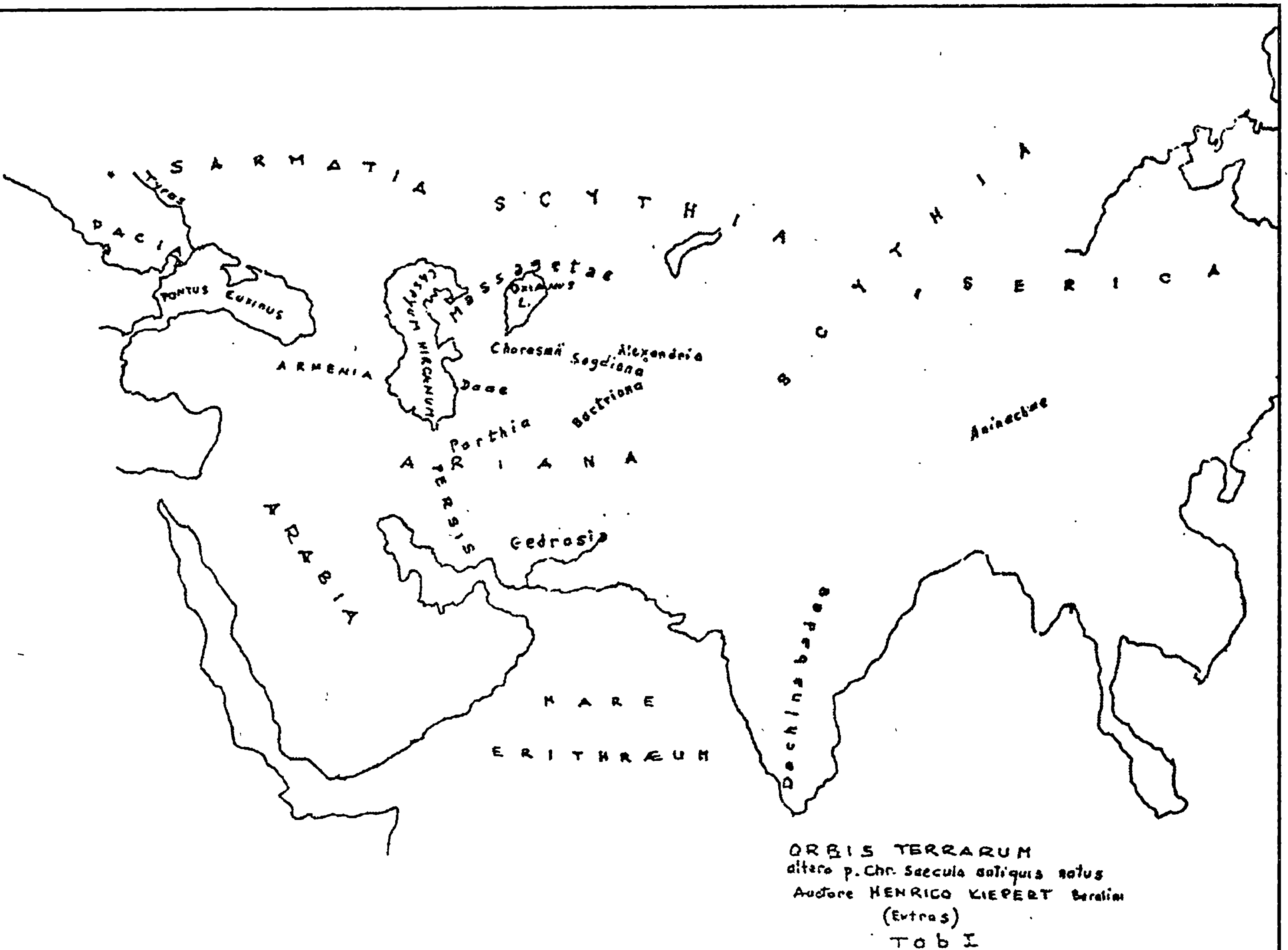
[2] **Ebert**, Max, *"Reallexicon der Vorgeschischte"*, Berlin, 1927, p. 61, 238 (v. Skythen).

[3] **Grande Larousse Encyclopedique**, Vol. VII, Paris, 1963, p. 147.

[4] **Quicherat, L.** și **Daveluy**, A., *op. cit.*, p. 812.

[5] Kisselev, *"Istoria veche a Siberiei meridionale"*, în *"Materiale și cercetări asupra arheologiei URSS"* nr. 9 (1949)

Daix
M A S S A G E T A E
S C Y T H I A
Oxianus L.
Jaxartes
Mardyeni
M. CASPIUM S. HIRCANUM
Sin. Scythicus
Alexandria
SACAE
SOGDIANE
Oxus
BACTRIANE
Margiane
PARTHI
MEDIA
A R I A
ARIA
PARAPANISADA
DRANGIANE
Zarangae
PERSIS
CARMANIA
GEDROSIA
Alexandria Sogdiana
Sogdi
INDIA
Sinus Persicus
Aethiopes
MARE ERYTHRAEUM
IMPERIA
PERSARUM ET MACEDONUM
Auctore HENRICO KIEPERT Berolinensi
Tabula II
(Extras)

SARMATIA
SCYTHIA
SCYTHIA
SERICA
DACIA
Tyras
PONTUS EUXINUS
ARMENIA
CASPYUM HIRCANUM
Massagetae
Oxianus L.
Choresmii
Sogdiana
Alexandria
Daae
Bactriana
Parthia
ARIANA
PERSIS
Gedrosia
ARABIA
MARE
ERITHRÆUM
Dachinabades
Aninachae
ORBIS TERRARUM
altero p. Chr. Saecula antiquis notus
Auctore HENRICO KIEPERT Berolini
(Extras)
Tab I

acestea, acest grup de la Pasirik şi Katanda, deşi contemporan cu arta sarmată (sec. I î.e.n. – sec. II î.e.n.) şi în legătură cu decorația policromă sarmată, păstrează mai multe reminiscențe scitice decât arta proprie a sarmaților din Rusia meridională, din aceeaşi epocă".[1]

Constatăm, astfel, că **populațiile getice ca masageții, evergeții, tysageții şi tyrageții, atestate documentar din Mongolia şi până la Dunărea panonică, se suprapun peste populațiile iraniene (scitice şi sarmatice) de aceeaşi origine, atestate arheologic din sec. I î.e.n. până în sec. I e.n.**, explicând existența unor etimoane pe această întinsă arie.

Descrierea **pătrunderii sciților, sarmaților şi a altor neamuri înrudite cu ei (iazigi, roxolani, alani) pe teritoriul Daciei** este foarte bine prezentată de D. M. Pippidi, în perfectă concordanță cu celelalte surse analizate. Totodată, este dovedită **rapida lor asimilare de către autohtonii daco-geți,** ceea ce conduce la concluzia că **aceste neamuri, considerate iraniene, erau mai apropiate, din punct de vedere lingvistic, de daco-geți, decât de medo-perşi.** Țara de origine a alanilor este stabilită de cele mai recente studii arheologice, potrivit cărora *"O bună parte dintre **alani** au rămas în **țara de origine din zona Caucazului** (lor le sunt atribuite mormintele cu catacombe de pe malul drept al Cubanului şi vestita «necropolă de aur» de la Alkan-Kala) unde au trăit până târziu. **Osetinii de azi, care locuiesc în Caucazul de Nord şi în bazinul râului Terek, sunt urmaşii lor".***[2]

Concluziile lui D. M. Pippidi sunt, şi ele, în perfectă concordanță cu studiile lui Klaproth.

Rudele geților: goții, persanii, saxonii şi alanii

O ştire ulterioară vine să întărească încă o dată studiile şi concluziile marilor savanți care au studiat istoria antică a Asiei. **În nord-vestul Chinei, în deşertul Lop-Nur** din apropierea celebrului *"Drum al mătăsii"*, au fost **descoperite corpurile a două femei** perfect conser-vate. Vechimea lor este apreciată la **4.000 ani** (sfârşitul neoliticului). *"Cea mai tânără, găsită într-unul din cele **42** morminte ale aşezării de pe malul râului Peacock, pare de vreo 20 ani, are **părul lung blond-închis*** (n.n. adică, mai precis, castaniu) *şi i se disting bine **buzele subțiri** şi **nasul puțin arcuit"**.*[3] Iată cum şi ultimele descoperiri arheologice întăresc pe cele ale lui Kiselev, ca şi rezultatul cercetărilor unor savanți ca Grousset, Klaproth şi a celorlalți pe care i-am menționat. Toate acestea dovedesc, fără putință de tăgadă că, **încă de la sfârşitul neoliticului, o bună parte a Asiei,** astfel cum rezultă din hărțile lui Klaproth şi ale lui Kiepert, **era locuită de populații europene,** iar tipul somatic al femeilor permite să

---

[1] **Grousset,** René, *"L'empire des steppes. Attila. Gengis-Khan. Tamerlan".*

[2] **Pippidi**, D. M. ş.a., *"Dicționar de istorie veche a României"*, Bucureşti, 1976, p. 519, 530; **Cantemir**, Dimitrie, *"Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor"*, ed. 1981, p. 27, recenzor **Toma**, Stela.

[3] **Revista "Magazin"**, nr. 25, 1984, p. 9, *"Descoperire arheologică".*

se tragă concluzia că **ele făceau parte dintr-o populație posibil înrudită cu masageții.** Trebuie precizat că **geții aveau părul castaniu, deşi unii consideră că acesta era blond.** Această părere se bazează pe o traducere eronată a termenului grecesc *"dilouí"*, care înseamnă *"spălăciți"* în limba elenă. Cu alte cuvinte, față de eleni, care erau bruneți în marea lor majoritate, cei cu părul castaniu apăreau ca *"dilouí"*. Confirmarea acestei interpretări a dat-o chiar Prof. I. I. Russu, în scris, pe o lucrare a autorului acestor rânduri.

În concluzie, **definirea masageților ca huni eftaliți este o eroare,** având în vedere relatările şi studiile autorizate ale autorilor antici şi medievali, contemporani cu acest popor, precum şi studiile aprofundate ale unor celebri cercetători moderni. Ne referim, în special, la Herodotos, Procopios din Caesarea, Chalcocondiles, Deguignes, Marele Larousse Enciclopedic, care **nu fac nici o legătură etnică între masageți şi huni,** considerându-i pe primii de origine scito-persană.

Klaproth precizează clar că, în cadrul imperiului persan, pe primul loc se afla Persia, condusă de un Şahinşah/regele regilor, urmată de Armenia, Bactriana şi **Țara Masageților,** condusă tot de un rege, ca şi Armenia şi Bactriana, şi **cuprinzând Rusia meridională. Regele masageților guverna şi asupra triburilor goților, alanilor, saxonilor, mezilor, persanilor de pe malurile Volgii şi Tanaisului.** Se remarcă uşor că **este vorba numai de popoare înrudite, deci nu poate fi pusă în discuție originea comună a masageților cu aceste popoare.**[1]

Printre țările supuse de Alexandru cel Mare, putem cita: Margiana, Aria, Țara evergeților, Bactriana şi Țara masageților, situată în părțile udate de Jaxartes.[2]

Mai remarcăm că, în luptele duse în Italia împotriva goților, generalul Belisarios se spijinea pe alianța cu persanii, tracii şi masageții, deci era ajutat numai de popoare de acelaşi neam, într-o perioadă în care hunii fuseseră şterşi pentru totdeauna din istorie. Cu atât mai mult, nu mai puteau exista huni în timpul lui Baiazid, deoarece Chalcocondiles îi menționează pe masageți în anul 1470.

Afganistan = Dahia

Ca habitat, **în timpul lui Cyrus şi în continuare până la Alexandru cel Mare, masageții au ocupat stepele de la nord şi est de Marea Caspică, între râurile Iaxarte şi Ilmaus, deci până la Lacul Aral. La sud de masageți, locuiau numai popoare înrudite: chorasmii, daae, bactrienii, parții şi arianii,** numiți mai târziu erani şi apoi irani. Lacul Aral s-a mai numit şi Marea Chorasmică, iar **Bactriana era**

---

[1] **Klaproth**, Jules Henri, *"Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie de Cyrus jusqu'à nos jours, accompagnés de recherches historiques et ethnograpiques sur cette partie du monde; avec un atlas in-folio"*, Paris, Londra, Stuttgart, 1826, p. 42.

[2] *Ibidem*, p. 26.

cunoscută şi ca *Ta-hia = Dahia,* nume dat de chinezi. Ea constituie, azi, provincia Khorasanul oriental sau afgan, cunoscut în antichitate şi sub numele de regatul Herat, şi face parte din Afganistan. La vest de aceasta este situat Khorasmul Occidental sau persan, care, în perioada antică, era alcătuit din Parthia, Margiana şi o parte din Aria/Ariana. A fost locuită în antichitate de o **populaţie yue-chi, nume chinez pentru Geta/Getae.** Aria/Ariana, ţara arianilor, a fost o provincie a vechiului imperiu persan, mărginită de Bactriana, Drangiana, Parapamisia şi Parthia. Avea drept capitală oraşul Aria, azi Herat. Corespunde în prezent provinciei Sedjistan din Iran.[1]

Astfel, după cum rezultă din cronica lui Thoma, **în secolul al V-lea e.n., masageţii se găseau parţial în Pannonia, parte din ei rămânând în stepele nord-pontice, unde sunt atestaţi în secolul al VI-lea alături de sclavini şi anţi, deci în Rusia meridională,** într-un cunoscut pasaj al lui Procopios din Caesarea: *"«Sclavinii şi anţii» duc o viaţă aspră şi neîngrijită, la fel ca şi masageţii..."*[2] Descrierea este redată la timpul prezent, deci se referă la evenimente petrecute în timpul vieţii autorului. Ori, **huni în Rusia meridională, în secolul al VI-lea, nu sunt atestaţi de nici un izvor istoric** şi, prin urmare, nu se poate afirma că masageţii ar fi de origine hunică.

Dacii nu erau germani, germanii erau daci !

Cercetările lui Klaproth îl conduc pe acesta la nişte concluzii foarte interesante: ***"Chiar dacă trebuie să căutăm în Asia prima origine a Arsacizilor,*** *când au supus această parte a lumii,* ***ei veneau din Europa şi făceau parte dintr-o puternică naţiune răspândită de la malurile Dunării până în ţinuturile cele mai îndepărtate ale Asiei superioare. Aceste popoare erau Dacii.*** *Acesta era numele naţi-onal al Arsacizilor, pe care l-au dat tuturor supuşilor lor. Cu trei secole înain-tea erei noastre, Ungaria şi Bactriana purtau în mod egal numele de* ***Dacia/Dakia*** *şi această denumire, care se poate recunoaşte uşor oricând, dar modificată în mod diferit în idiomurile care s-au succedat în Europa şi Asia,* ***se foloseşte chiar şi pentru a desemna popoarele germane şi pe urmaşii vechilor persani".***[3]

Printre popoarele înrudite cu masageţii, Klaproth enumeră pe parţi, bactrieni, sogdieni, khorasmieni, geţi, alani, aorsi, roxolani, iazigi etc. Această enumerare confirmă, încă o dată, că masageţii nu

---

[1] **Bouillet**, Marie Nicolas, *"Dictionnaire universel d'Histoire et de Géographie"*, Paris, 1860, p. 103, 379, 811, 887, 958, 1142, 1377–1379, 1678;

Paully-Wissowa, *op. cit.*, vol. 14, col. 2123;

Guignes, Joseph de-, *op. cit.*, Tome I, Partea I, Cap. I, p. 1–3, Cap. III, p. 88–89, Partea I, Cap. VI, p. 502;

Coman, Ana-Maria, *op. cit.*, nr. 1, 1984, p. 138.

[2] **Procopios din Caesarea,** *op. cit.*, Cap. III, 14.

[3] **Klaproth,** Jules Henri, *op. cit.*, p. 42 (v. şi hărţile nr. 1–10)

erau de neam hunic, astfel cum afirmă *"Dicționarul enciclopedic român"*. Originea comună a tuturor acestor popoare, stabilită de Klaproth, este în perfect acord cu rezultatele cele mai recente ale cercetărilor arheologilor români. Aşa se explică de ce roxolanii au fost aliați cu dacii lui Decebal împotriva romanilor cotropitori, de ce acesta a căutat alianța părților înainte de a fi atacați de romani şi de ce roxolanii, iazigii şi alanii, migrați din stepele nord-pontice şi nord-caucaziene pe teritoriul Daciei, au fost foarte repede asimilați de populația dacă autohtonă.[1]

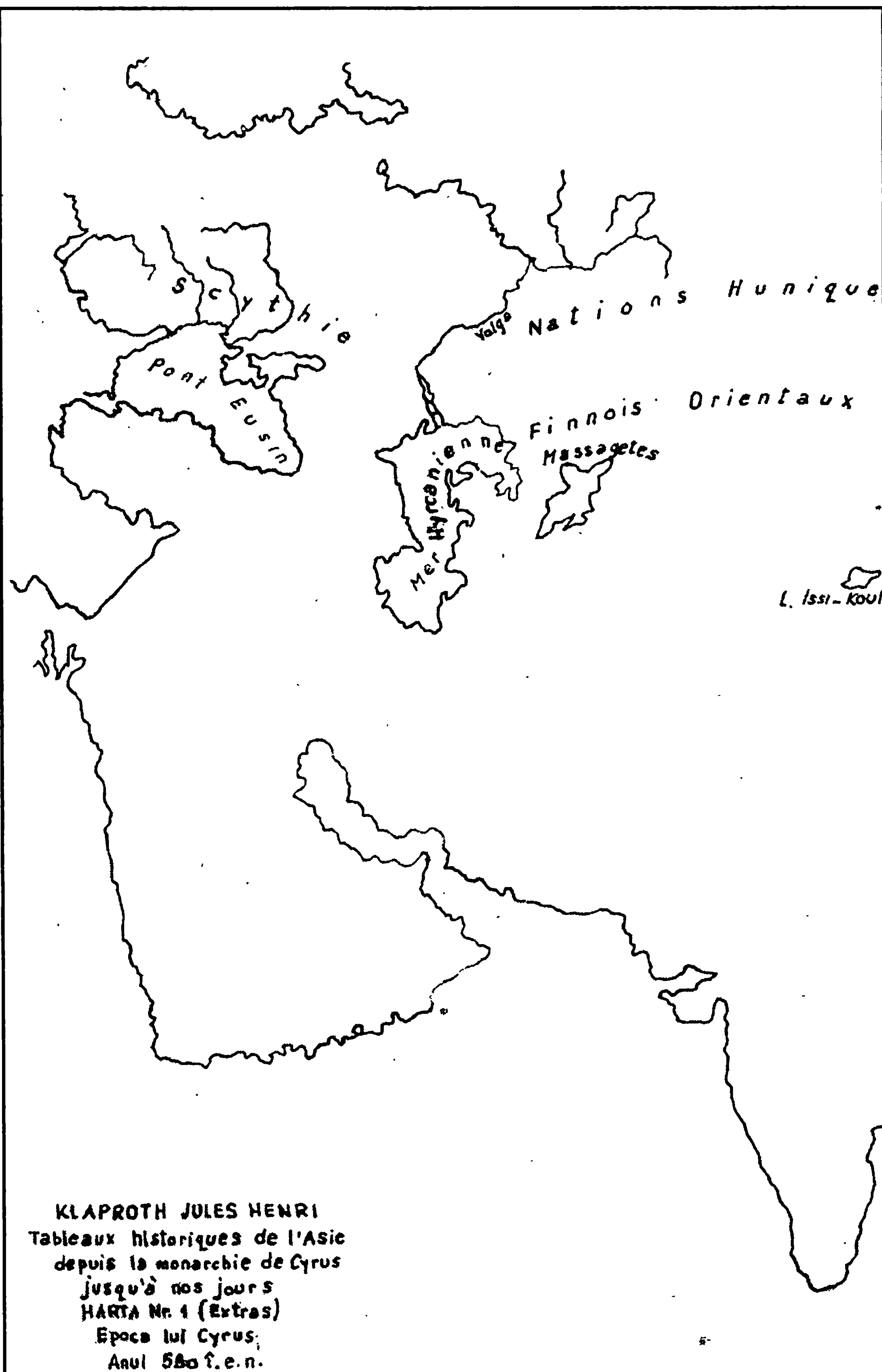
În ce priveşte pe **tirageți,** Strabo ne informează că aceştia **locuiau pe Nistru,** iar **între Istros/Dunăre şi Boristhene (Nipru) se întindea *"câmpia geților".*** Dincolo de Nipru se aflau **roxolanii,** care **ocupau ținutul dintre Nipru şi Don.**[2]

În harta lui Agrippa, granița de apus a sarmaților este trecută pe Nipru.

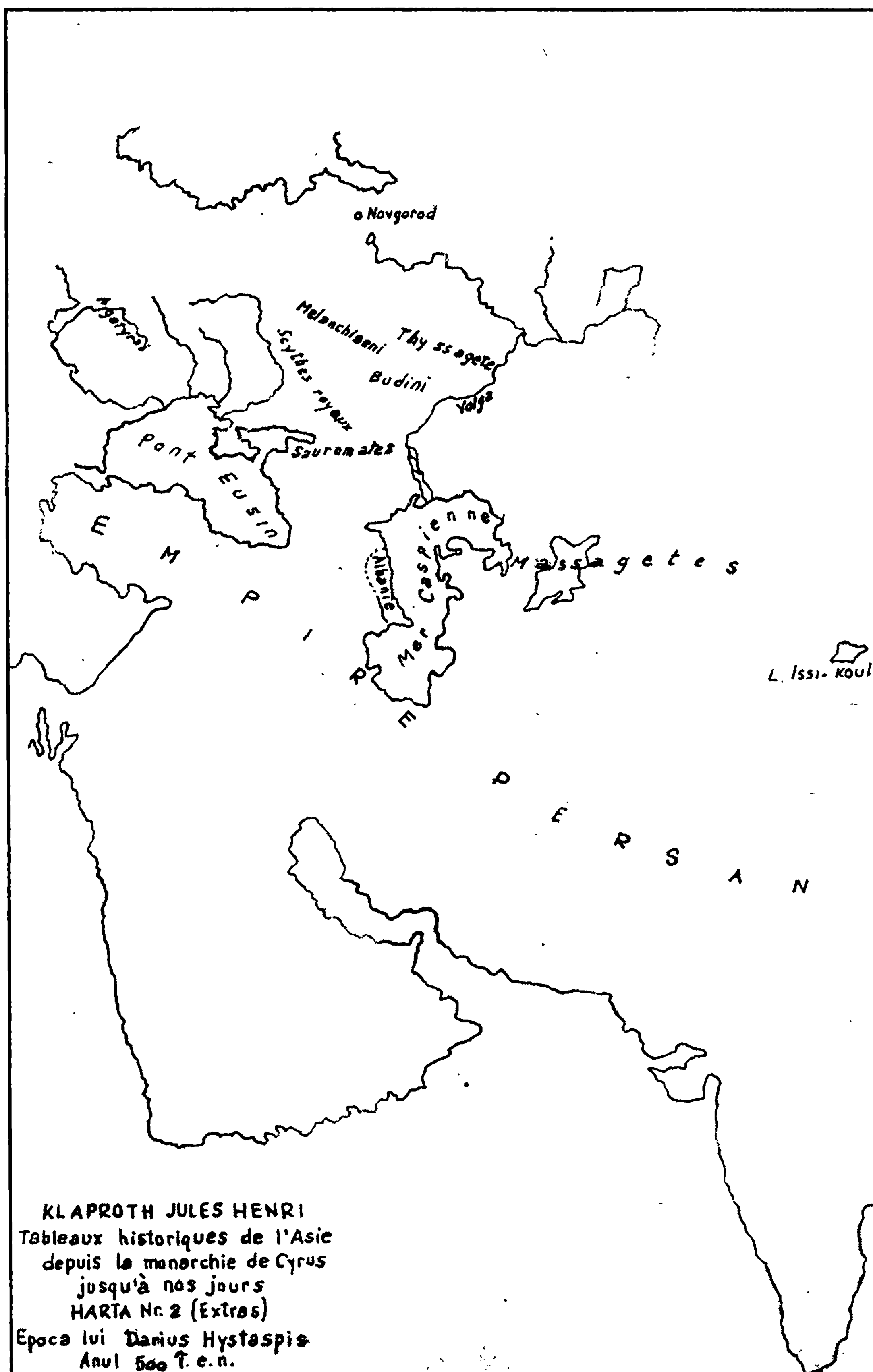
[1] **Dicționar enciclopedic român**, vol. II, Bucureşti, 1964, p. 744; Vol. IV, 1966, p. 260;

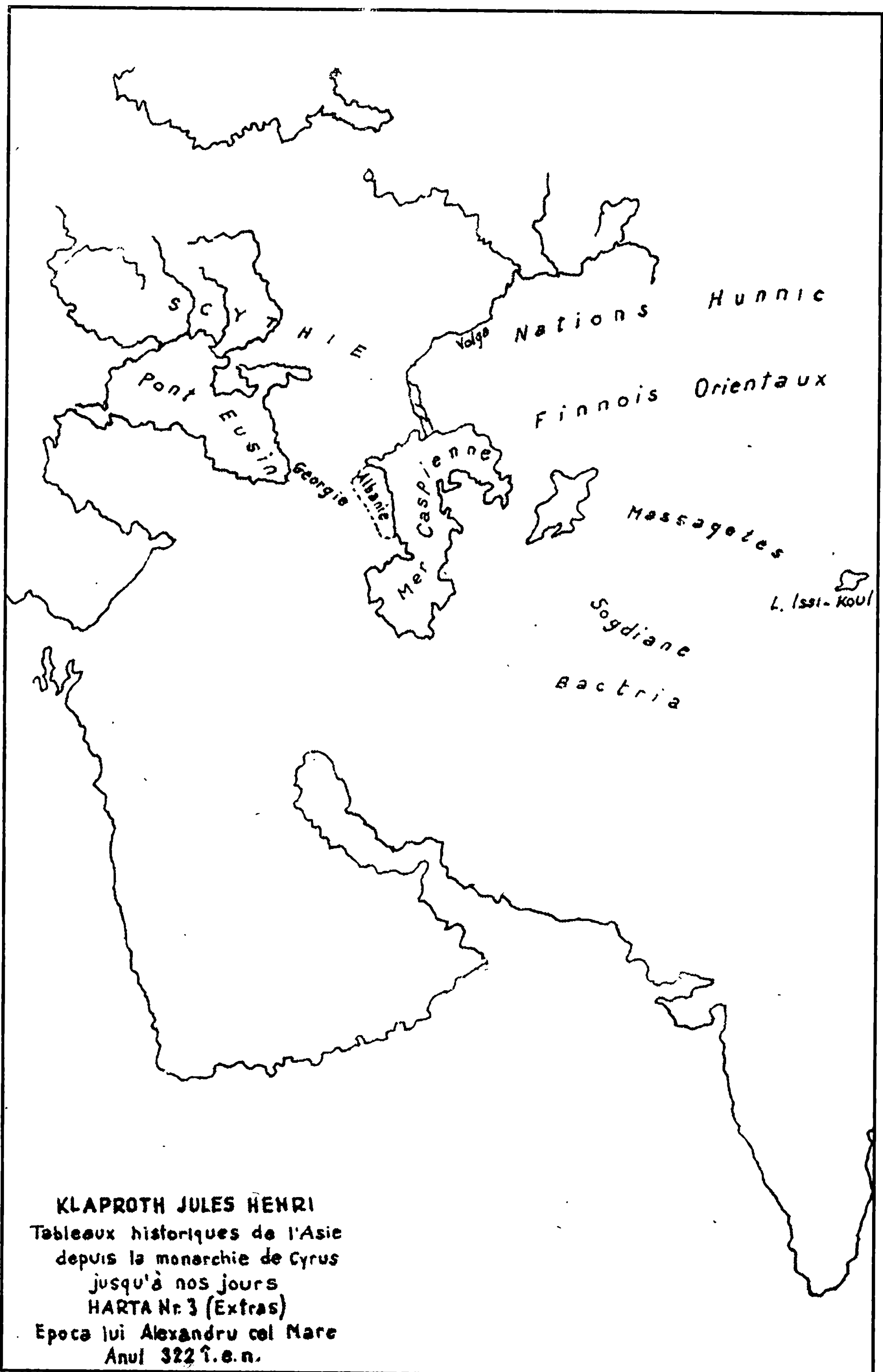
Pippidi, D. M., *op. cit.*, p. 26, 34, 36, 510, 519–522.

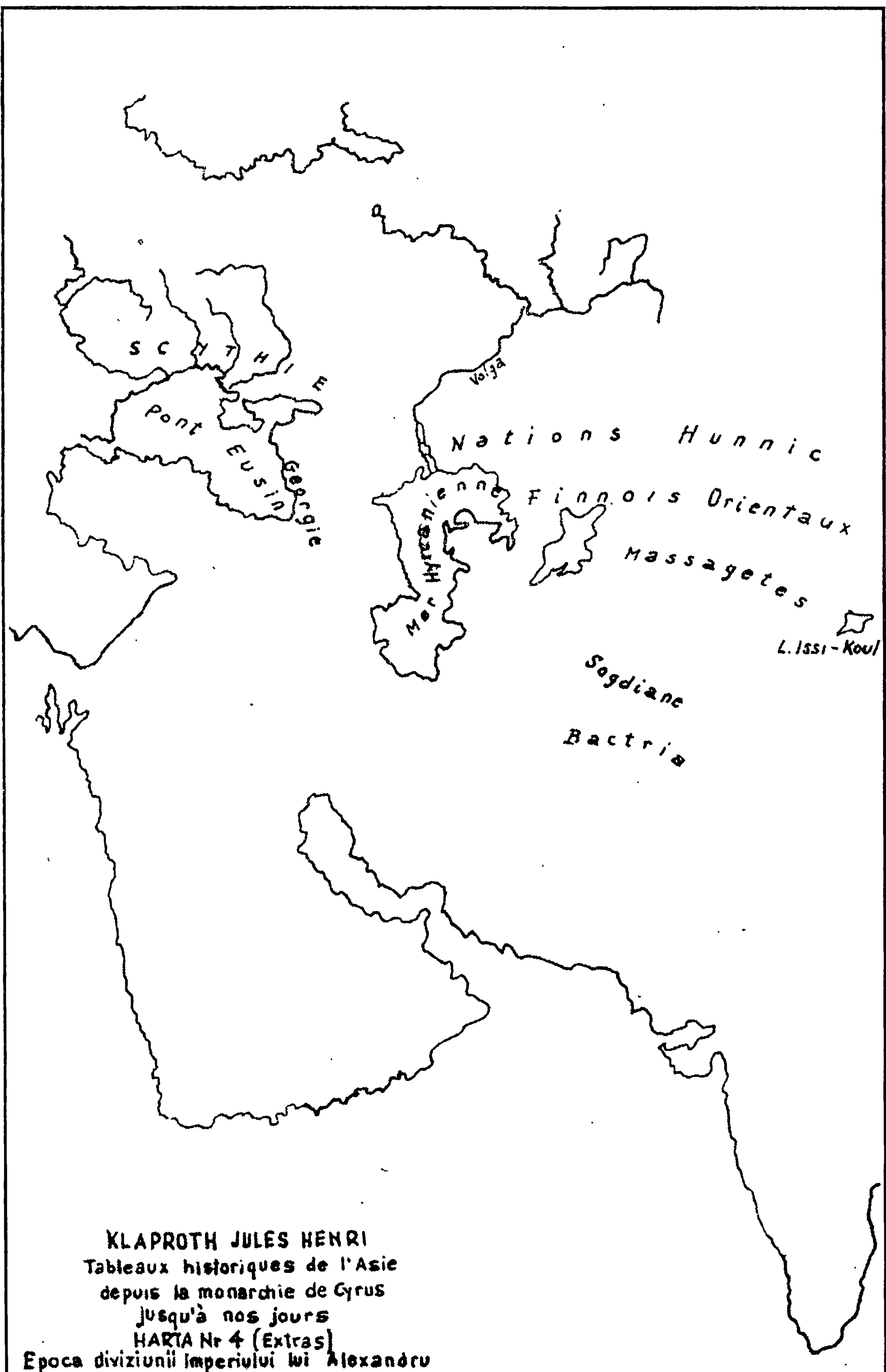
[2] **Strabo,** *Geografia*, VII, 3, 17.

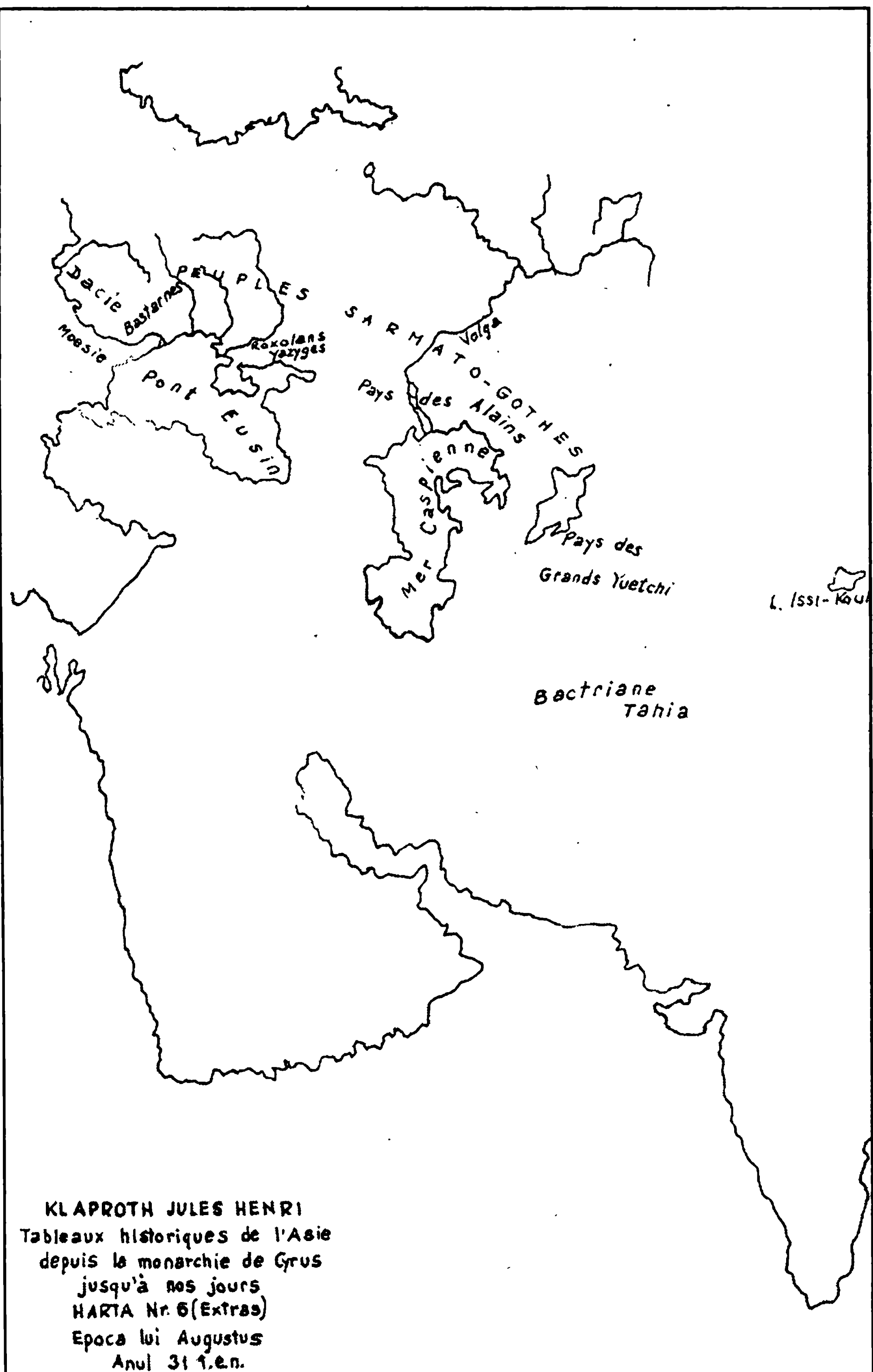
Scythie
Pont Euxin
Volga
Nations Huniques
Finnois Orientaux
Massagetes
Mer Hyrcanienne
L. Issi-Koul
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr. 1 (Extras)
Epoca lui Cyrus
Anul 580 î.e.n.

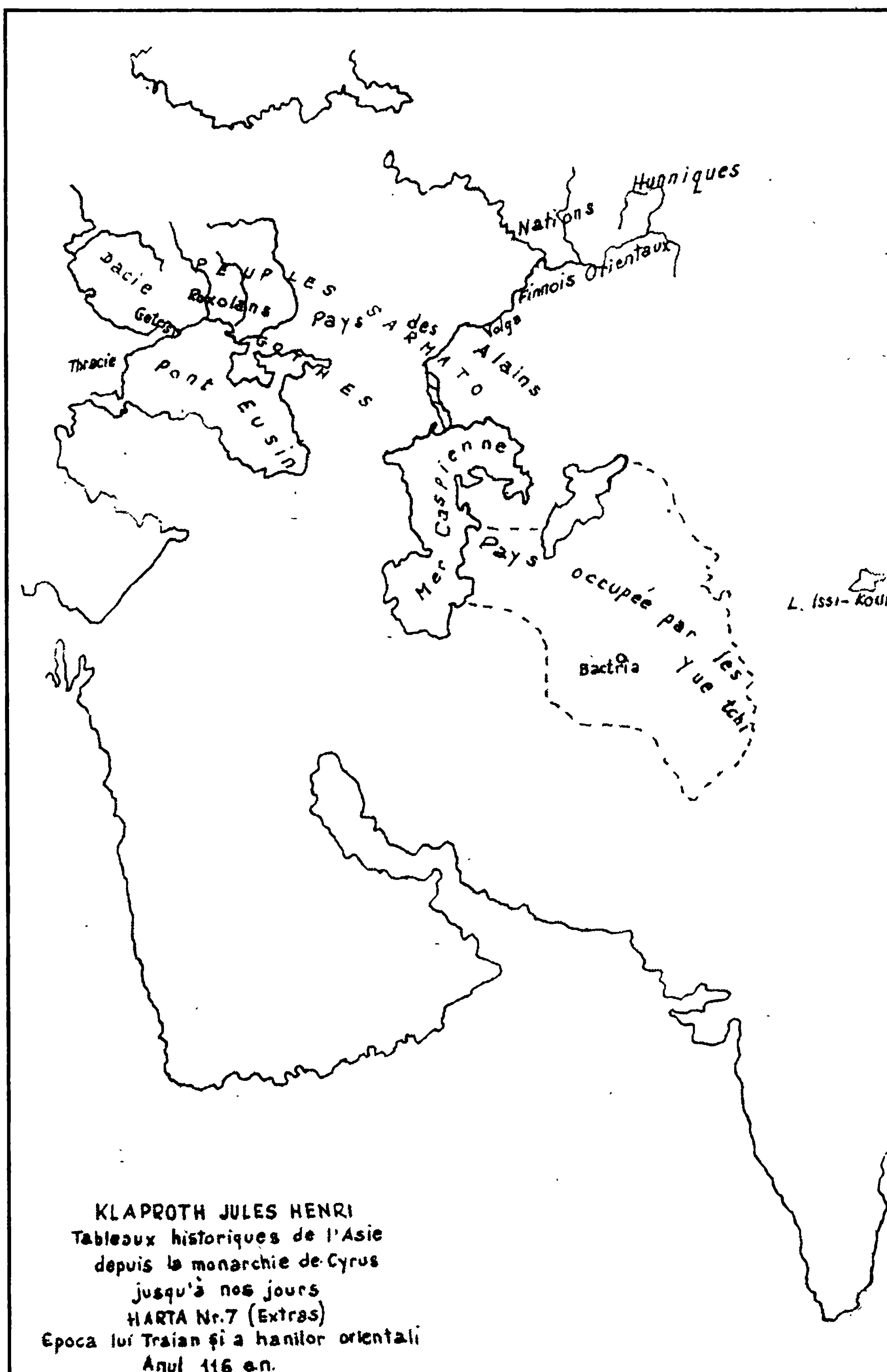

o Novgorod
Agathyrsi
Melanchlaeni
Thy ssagete
Scythes royaux
Budini
Volga
Pont Euxin
Sauromates
Mer Caspienne
Albanie
Massagetes
L. Issi-Koul
EMPIRE PERSAN
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr. 2 (Extras)
Epoca lui Darius Hystaspis
Anul 500 Î. e. n.

S C Y T H I E
Pont Eusin
Volga
Nations Hunnic
Finnois Orientaux
Georgie
Albanie
Mer Caspienne
Massagetes
L. Issi-Koul
Sogdiane
Bactria
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr. 3 (Extras)
Epoca lui Alexandru cel Mare
Anul 322 î.e.n.

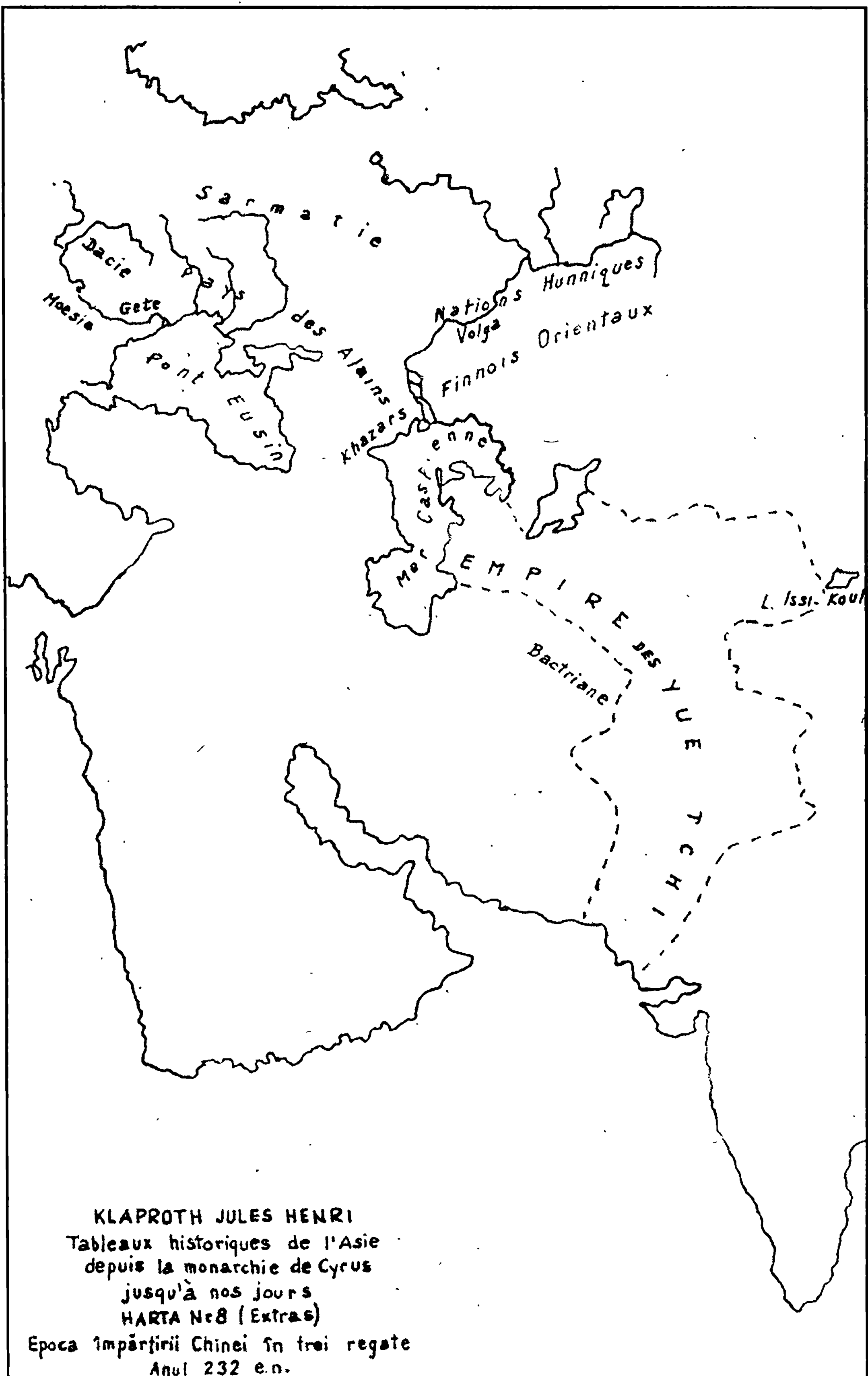

S C Y T H I E
Pont Eusin
Georgie
Volga
Nations Hunnic
Mer Hyrcanienne
Finnois Orientaux
Massagetes
L. Issi-Koul
Sogdiane
Bactria
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr 4 (Extras)
Epoca diviziunii Imperiului lui Alexandru

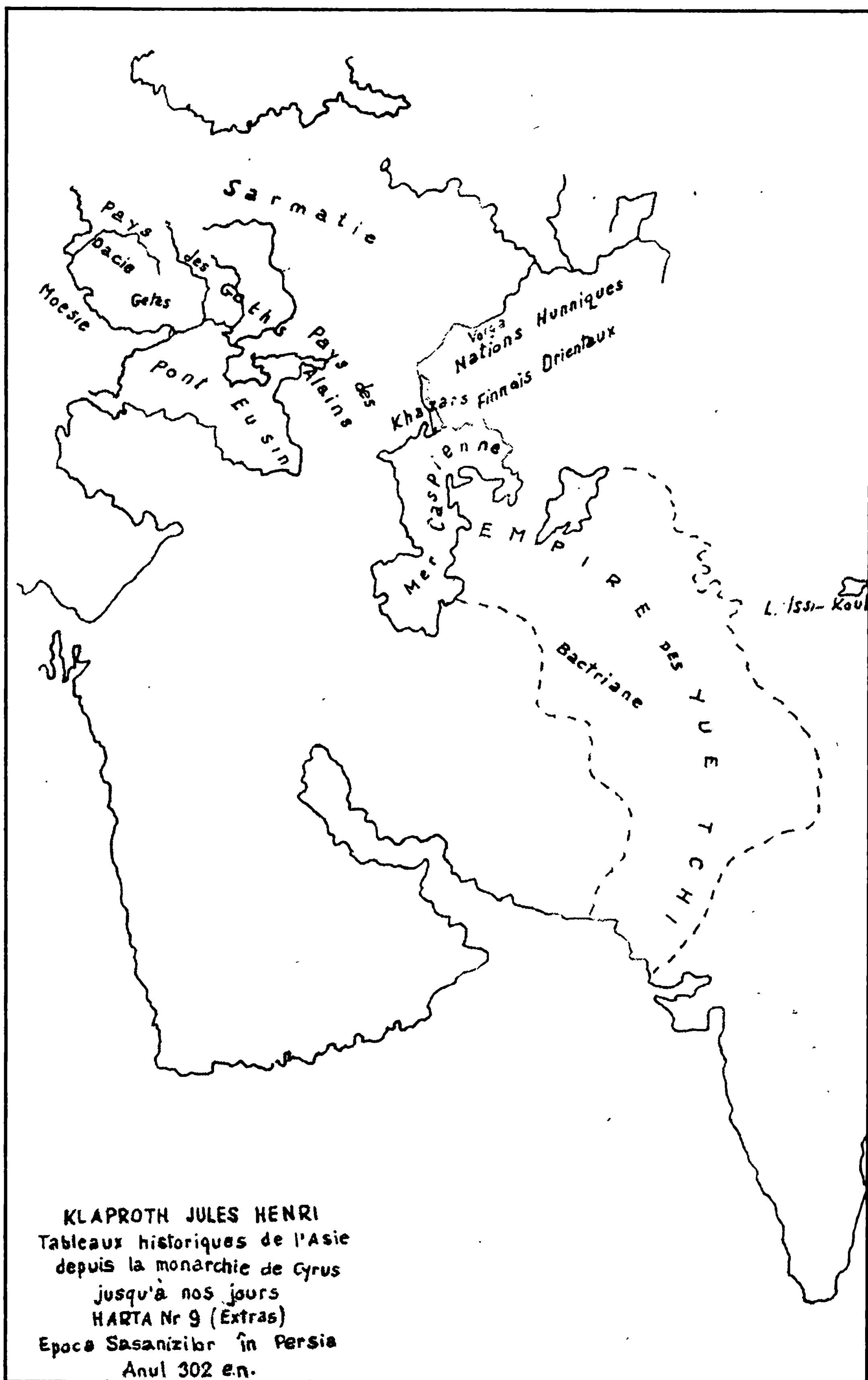

S C I T H I E
Thrace
Pont Euxin
Volga
Albanie
Mer Hyrcanienne
Massagetes
L. Issi-Kou
EMPIRE GREC BACTRIANE
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr 5 (Extras)
Epoca dinastiei Thsin în China
Anul 210 î.e.n.

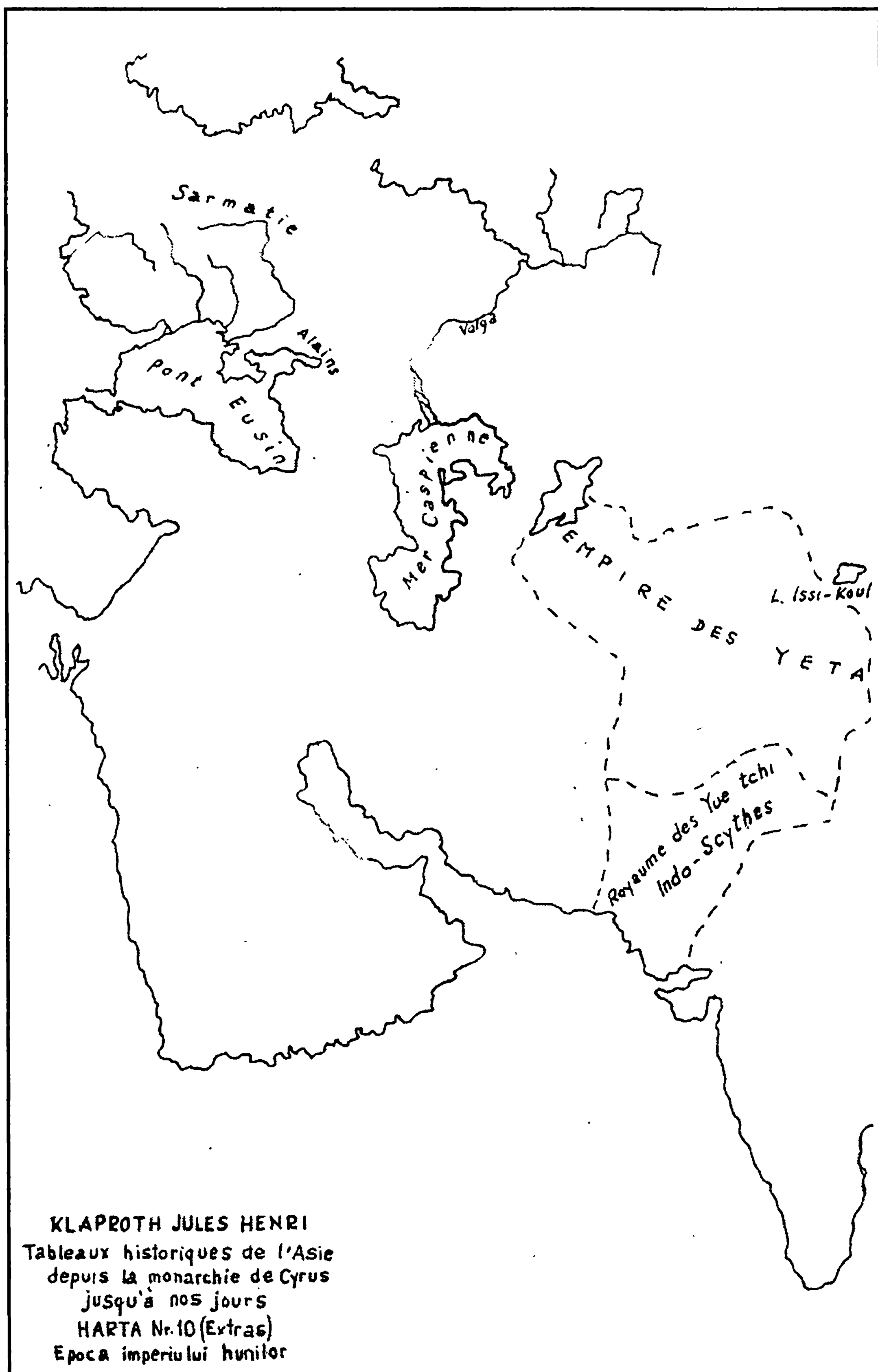

Dacie
Bastarnes
PEUPLES
SARMATO-GOTHES
Volga
Moesie
Roxolans
Yazyges
Pont Euxin
Pays des Alains
Mer Caspienne
Pays des
Grands Yuetchi
L. Issi-Koul
Bactriane
Tahia
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr. 6 (Extras)
Epoca lui Augustus
Anul 31 î.e.n.

KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr.7 (Extras)
Epoca lui Traian şi a hanilor orientali
Anul 116 e.n.

Sarmatie
Dacie
Pays des Alains
Moesie
Gete
Pont Euxin
Nations Hunniques
Volga
Finnois Orientaux
Khazars
Caspienne
Mer
EMPIRE DES YUE TCHI
L. Issi-Koul
Bactriane
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr.8 (Extras)
Epoca împărțirii Chinei în trei regate
Anul 232 e.n.

Sarmatie
Pays
Dacie
des
Gètes
Goths
Moesie
Pays des Alains
Pont Euxin
Volga
Nations Hunniques
Khazars
Finnois Orientaux
Mer Caspienne
EMPIRE DES YUE TCHI
L. Issi-Koul
Bactriane
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr 9 (Extras)
Epoca Sasanizilor în Persia
Anul 302 e.n.

Sarmatie
Alains
Pont Euxin
Volga
Mer Caspienne
EMPIRE DES YETA
L. Issi-Koul
Royaume des Yue tchi
Indo-Scythes
KLAPROTH JULES HENRI
Tableaux historiques de l'Asie
depuis la monarchie de Cyrus
jusqu'à nos jours
HARTA Nr. 10 (Extras)
Epoca imperiului hunilor

Masageți...la Marea Moartă ?

Originea/semnificația numelui ***massagatae*** este încă neclarificată, fiind prezentate, până în prezent, mai multe ipoteze. Conform M. N. Bouillet, el ar însemna ***"geții cei mari".***[1] Klaproth J. H. traduce acest etnonim cu *"geții cei îndepărtați"*.[2] Paully-Wisowa procedează la prezentarea unor analize mai aprofundate, urmare studiilor mai multor cercetători ai acestei probleme. El menționează diferite surse ale numelui. În continuare, expune ipoteza lui Tomaschek şi Marquart: din *"mâncător de peşte"*, de la avesticul *masyō* = "peşte", de unde substantivul *masyaka~ massja-ga,* cu sufixul de plural osetin – t'ä.[3]

În toponimie, **radicalul *massa*–este răspândit numai în spațiul tracic.** Spre exemplu: *Massa*, oraş în Italia, capitala fostului ducat de Massacarrara, la 96 km nord-vest de Florența; *Massa-Carrara* (ducat de-), principat italian pe versantul sudic al Apeninilor; *Massa-Lombarda*,oraş italian la 28 km de Ravena; *Massada*, cetatea romană în Iudeea, la est de Jerusalem şi aproape de Marea Moartă, construită pe o înălțime naturală izolată; *Massafra*, oraş în regatul Neapole; *Massaga*, oraş al Indiei antice, *Massa Veternensis*, localitate în Etruria, azi *Massa Montieri*, *Massabatice*, provincie în Media, *Massabatae*, idem.[4]

Răspândirea radicalului *massa*–numai în spațiul tracic constituie un argument suplimentar pentru **originea tracă a masageților.** În acelaşi timp, se remarcă o anumită caracteristică a locurilor în care sunt amplasate elementele toponimice amintite, ceea ce ne conduce la latinul *massa* "bulgăre, sloiu, masă". De aceea, ne alăturăm părerii că "massageți" înseamnă *"geții cei mari"*.[5]

Pentru evergeți, avem consemnat numele lui Ptolomeu III Evergetul, tradus cu *"binefăcătorul"*.[6]

Tyrageții erau geții de pe Tyras (Nistru).[7] Pentru tysageții de pe Volga, vezi etruscul *tisa* "puțin"; adică *"geții cei puțini"*, ca şi râul **Tisa**, în raport cu Dunărea.

Înrudirea şi conviețuirea daco-geților, tirageților, tisageților, evergeților şi masageților cu popoarele scito-sarmate în spațiul cuprinzând Pannonia, Dacia şi zonele nord-pontice şi nord–şi est–caspiene, până la hotarele Chinei, se reflectă foarte sugestiv în

---

[1] **Bouillet**, M. N., *op. cit.*, p. 1142.

[2] **Coman**, Ana-Maria, *op. cit.*, nr. 1, 1984, p. 138.

[3] **Paully-Wisowa**, *op. cit.*, vol. 14, col. 2123.

[4] **Bouillet**, M. N., *op. cit.*, p. 1142;
Paully-Wisowa, *op. cit.*, col. 2122;
Quicherat, L. şi **Daveluy, A.**, *op. cit.*, p. 812.

[5] **Nădejde**, Ioan, *op. cit.*, p. 398;
Quicherat, L., Daveluy, A., *ibidem.*

[6] **Bouillet, M. N.**, *op. cit.*, p. 1461;

[7] **Gebhardi**, Ludwig Albrecht, *"Geschichte des Reichs Hungarn and der damit verbundenen Staaten"*, Leipzig, vol. I, 1778, p. 43.

fondul lexical comun tuturor acestor popoare, păstrat şi azi în limba dacoromână. Deşi, în zilele noastre, acest fond nu este prea bogat, el atestă, totuşi, că popoarele care îl posedă au convieţuit cândva pe acest imens spaţiu, printre ele fiind, desigur, şi masageţii, cei care sunt atestaţi în toate colţurile lui.

Eurasia şi limba dacoromână

Fără a avea pretenţia de a trata exhaustiv raporturile lexicale dintre limba dacoromână şi cea a popoarelor cu care au convieţuit diferitele neamuri de geţi, vom prezenta câteva exemple din fondul de bază comun al acestora.

Limba georgiană

– *deda* "mamă", v. şi drom. *dadă* "mătuşe"" şi *dodă* "femeie".

– *didgora* "munte" şi *gora* "colină"; v. afgan *gar* "colină"; v. esk. *gora* "înalt, înălţat; v. drom. *gorgan, Gorejiu* > *Gorj* "Jiul de sus", în opoziţie cu *Doljiu* > Dolj, în care dacoceltul *dol* înseamnă "câmpie joasă şi fertilă", ceea ce şi este în realitate judeţul Dolj. Cuvântul nu poate fi de origine slavă, deoarece **slavii, în patria lor de origine, nu aveau munţi, pentru a putea astfel crea cuvântul,** iar cu bascii/eskualdunii nu au avut contacte pentru ca aceştia să fi împrumutat de la slavi cuvântul *gora*. În limbile slave, radicalul *gor* "munte" se explică prin împrumut de la popoarele de munteni: daco-geţi, georgieni, alani/ osetini etc. **După unii cercetători, bascii ar fi originari din *Iviria,* deci rude cu georgienii/gruzinii,** de unde şi numele antic al Spaniei, ***Iberia;*** v. şi *agora*, piaţa din Athena (fără "gora").

– *don* "apă, fluviu"; v. *Don*, *Urs-Don*, Râul Alb, *Sau-Don* "Apa Neagră", râurile *Gnal-Don*, *Kizil-Don*, *Arré-Don*, *Suré-Don*, *Donaris* > Dunărea, *Danubius*, *Donau*, *Tanais/Don*, *Danaper/*Dniper, *Danaster/* Dniestr; v. şi drom. *doniţă* "vas pentru cărat apă, având adâncime mare".

– *g'wino* "vin", fr. *vin*, lat. *vinus*, elen inos; v. şi drom. *jin*, ivrit *jin* "vin", etrusc *vinum*.

– *kmari* "măritat", lat. *maritus* "bărbat", fr. *marié* "căsătorit".

– *koh* "munte", osetin *kogh*, pehlvi *kof*, persan *koh*; v. şi *Kogaionon*, muntele sfânt al dacilor.*

– *mama* "tată".

– *nicossi* "nucă", lat. *nux*, -cis, fr. *noix*

– *saponi* "săpun", galic *saponem*, lat. *sapo*, -onis, fr. *savon*, ivrit *sabo,* osetin *sopon*; v. şi drom. popular *sopon*.

– *wal* "a merge"; v. expresia *va la oi* "mergi la oi", folosită în Munţii Apuseni; fr. il *va*, "el merge".

---

* **N. edit.:** Iată de unde vine ebraicul cohen = preot şi numele ebraic Koh !...

Limba osetină

– *ars* "urs", lat. *ursus*, elen *arksos*, esk. *artsa*, *artz*, *hartz*, v. şi drom. *harţă* "ceartă fără bătaie, ca la urşi", în expresia "s-au luat la harţă".

– *ada* "tată", lat. *pater* (v. şi *papa* "îngrijitor de copii"; *papo* "a mânca, la copii"; v. drom. a *păpa*), sanscr. *tâta*, *pită*, *pitar*, persan *pader*, *peder*, zend. *peter*, *pet*, *feder*, engl. *father*, kurd *baber*, *baba*; sard *baba*; fr. *papa*; v. şi drom. *Baba Novac*, cf. kurd *baba gurgur* "tatăl flăcărilor"; ivrit *abba* "tată"; sumerian *abba* şi *pa-ap* "tată".

– *da "a ta"*, lat. *tua*; v. fr., occ. *ta*.

– *damad* "mama ta".

– (az) *datin* "eu dau", lat. *do*

– (di) *datis* "tu dai", lat. *das*

– (mákh) *dátem* "noi dăm", lat. *damus*

– *daun*, *daw* "al tău", lat. *tuus*, persan *tu*, kurd *ta*, dugoză *doi*

– *du* "tu", lat. *tu*, pehlvi *tu*, dugoză *du*, zend *te*, *tum*, fr. *tu*

– *dendag* "dinte", lat. *dens*, -tis, persan *dendân*, sanscr. *denta*

– *din* "religie", sumerian *din* "zei", lat. *deus* "zeu"; v. şi sumerian *din+ensi* > drom. *dânsul* (termen de respect), în care "ensi" este "regele-zeu".

– *dyngyr* "mare", sumerian *dingir* "zeu"

– *doua* "două", lat. *duae*

– *durr* "piatră", lat. *durus* "tare"; sanscr. *dheira-m*, dur; v. şi drom. *a dura* "a construi (în piatră)"; v. sumer. *dur* "palat", "construcţie".

– (ui) *is* "(el) *este*", lat. *est*, fr. il *est*, persan *est*, pehlvi *ast*, *asti*; zend *aste*; v. drom. ei *îs*, el *iaşte*.

– (uidin) *isti* "ei sunt", lat. *sunt*, fr. *sont*

– *khogh* "munte"; v. *Kogaionon* "muntele sacru al dacilor"

– *khos* "iarbă", japonez *kousa*; v. şi drom. a *cosi* (fără etimol. în DLR)

– *ma* "a mea", lat. *mea*, fr. *ma*

– *me* "al meu", lat. *meus*, persan *ma*, kurd *ma*, fr. *mon*

– *meneï* "de mine"

– *mad* "mamă", lat. *mater* şi *mamma* (ţâţă şi mamă), pehlvi *mâder*, elen *meter*, dorian *mater*, engl. *mother*, fr. *maman*, sanscr. *matar*, *mâtâ*, *ama*; esk. *ama*, ivrit *ima*, laz *nana* (v. şi drom. *nană* pentru naşă), sumer. *ama*.

– *mai* "lună", fr. *mois*, lat. *mensa*

– *martti* "mort", lat. *mortus*, fr. *mort*

– *ne* "nu", lat. *ne* (cea mai veche negaţie), Homeros *ne*, fr. *ne*, v. şi drom. *ne* (folosit în compuse, ca şi la Homeros; izolat, numai în răspunsuri negative, de forma: Ne!), sanscr. *na*, kurd *na*, zend *na*, *nued*; pehlvi *nued*; sumer. *nu*.

– *nôm* "nume", fr. *nom*, lat. *nomen*, persan *nâme*, sanscr. *nama-m*

– *rod* "viţel", v. şi drom. *rod*, a rodi

– *sabat* "sâmbătă", ivrit *sabat*, lat. *sabbatum*

– *sajtan* "satana", ivrit *satan* (numele biblic al diavolului)

– stahlé "stea", persan *stara*, engl. *star*, lat. *stella*, fr. *étoile*

– *ui* "lui", fr. *lui*
– *vaad* "vânt", lat. *ventus*, fr. *vent*, zend *vâtem*, persan *bad*
– *wo* "al vostru", lat. *vester*.

Limba persană
– vezi şi anterior, la limbile georgiană şi osetină
– *ap* "apă", lat. *aqua*, Bukhara *ab*; v. şi drom. *aba*, ţesătură de lână bătută în apă; v. sumer. *ap* şi *ab* "apă", umbrian *aapas*.
– *nest*, *nist* "nu este".

Limba kurdă
– vezi şi anterior, la limbile georgiană şi osetină
– *ki* "cine", lat. *qui*, fr. *qui*, zend *keïe*, *io* (v. şi drom., sp., occ. *io* "eu")
– *b'dei a ma* "dă-ne nouă"

Ardeal – Pământul Arienilor

Cuvintele din fondul de bază latin, sanscrit, pesan, francez, occitan, eskuar, osetin, georgian, kurd etc., comune cu limba română, sunt mult mai numeroase, dar ne-am limitat numai la cele mai semnificative şi care se regăsesc şi la alte grupuri de popoare din spaţiul locuit, în *antichitate şi Evul Mediu, de* ***daci*** şi diferitele triburi de geţi, printre care se aflau şi masageţi ! Căci, **menţionarea lor** în diferite surse antice şi medievale, **de la Dunărea panonică şi până la hotarele Chinei,** este în perfectă concordanţă şi cu menţiunile din cronica lui Thoma, care precizează că numai o parte din **masageţi** au plecat din Mogeria şi s-au stabilit în Pannonia. **Înrudirea acestora cu dacii explică rapida lor asimilare în Pannonia, aşa cum s-a întâmplat şi cu roxolanii, iazigii şi alanii,** justificând, în acelaşi timp, existenţa lexicului analizat, comun cu al tutoror popoarelor înrudite cu care masageţii au convieţuit de-a lungul multor secole sau, poate, chiar milenii.

O menţiune specială se cuvine cuvântului daco-latin ***del/deal,*** ce intră în componenţa toponimului de origine daco-latină ***Ardel/Ardeal*** şi care derivă din latinul ***tellus.*** Primul se întâlneşte numai în Dacia, al doilea numai în limba latină. Sub forma *tel(l)*, aria lui se întinde din Asia Mică până în India, peste tot în zonele menţionate având acelaşi sens: *a/* în limba română: "zonă a ogoarelor, teren folosit pentru agricultură"; sens derivat: "teren înalt"; *b/* în limba latină: "pământ"; *c/* în limba ebraică şi ivrit: "colină"; în limbile arabice: "ridicături de pământ peste ruine".

În afara lui *del/deal*, *tellus* şi *tel(l)*, mai există o serie întreagă de forme derivate, având sensuri identice cu forma de bază *del* sau derivate din aceasta. Citâm: *deli* "înălţime" (tungusă), *dele* "înălţime, vârf, creastă" (manciuriană", *deli* "cap" (solonă), *del* "cap" (evenki), del "cap" (neghidală) [1].*

---

[1] **Cârstoiu**, Ion, *"Teze şi ipoteze lingvistice"*, Bucureşti, 1981, p. 72–73.

Avându-se în vedere originea micro-asiatică/troiană a romanilor, s-ar putea emite şi ipoteza originii semitice a lui *tellus*. Dar, nu trebuie să omitem forma bănăţeană *dal* pentru *del/deal*, care, din punct de vedere fonetic, poate constitui forma de bază pentru *del* conf. *a* > *e*, la care s-ar fi putut adăuga *–lus* (v. esk. *lur* "pământ", forma rotacizată a lui *lus*, rotacizarea lui *l, n, d* şi *s* în eskuara la cuvinte de origine dacă fiind frecventă).[1]

Făcând statistica răspândirii etimonului ***del,*** **pământ,** obţinem următoarele cifre:

– pe teritoriul fostei Dacii:	toponime	– peste	5.900	numiri
	apelative	–	19	numiri
– în restul spaţiului tracic:	toponime	–	39	numiri
	apelative	–	8	numiri

– în afara spaţiului tracic: toponime, apelative – 0 (zero).

Cifrele prezentate sunt extrem de grăitoare: **cuvântul *del* cu sensul "pământ", "loc înalt", aplicat în toponimie, se întâlneşte *numai* pe teritoriul fostei Dacii, cu prezenţe ale apelativelor *numai* în spaţiul locuit în antichitate de daco-geţi.**

Pentru *tel(l)*, situaţia răspândirii onomasticii este următoarea:

– pe teritoriul fostei Dacii	– 92 numiri
– în restul spaţiului tracic	– 103 numiri
– în afara spaţiului tracic	– 23 numiri
TOTAL	= 218 numiri

Rezultă că în spaţiul tracic, inclusiv Dacia, se găsesc numiri într-un procent de 89,5% din totalul prezentat, ceea ce este destul de elocvent, în sensul că se confirmă şi pe această cale **originea daco-latină a etimonului *tel(l).***

În domeniul onomasticii, mai precis în al antroponimiei, numirile comune sunt mai puţin numeroase, putând spune chiar foarte puţin numeroase, datorită în principal creştinismului, care a introdus nume noi.

De la masageţi ne-au rămas atestate în scris următoarele antroponime: *Aeschmanus, Buhas, Chaidar, Chorsomanus, Halasar, Skunkha,*

---

* **N. edit.:** În limba dacă, HAR-DEAL = Casa (Grădina) Domnului". Ardeal mai poate însemna şi...Pământul Arienilor. Toate sensurile menţionate de autor sunt extrem de interesante şi ne oferă o serie de chei simbolistice: "cap" al popoarelor, zonă a ogoarelor, zonă colinară (cum e Ardealul), refacerea vieţii pe ruinele Potopului etc...

[1] **Minaberry**, Marijane, *"Dictionnaire basque pour tous"*, I, *"Basque-français"*, Hendaye et San Sebastian, 1972, p. 124.

Tonciulescu, Paul, *"D'où viennent les Basques ?"*, în **"Haize Garbia"**, Hendaye, 1981;

Tonciulescu, Paul, *"Permanenţă şi continuitate în spaţiul carpato-danubiano-pontic. Onomastică daco-eskuară-pontică"*, în *"Almanah turistic '82"*, Bucureşti, 1982, p. 36–38; idem, *"Cuvinte dacice în spaţiul euro-asiatic"* (Simpozion, Curtea de Argeş, 1985).

Spargapises, Tamyris/Tomyris, Zanter şi *Mirxas*, ultimul păstrându-se şi azi sub forma *Mircea.*[1]

La georgieni, întâlnim nume de persoane sau nume de familie identice sau foarte apropiate de cele româneşti, unele din ele fiind unice la cele două popoare, astfel: *An(n)a, Elie/Ilia, Ioane, Maria, Papaï, Petre* etc.[2] Ca nume româneşti corespunzătoare celor georgiene putem cita: *Ana, Ilie, Ion, Maria, Papae, Petre* etc. Din acestea, *Elie/Ili/Ilie* şi *Papaï/Papae* sunt specifice celor două limbi cărora le aparţin (v. şi sumerian *An(n)a* şi *illi* "sus").

Acest succint studiu comparativ al limbilor unor popoare înrudite cu dacii, nestudiate până în prezent aproape deloc, poate contribui la mai buna cunoaştere a originii lexicului românesc de origine dacă, ajutaţi fiind de istorie şi statistica matematică, fără de care nu se pot rezolva în mod realist problemele de etimologie.

---

[1] **Bouillet**, M. N., *op. cit.*, p. 1763;
Chalcocondiles, *"De origine et rebus gestis turcorum", op. cit.*, p. 35;
Paully-Wisowa, *op. cit.*, vol. 14, col. 2177;
Procopios din Caesarea, *"Războiul cu goţii"*, I, Cap. XVI, p. 351; II, 1, 9–10, p. 81; III, 30, 6, p. 182;

[2] **Brosset**, Marie Félicité, *"Eléments de la langue gerogienne"*, Paris, 1837, p. 16, 34;

Klaproth, Jules Henri, *"Voyage au Mont Caucase et en Géorgie. Avec un carte de la Géorgie"*, Tom I, Paris, 1823, p. 383;

Klaproth, Jules Henri, *"Tableau historique, géographique, ethnographique et politique en Caucase et des provinces limitrophes entre la Russie et la Perse"*, Paris, 1827, p. 96 [illegible]3, 103.

BIBLIOGRAFIE
pentru lexic

1. **Klaproth**, Julius Heinrich (Jules Henri), *"Voyage au Mont Caucase et en Géorgie. Avec un carte de la Géorgie"*, Paris, 1823, Tom I, Harta şi pag. 133, 383, 449, 482–495.
2. *Ibidem*, Tom II, pag. 115, 132, 149, 195, 449–498, 506, 521–542.
3. **Klaproth**, Jules Henri (Julius Heinrich), *"Mémoire dans lequel on prouve l'identité des Ossètes peuplade du Caucase avec le Alains du moyen âge"*, Paris, 1822, pag. 6.
4. *Idem*, *"Mémoires relatifs à l'Asie, contenant des recherches historiques, géographiques et philologiques sur les peuples de l'Orient"*, Tom I, Paris, 1826, pag. 16.
5. *Idem*, *"Sur les Boukhares"*, Paris, 1823, pag. 5.
6. *Idem*, *"Mémoires relatifs à l'Asie, contenant des recherches historiques, gèographiques et philologiques sur les peuples de l'Orient. Ouvrage orné d'une carte de l'Archipel Potocki et de trois autres planches"*, Paris, 1824, pag. 422–440.
7. **Adelung**, Johann Cristoph, *"Mithridates"*, Berlin, 1806–1817, I, pag. 265–298, 434, 444.
8. **Abaev**, Basilii Ivanovici, *"Dicționar istorico-etimologic al limbii osetine"*, Moscova, Tom I, pag. 363–383.
9. *Ibidem*, Tom III, Moscova, 1979, pag. 5–39.
10. **Lista abonaților la serviciul telefonic din municipiul Bucureşti**, editată de MTTC, Bucureşti, 1977, pag. 471.
11. **Brosset**, Marie Felicité, *"Éléments de la langue géorgienne"*, Paris, 1837, pag. 34, 35, 39, 60.

OCCITANII DIN FRANȚA, RUDE BUNE ALE ROMÂNILOR

16.000.000 de francezi...vorbesc românește !

Sudul Franței este ocupat de cinci provincii, în care circa 16.000.000 de francezi vorbesc occitana, o limbă foarte apropiată de limba română, și pe care o putem considera ca un dialect al acesteia. Această zonă a fost ocupată în antichitate de triburi roite din Dacia, care s-au răspândit în aceste provincii: Auvergne, Limousin, Gascogne, Languedoc și Provence. Printre aceste triburi, conform surselor antice, putem cita: următoarele, încă din mileniul III î.e.n., ele ocupând Gallia meridională (sudul de azi al Franței): ***Ambarii*** (v. Hamba, jud. Sibiu), ***Boxsanii*** (v. bocsă "cărbunărie"), ***Cocosates*** (v. *cocoșați* și *Cocoșari* – sat, comuna Gura Galiței, jud. Vrancea), ***Dati*** (v. *Dateș* – veche denumire a satului *Dătășeni*, comuna Cuci, jud. Mureș), ***Deciates*** (v. *Decea*, sat, comuna Mirăslău, jud. Alba), ***Decieni*** (v. *Decea*), ***Longeidoci*** (v. *Dochia*, sat, comuna Girov, jud. Neamț). Printre localitățile ocupate de aceste triburi, putem cita: ***Alba*** (v. *Alba Iulia*, municipiu, jud. Alba, *Alba*, sat, comuna Hudești, jud. Botoșani, *Alba*, sat, comuna Izvoarele, jud. Tulcea), ***Boxsani*** (v. *Bocșa*, oraș, jud. Caraș-Severin, *Bocșa*, sat, comună, jud. Sălaj, *Bocșa*, sat, comuna Măciuca, jud. Vâlcea, *Bocșa Mare*, sat, comuna Certeju de Sus, jud. Hunedoara, *Bocșa Mică*, sat, comuna Cerceju de Sus, jud. Hunedoara, *Bocșa Nouă*, sat desființat, înglobat în orașul Bocșa, jud. Caraș-Severin, *Bocșa Română*, sat desființat, înglobat în orașul Bocșa, jud. Caraș-Severin, *Bocșa Vasiovei*, fostă localitate, contopită cu orașul Bocșa, jud. Caraș-Severin), ***Piscenae*** (v. *Piscani*, sat, comuna Dărmănești, jud. Argeș; *Piscani*, sat, comuna Brădești, jud. Dolj; *Piscani*, sat, comuna Scornicești, jud. Olt; *Pisc*, sat desființat, înglobat la satul Străoști, com. Iordăcheanu, jud. Prahova; *Piscoiu*, sat, comuna Stajari, jud. Gorj); ***Raurica*** (v. *Răucești*, sat, comună, jud. Neamț; *Răuceștii de Jos*, sat desființat, înglobat în satul Răucești, comuna Răucești, jud. Neamț; *Răuceștii de Sus*, sat desființat înglobat la satul Răucești, comuna Răucești, jud. Neamț); ***Rhoda*** (v.*Rod*, sat, comuna Tilișca, jud. Sibiu; *Rodbav*, sat, comuna Șoarș, jud. Brașov; *Rodina*, sat, comuna Ariniș, jud. Maramureș; *Rodna*, sat, comună, jud. Bistrița-Năsăud; ***Ursulae*** *(v. Ursoaia*, sat, comuna Cotmeana, jud. Argeș; *Ursoaia*, sat, comuna Negri, jud. Bacău; *Ursoaia*, sat, comuna Viperești, jud. Buzău; *Ursoaia*, sat, comuna Argetoaia, jud. Dolj; *Ursoaia*, sat, comuna Negomir, jud. Gorj; *Ursoaia*, sat, comuna Românești, jud. Iași; *Ursoaia*, sat desființat, înglobat la satul Higiu, comuna Dumbrava, jud. Mehedinți; *Ursoaia*, sat, comuna Papiu Ilarion, jud. Mureș; *Ursoaia*, sat, comuna Icoana, jud. Olt;

Ursoaia, sat, comuna Ivăneşti, jud. Vaslui; *Ursoaia*, sat, comuna Pescena, jud. Vâlcea; *Ursoaia*, sat, comuna Reghiu, jud. Vrancea; *Ursoaia de Jos*, sat desfiinţat, înglobat la oraşul Urlaţi, jud. Prahova; *Ursoaia-Glavi*, veche denumire a satului Ursoaia, comuna Pesceana, jud. Vâlcea); ***Vadam Sabatium*** (v. *Vad*, sat, comuna Şercaia, jud Braşov; *Vad*, sat, comună, jud. Cluj; *Vad*, sat, comuna Copalnic-Mănăştur, jud. Maramureş; *Vad*, sat, comuna Dragomireşti, jud. Neamţ; *Vad*, veche denumire a satului Vadu Izei, comuna suburbană Vadu Izei, municipiul Sighetul Marmaţiei, jud. Maramureş); ***Vesuna*** (v. *Veseud*, sat, comuna Chirpăr, jud. Sibiu; *Veseud*, sat, comuna Slimnic, jud. Sibiu; *Veseud-Şeica*, veche denumire Veseud, comuna Slimnic, jud. Sibiu; *Veseus*, sat, comuna Judvei, jud. Alba).

Dacii – locuitori ai Galiei

În continuare, Nicolae Densuşianu, în *"Dacia preistorică"*, ne oferă şi alte informaţii cu privire la triburile din vechea Gallie Meridională.

După cum ne spune Plinius, **Aquitania,** cea mai însemnată provincie a Galliei Meridionale, care se întindea de la Liger (actualul Loire) până în Pirinei, era numită la început ***Aremorica,*** numire geografică derivată din termenul etnic *Arimari*, evoluat din *Arimani*, după cum erau numiţi vechii locuitori ai Liguriei.

Limba vulgară care se vorbea în părţile meridionale ale Galliei (numele antic al Franţei de azi) **a fost numită până târziu, în Evul Mediu, *lingua romana rustica.*** Originea acestei numiri nu se datorează civilizaţiunii ori acţiunii de asimilare a romanilor, ea fiind **foarte apropiată de limba latină.** O mărturisire importantă avem, în această privinţă, la Cicero. În dialogul său despre cei mai celebri oratori romani, el aminteşte că limba ce se vorbea pe teritoriul Galliei era diferită numai în ce priveşte lipsa de urbanitate de limba ce se vorbea la Roma: *"Când tu, Brutus, vei merge în Gallia, vei auzi acolo unele cuvinte care nu sunt folosite la Roma, însă acestea se pot schimba şi se pot dezvăţa"* (Brutus: 85–42 î.e.n.).

Romanii, după cum ştim, cuceriseră părţile meridionale ale Galliei până la Rhodanus (actualul Rhône) numai cu 75 ani înainte de timpul când Cicero scria aceste cuvinte (Cicero: 106–43 î.e.n.). Faptul este aşadar evident şi anume că limba vulgară latină care se vorbea în Gallia Meridională nu era o limbă importată, ori formată sub imperiul dominaţiei romane.

Unul din triburile care locuiau pe teritoriul Aquitaniei sau în vechea Aremorica purta numele de *Datii/Dacii,* iar în părţile dinspre nord figurează aşa numiţii ***Petrucorii,*** posibil o populaţie de aceeaşi origine şi limbă cu *Dacii Petoporiani*, din regiunile de răsărit ale Daciei.

O altă grupă de Daci, numiţi de geografii greci ***Deciates,*** sau în formă latină ***Daciani,*** îşi aveau locuinţele **lângă Alpii maritimi.** În unele tradiţii populare româneşti, vechii Daci sunt numiţi ***Decieni*** (v. *Deceneu* şi *Decebal*). Decianii erau un trib războinic şi iubitor de independenţă. Ei începuseră cele dintâi lupte cu romanii în Gallia şi Plinius cel Bătrân îi numără printre cele mai celebre popoare ligurice.

De cealaltă parte a Rhodanului/Rhönului, se întindea, pe lângă coastele Mării Mediterane, până la Pyrinei, o populație numită *Volcae Arecomici*. Fără îndoială, avem aici o numire alterată de grecii din Marsilia, în loc de *Volcae Aremorici*, după cum *Aremorica* se numea întreaga Aquitania. Volcii Arecomici se bucurau de o autonomie națională chiar şi în timpul dominației romane. Oraşul lor principal era Narbo, azi Narbonne.

Dacii "mută" Ardealul în Vest...

În perioada anteceltică trebuie să amintim şi numirile *Ardelay*, *Ardelles*, *Ardelu*, *Ardeuil*, *Ardillats*, *Ardilleux* şi *Ardillières*. O comună cu numele de *Ardauli* se află şi în Sardinia. Toate aceste numiri confirmă, încă o dată, originea românească a toponimului *Ardeal*. Ele se mai întâlnesc şi azi în Franța.

În părțile de apus ale Alpilor existau multe mine. Una dintre cele mai importante mine era, în perioada anteceltică, în oraşul ***Rhoda,*** de la care derivă numele fluviului Rhodan/Rhône. O altă localitate situată în apropiere de Rhodan purta, în epoca romană, numele de ***Boxs(ani),*** adică *"Cărbunari"*. Un alt oraş din părțile de jos ale Rhodanului era numit de geografii vechi *Taruscon* sau *Tarasco*.

Este important că **omonimele acestor localități ni se prezintă în regiunile cele mai avute de metale ale Ardealului:** *Ruda, Rodna* (în Evul Mediu se numea *Rhodana* şi avea mine celebre de argint), *Bocşa, Bocşani, Trăscău, Albac (Albăceni)* şi *Ilva-Mare* de lângă Rodna. În Gallia Meridională, mai existau şi fluviile: *Arauris, Argenteus amnis, Druentia* (v. în România: *Drânce*, sat şi pârâu), *Oltis* (v. *Olt*), *Varus*, precum şi munții: *Albia, Gaura, Mancelus, Matrona, Stura, Vesulus.* Un trib din Aquitania, stabilit lângă râul **Oltis (azi: Lot)** * ne apare sub numele *Cocosates*. Printre omonimele de pe teritoriul României putem cita: *Alba, Bocşani, Pescena, Ruda, Ursoaie, Gaura, Muncel, Stura, Cocoşați* şi *Vesul. Arauris* aminteşte de românul *Râuri*.

Vechile populații ale Galliei, întocmai ca românii din Carpați, spuneau ***marga*** la pământul calcaros şi lutos ce se întrebuințează pentru îngrăşarea arăturilor şi fânețelor. Iar **într-o inscripție descoperită pe teritoriul Volcilor Arecomici se poate citi foarte clar cuvântul *dede*** "dădu".

Cele expuse dovedesc cu prisosință că **triburile antice din Gallia Meridională au roit din Dacia.**

Migrația spre Vestul pustiit

O explicație a acestei roiri ar fi următoarea:

Pământul a mai fost înconjurat de o Lună, care, apropiindu-se

---

* **N. edit.:** Atlas = Alutus = Olt = **Lot.** Atlantida (lui Atlas) este considerată baza Omenirii actuale. Biblia cea încifrată începe să se descifreze...

permanent de Pământ, **a intrat în atmosfera terestră, în care s-a destrămat, distrugând tot ceea ce se afla pe acesta.** Aşa se explică dispariţia dinozaurilor şi a populaţiei din vestul Europei, ca şi a celei din America de Nord şi America de Sud. Aceste fenomen mai explică de ce omul de Cro-Magnon are o vechime de numai 30.000 ani, iar cel de Neanderthal de 100.000 ani, în timp ce omul de la Bugiuleşti, Valea lui Grăunceanu, lângă Râmnicu-Vâlcea are circa 1.800.000–2.000.000 ani. **Este posibil ca această destrămare a primei Luni a Pământului să se fi produs deasupra Oceanului Atlantic, ceea ce ar explica dispariţia oamenilor din Europa de Vest, precum şi a celei din cele două Americi.** Este cert că şi actuala Lună se apropie de Pământ, ca şi prima Lună.

În această situaţie, era foarte normal ca oamenii din răsăritul Europei să fi roit spre vest şi să ocupe pământurile lipsite de populaţie.

Dicţionar românesc...din sudul Franţei

Roirea strămoşilor noştri în Peninsula Iberică şi Franţa de azi s-a concretizat prin denumirea triburilor aflate în antichitate pe aceste meleaguri. Dar, foarte important este şi limbajul folosit de aceste triburi, materializat în **lexicul comun româno-occitan,** din care vom prezenta câteva cuvinte, astfel: cuvintele identice se vor prezenta sub formă de unicat, iar în cazul unor diferenţieri, cuvântul occitan va fi prezentat după semnul /:

abate/abat, abătut/abatut, abces, abdomen, abil, abis, abrupt/abrupte, absent, absorbi/absorbir, acasă/a casa, la casa sa/a sa casa, accent, acerb, acesta/aquesta, ades, adult, aerian, afluent, agricola, agricultura, aici, alb, aliment, ales, alandala/alandado, amar, ambiţios/ambicios, amic, amor, animal, an nou, aprilie/april, aproape/aprop, ars, aspic, aur, auz/aus, avar, avid, avut, barba, barca, bătut/batut, brânca/branca, brumos, bucă/boca, cap, car, candela, carne/carn, casa, caţă/cata, câmp/camp, caros, castel, cel, cinci/cinc, cloca, comuna, contra, coca, cerb, crescut, cum, cuca, curat, d'aici, director, doliu/dol, des, doi, drac, el, eu, fag, floc, fraga, fusta, gata, idea, ieu, io, istoria, joc, jos, lână/lana, leu, lin, linear, liric, liziera/lisiera, lista, literatura, litigios, loc, lor (al), lucid, luminos, luna, lup/lop, magia, magistratura, mai, major, majoritatea/majoritat, maliţios/malicios, mama, mamela, mania, marinar, masa (a)/massar, masă/massa, materia, maternitate/maternitat, mausoleu, mână/man, mâna(a)/manar, mediator, melodios, memoria, menta, meu (al)/mieu, mie/mi, militar, mină/mina, minier, minor, minuta, miraculos/miraclos, mizeria/miseria, mizericordia/misericordia, mizericordios/misercordios, mobilitate/mobilitat, mobiliza(a)/mobilizar, moda, modalitate/modalitat, modela(a)/modelar, modifica(a)/modificar, modula(a)/modular, monta(a)/montar, montura, muc, mucos, mult/moult, mur, musca/ mosca, must/most, mustos/mostos, mut, muzeu/museu, muzica/musica, nada, nap, nara/ narra, nas, neagră/negra, nega(a)/negar, negru/negre, nepoată/neboda, nepot/nebot, nostru/nostre, nou, nu/no, nuca/noga,

onoare/onor, or, ora, orb, pace/patz, pagina, palanca/palanc, palma, par/pal, păgân/pagan, părete/paret, păscut/pascut, părți/partz, păstor/ pastor, pic, pică/pica, plin/plen, poamă/poma, porumbel/polomb, preț/ pretz, proprietate/proprietat, putință/potencia, rabia, ram, recoase(a)/ recoser, repaus, repausa(a)/repauser, răspunde(a)/respondre, răspuns/ responsa, rășină/resina, râie/raia, râset/riset, râu/riu, roata/roda, rosătură/rausadura, (a)sa/sa, sânt/sant, sănătos/sanitos, sătura(a)/escupir, scuipat/escupit, seara/ser, seca(a)/secar, secară/segal, secător/ secador, secular, serios, servciu/servici, servitor/servidor, sete/set, seu, sever, sicilian, sigur/segur, siropos, societate/societat, somn/som, soră/ sor, spic/espic, spin/espina, spinos/espinos, spiral/espiral, spital/espital, spontaneu/espontaneu, stabili(a)/estabilir, stat/estat, studia(a)/estudiar, studios/estudioa, sufoca(a)/sufocar, sus, în sus/en sus, șarpe/serp, școală/ escola, școlar/escolar, tavan, teaca, (mă) tem/tem, terț/terç, toarce(a)/ torcar, tot, toată/tota, tors, tot, tremur/tremor, tremura(a)/ tremorar, tresări(a)/tressalir, tronc, tropa, turna(a)/turnar, turta/torta, tutore/tuturor, țeastă/testa, ulm/olm, uman, umanitar/umanitari, umanitate/umanitat, umiditate/umiditat, umed/umid, umor, un, una, unit, unitate/unitat, uz/us, uza(a)/usar, uzanță/usança, uzitat/usitat, uzual/ usual, vaca, valoros, van, (în) van/(en) van, vanitate/vanitat, vanitos, vapor, varga/verga. vâna/ vena, vânător/venador, vâsc/vesc, vâscos/vescos, verde/verd, vestă/ vesta, victoria, viermănos/vermenos, vigoare/vigor, viguros, virtute/virtut, vițel/vedel, viu, voce/votz, voluptate/ voluptat, vomitură/vomidura, vostru/ vostres, vulgar, vulgariza(a)/ vulgarizar, vultur/voltor etc., etc.

Considerăm că exemplele prezentate sunt prea elocvente pentru a nu dovedi **raporturile părintești dintre limba română și cea occitană.**

În continuare, vom prezenta câteva poezii în limba occitană:

JAUFRE RUDEL

Quan lo ***rius*** de la fontana
S'esclarzis, si ***cum*** far sol,
E par la flors aiglentina,
E'l rossignoletz el ***ram***
Volf e refranh et aplana
Son doutz chantar et afina,
Dreitz es qu'***ieu*** lo ***mieu*** refranha.

Pois del *tot* m'enfalh aizina,
N'om meravilb s'***ieu*** n'***aflam;***
Car ane genser *crestiana*
No fo, ni Dieus non la vol,
Juzeva ni sarrazina
Ben es ***cel*** pagutz de ***mana***
Qui ren de *s'amor* gazainha!

Amors de terra lonhdana,
Per vos ***totz*** lo cors mi dol;
E no'n puosc trobar meizina?
Si non vau, al sien ***reclam,***
Ab atraich d'*amor* doussana
Dinz vergier o sotz cortina
Ab desirada companha.

De desir mos cors non fina
Vas cella ren qu'***ieu*** plus ***am,***
E sai que volers m'engan
Si cobezesa la'm tol;
Que plus es ponhens qu'espina
La *dolors* que ab joi sana,
Don ja non vuolh c'om m'en planha.

(Teodor Boșca: *"Poezia trubadurilor provensali"*, Cluj-Napoca, 1980, nr. 8, pag. 33)

BERNARD DE VENCADOUR

Can l'*erba* fresch'e-lh folha par
E la *flors* boton'el verjan,
E – l rossinhols autet e *clar*
Leva sa *votz* e mou so chan,
Joi ai de *lui*, e joi ai de la *flor*
E joi de me e de midons major;
Dans ***totas partz*** sui de joi claus e sens,
Mas sel es jois que ***totz*** autres jois vens.

Ai las! com *mor* de cossirar!
Que manhtas vetz en cossir tan:
Lairo m'en poirian *portar*,
Que re no sabria que s fan.
Per Deu, *Amors*! be.m trobas vansedor;
Ab paucs d'*amics* e ses autre senhor.
Car *una* vetz tan midons no destrens
Abans qu'***eu*** fos del dezirer estens?

Meravilh me com posc *durar*
Que no – lh ***demonstre*** mo talan.
Can en vei midons ni l'esgar,
Li seu bel plh tan be Pestan:
Per pauc me tenh car ***eu*** vas leis no cor.
Si feira ***eu***, si no fos per paor,

C'anc no vi, cors melhs talhatz ni depens
Ad ops d'*amar* si tan ***greus*** ni lens.
Tan am midons e la tenh car,
E tan la dopt'e la reblan
C'anc de me no . lh ***auzei*** parlar,
Ni re no . lh quer ni re no . lh man.

(Teodor Boşca: *"Poezia trubadurilor provensali ",* Cluj-Napoca, 1980, nr. 8, pag. 33)

ARDEALUL – PARADISUL MULT-RÂVNIT

Imperiul chazar – din Caucaz până în Panonia

Astăzi este unanim admis că **poporul chazar este de origine turcă,** amintit pentru prima dată în anul **448** de Priscus Panites, ambasador bizantin la curtea regelui hun Attila. În acele îndepărtate timpuri, unele triburi de chazari, anume ***Akatzirii,*** făceau parte **din confederaţia hunică,** în care calitate au luat parte la luptele de pe Câmpiile Catalaunice (Campus Mauriacus), în anul 451.

După destrămarea confederaţiei hunice, ca urmare a înfrângerii lui Attila de către generalul roman de origine dacă Aetius, în anul 451 e.n., **chazarii din Pannonia rămân mai departe aici, fiind consemnaţi ca atare, înainte de venirea ungurilor,** de Geograful Bavarez (866-890), care-i numeşte ***Caziri.*** Aceştia **făceau parte dintr-un vast imperiu,** care – începând cu secolul V e.n. – se întindea de la Dunărea panonică până la Marea Caspică (numită o perioadă şi Marea Chazarilor) şi de la sud de Novgorod până în Caucaz, **având ca vasale numeroase popoare, foarte diferenţiate ca naţiuni,** printre care şi rossii din Novgorod, daco-românii dintre Tisa şi Munţii Apuseni etc.

Chazarii au fost un **popor înzestrat cu calităţi deosebite.** Ei au creat o civilizaţie originală în Europa centrală şi orientală. Principala lor ocupaţie era **păstoritul şi – în special – comerţul,** căruia îi acordau o atenţie deosebită şi-l practicau într-un mod original: toate mărfurile negustorilor străini erau cumpărate la hotarele imperiului, tranzitul şi vânzarea mai departe fiind realizate de negustorii chazari. În felul acesta, realizau profituri foarte mari.

Centrul politic al imperiului chazar a fost de la început la nord de Caucaz, iar în faza finală în Crimeea, capitala sa fiind mutată succesiv în diferite oraşe: Balandşar (azi Astrakhan), Al-Baida, Sarkel (Bela Veja), Samander, Atil, Taman (Tamartache).

Turcul Bulan devine...evreu

Un eveniment deosebit de important în istoria poporului chazar l-a constituit **adoptarea religiei mozaice** de către pătura conducătoare şi o parte din popor, redusă ca număr, **în prima jumătate a secolului al VIII-lea.** Data, admisă de quasi-totalitatea cercetătorilor, privind trecerea la mozaism, este anul **740.** Acest deosebit eveniment, petrecut în istoria poporului chazar, este redat foarte precis şi detaliat în scrisoarea din anul 960 a regelui Iosif al chazarilor, adresată ca răspuns la scrisoarea primită de la rabinul Chasdai ibn-Şaprut din Cordoba- Spania, care îndeplinea şi funcţia de prim-ministru al califului arab Abder-

Rahman III (912-961). Regele Iosif descrie cu lux de amănunte cum **strămoşul său Bulan a adoptat religia mozaică,** precum şi limitele vastului imperiu chazar, care atingea spre vest Vistula/Visla, Dunărea/ Duna şi Marea de la Constantina/ Constantino-pole. El **aminteşte şi de bogăţia în aur din ţara Ardil şi a argintului din ţara Rudlan/Rodna,** bogăţii care au caracterizat aceste două regiuni în întregul Ev Mediu. Iată textul care aminteşte de aceste ţări şi comentariul istoricului ungur F.F. Otrokocsi, care l-a publicat în anul 1693: *"Scoală-te şi mergi în **ţara Rudlan** şi în **ţara Ardil;** iată am băgat teama şi spaima de tine în sufletul acelora. Prin **Ardil,** nu este nici o taină că se poate înţelege altă regiune decât însăşi **Transylvania,** după cum arată împrejurările."*

Prezenţa chazarilor în zona Ardealului, care **la început cuprindea numai teritoriul mărginit de Mureş, Munţii Metalici şi Arieşul bogat în aur, precum şi zona Rodnei,** este în perfect acord cu cronica amintită a Geografului Bavarez şi cu cronica notarului anonim (Anonymus) de la mijlocul secolului al XI-lea.

Adoptarea religiei mozaice de către pătura conducătoare a chazarilor şi o mică parte din popor (**restul** fiind, la acea dată, **idolatri şi mahomedani**) a avut urmări pozitive pentru cultura şi civilizaţia chazarilor.

Mozaic de migratori conduşi de...mozaici

Desigur, un rol important în aspectele pozitive ale acestei civilizaţii l-a avut şi faptul că **şeful statului chazar, *khaganul,* era şi şef religios,** ajutat fiind de ***gylas*** şi ***karchas,*** cu atribuţii administrativ-judecătoreşti. Este stabilit azi cu precizie că aceste două numiri reprezentau titluri, iar nu nume proprii. Acest sistem de triumvirat, în care **decizia o avea *khaganul,* şeful religios de religie mozaică,** asigura raporturi dintre cele mai umane cu diferitele popoare vasale şi conducătorii acestora. Aşa se explică de ce **în capitala lor, alături de sinagogi, se găseau şi moschei mahomedane. În toată istoria chazarilor mozaici nu se cunosc conflicte decât cu arabii,** expli-cabile prin tendinţele expansioniste ale acestora, consecinţă tocmai a sistemului de a răspândi mahomedanismul "prin foc şi sabie".

Printre relaţiile cele mai cordiale se pot cita cele cu bizantinii creştini. Este cunoscut faptul că **mama împăratului Leon IV, supranumit *"chazarul",* a fost prinţesa chazară numită *Chicheck*** *"floare"* care, prin botezare, şi-a luat numele de **Irina.**

Goţii şi chazarii – invadatori sau oaspeţi ?

Aceleaşi raporturi bune au existat şi între chazari şi voievozii români. Anonymus precizează: *"Într-adevăr, ţara care este între Tisa şi pădurea Igfon, care <pădure> se întinde până la Ardeal, de la fluviul Mureş până la fluviül Someş, a luat-o în stăpânire pentru sine **ducele Morout**(...)şi ţara aceea o locuiseră neamurile care sunt numite **Cozar.**"*

O analiză atentă a acestei informaţii ne confirmă, în primul rând, **prezenţa chazarilor în Ţara Crişurilor,** în aceeaşi zonă în care ei sunt menţionaţi de Geograful bavarez. Apoi, obţinerea independenţei de către **Morout, strămoşul lui Menu-Morout,** nu este prezentată ca fiind realizată prin război, ci în mod paşnic. **Anonymus nu menţionează nici un conflict între chazari şi Morout,** aşa cum a existat mai târziu între unguri şi ducii români Gelou şi Menu-Morout.

Că **aceşti chazari erau conduşi de un şef religios mozaic** nu mai poate fi azi un dubiu. **Sistemul triumviratului** a existat până sub regele Ungariei, Waic, botezat Ştefan şi cunoscut în istorie sub numele de **Ştefan cel Sfânt. Sora lui a fost căsătorită cu viitorul rege Abba Samuel** (ebr. Şemuel), al cărui nume arată în mod cert că era chazar de religie ebraică. Apoi, **însuşi Arpad a fost khaganul celor trei triburi de chazari-cabari care au condus cele 7 triburi de ugri albi/ unguri din Atelcuz în Pannonia. Arpad era de religie mozaică,** numele lui fiind de origine semitică. *Arpad* a fost numele unui regat aramaic şi există şi azi o localitate cu acelaşi nume în Israel. **Regele Arpad nu făcea parte din cele 7 triburi de ugri intrate în Pannonia la anul 896, ci era şeful lor,** astfel cum este prezentat în toate cronicile ungureşti şi chiar în complexul statuar de la Budapesta.

Bunele relaţii dintre chazari şi voievozii români s-au perpetuat, astfel încât istoria Ardealului nu cunoaşte disensiuni între şefii religioşi ai chazarilor mozaici rămaşi în Ungaria şi Ardeal şi cnejii şi voievozii români din acest teritoriu. Acest caracter al relaţiilor dintre ei constituie un **caz unic în istoria poporului român** în comparaţie cu luptele de apărare duse de aceiaşi voievozi în faţa acţiunilor de jaf şi distrugere ale tuturor popoarelor migratoare, în afară de chazari, care au trecut vremelnic prin şi peste teritoriul fostei Dacii.

În toată istoria Daciei, două au fost popoarele cu care dacii au intrat în contact şi cu care nu au avut conflicte: goţii şi, imediat după ei, chazarii.

Nu trebuie să neglijăm un fapt foarte important în scrierea istoriei: toţi cronicarii au consemnat evenimentele deosebite, în special luptele şi conflictele dintre diferite neamuri. Or, informaţiile foarte sumare, dar succinte, cu privire la raporturile dintre khagani, chazari şi voievozii români, sunt consecinţa tocmai a lipsei unor ciocniri între aceştia.

Bulgarii – un exod de pe Volga la Dunăre

Este bine ştiut că, în antichitate şi Evul Mediu, în raporturile dintre popoare, un rol de prim rang îl avea atitudinea binevoitoare sau răuvoitoare a conducătorilor, fie religioşi, fie politico-administrativi, faţă de vecinii lor. Un exemplu dintre cele mai edificatoare îl constituie modul în care s-a răspândit mahomedanismul şi anume războaiele provocate de acesta, soldate cu sute de mii de victime omeneşti, deoarece această nouă credinţă religioasă, în conceptul celor care au creat-o, trebuia răspândită prin foc şi sabie.

Dar, în viața de toate zilele, două populații care conviețuiau își stabileau anumite norme de conduită, uneori independente de natura sistemelor politice ce conduceau acele populații. Acest adevăr rezidă atât în natura elementelor componente ale acelor comunități, cât și în educația lor, mai ales religioasă, atunci când ne referim în special la **secolele V-XIII, perioadă în care chazarii au existat ca popor în contact direct cu poporul dacoromân,** în spațiul carpato-dunărean-pontic.

Un prim exemplu privind natura raporturilor dintre chazari și populația românească îl constituie evenimentele care au urmat **alungării poporului bulgar de pe Volga de către chazari.** Ne referim la mișcările de popoare care au avut loc în **secolul al VII-lea, când chazarii îi împing pe protobulgari spre vest,** operațiune care se încheie în **679,** când **Asparuch** traversează Dunărea și **cucerește teritoriul Bulgariei de astăzi.** Se spune că acel Asparuch, în fuga lui din fața chazarilor, s-a așezat pe insula Peuce de la Dunăre.

Alianța chazaro-valahă contra ungurilor

Această conviețuire pașnică și întrajutorarea dintre poporul chazar și cel dacoromân nu va fi cu nimic tulburată în decursul istoriei nici chiar după destrămarea statului chazar în a doua jumătate a secolului al XI-lea. Nu trebuie neglijat faptul că, mai ales în perioada care a urmat secolului al V-lea, când creștinismul începe să se consolideze pe teritoriul Daciei, unul din domeniile de bază ale gândirii umane îl forma religia. Se găseau, astfel, **față în față: o populație dacoromână la început de creștinism și o populație turcă, chazarii-cabari, parțial de religie mozaică, restul fiind mahomedani-idolatri.**

În acțiunea de creștinarea a popoarelor, întreprinsă de împărații bizantini, se situează și trimiterea călugărilor din Thessalonic, Metodiu și Constantin (numit mai târziu Chiril), ca să propovăduiască noua religie la moravi și la chazarii din Crimeea (secolul al IX-lea). Sursele istorice consemnează că misiunea celor doi călugări a fost dusă la bun sfârșit fără incidente, deoarece **la chazari exista o totală libertate privind adoptarea cultelor religioase.**

Este cert că buna conviețuire dintre dacoromâni și **chazari, menționați în documentele ungurești ale epocii sub denumirea de iudei-ismaeliți,** a continuat în decursul timpurilor, fără neînțelegeri, deoarece absolut nici un document și nici o cronică nu consemnează conflicte sau incidente între aceste două comunități, între care se stabiliseră bune relații.

Raporturile frățești dintre dacoromâni și chazari sunt relevate foarte bine de savanți ca J.A. Vaillant, M.N. Bouillet și alții, care menționează, printre altele, **alianța chazarilor, conduși de cabarul Vata, cu valahii și cumanii, din anul 1046, împotriva catolicilor unguri, care preluaseră conducerea treburilor publice în Ungaria și începuseră opresiunile împotriva chazarilor și valahilor necatolici.**

Evreii – expulzaţi din Ungaria, azilanţi în România

Documentele care consemnează bunele raporturi dintre români şi evrei sunt foarte numeroase, mai ales în domeniul comerţului, **românii nepunând nici un fel de oprelişti negustorilor evrei în exercitarea profesiei lor preferate: comerţul.**

Astfel, la **1606** este menţionat un **negustor evreu,** venit tocmai **din Polonia** să cumpere diferite mărfuri **la Iaşi.** Dintr-un alt document, datat **1607,** rezultă că evreii din Galiţia cumpărau în mod curent peşte din Moldova, iar un altul, din **1626,** precizează că **cel mai rentabil traseu pentru negustorii evrei din Polonia era Iaşi-Galaţi.** O astfel de concluzie nu putea rezulta decât dintr-o îndelungată practică comercială desfăşurată în condiţiuni optime, asigurate de localnicii români pe tot cuprinsul Moldovei. Numai astfel se justifică aprecierea că, din toate itinerariile urmate de negustorii evrei, cel mai rentabil era Iaşi-Galaţi.

Bunele relaţii cu populaţia şi autorităţile româneşti mai sunt relevate de documente şi sub aspectul toleranţei religioase. Foarte importantă din acest punct de vedere este **scrisoarea obştilor rabanite din Hebron şi Ierusalim, din anul 1539. Ea confirmă bunăvoinţa manifestată de autorităţile din Ţara Românească atunci când îngăduiau evreilor să meargă în pelerinaj la locurile sfinte din Palestina/Israel.** Pe aceeaşi linie se situează şi permisiunea dată unor delegaţii evreeşti de a se deplasa la Constantinopol, în vederea răscumpărării unor evrei capturaţi de tătari şi turci, la trecerea prin Moldova.

Foarte important, în cadrul relaţiilor cutumiare româno-ebraice, este şi **gestul uman al autorităţilor din Ţara Românească, atunci când acordă azil evreilor expulzaţi de regele ungur Ludovic cel Mare, prin actul din anul 1360.**

Trebuie precizat că bunele relaţii româno-ebraice aveau **caracter de reciprocitate.** Înseşi documentele medievale româneşti confirmă sprijinul acordat de negustorii evrei pentru răscumpărarea unor creştini luaţi ca robi de turci şi tătari.

Medicul lui Petru Şchiopul era rabin

Se ştie că **unul din medicii lui Ştefan cel Mare a fost evreul Isaac Bog, la care se poate adăuga – posibil – şi un al doilea: Isaac Hispanus. În slujba lui Petru Şchiopul este atestat Solomon ben Natan, diplomat, rabin şi medic.** Tot medici au fost şi: acel Moise al cărui devotament şi capacatitate profesională au fost evidenţiate în 1787 de Antoniu, episcop de Roman; Iuliu Baraş, profesor la Şcoala de medicină şi fondator al primului spital de copii din Bucureşti etc., etc.

Iată, deci, cum istoria consemnează, pe multiple planuri, nenumărate evenimente şi acte pline de umanitate, în care românii şi evreii sunt mereu alături, atât în viaţa de toate zilele, cât şi în cazul unor situaţii grele, în care nu se precupeţea nici un efort pentru a se ajuta reciproc, această întrajutorare devenind astfel tradiţie.

Aşa se explică de ce, în perioada de tristă amintire a ocupaţiei şi terorii hortisto-fasciste din nord-vestul Transilvaniei, românii şi, în special, evreii au fost persecutaţi de trupele şi autorităţile horthiste, **în timp ce românii au ajutat din toată inima pe evrei pentru a-i scăpa de persecuţiile ungureşti,** înfruntând uneori mari pericole în acţiunile de trecere clandestină a evreilor peste noua frontieră, în România. **În felul acesta, mii de evrei, fugiţi din nord-vestul Transilvaniei, îşi datorează viaţa ospitalităţii cu care au fost primiţi în ţara noastră.**

Este bine ca toate aceste aspecte ale convieţuirii dintre evrei şi români **să nu fie uitate** şi să constituie exemple vii şi pentru generaţiile viitoare.

Românii – vecini cu ungurii...pe Nipru

Pentru a înţelege mai bine relaţiile dintre chazari şi regatul ungar, se impune a arunca o privire retrospectivă asupra relaţiilor dintre unguri şi chazari înainte de întemeierea actualului stat ungar.

În secolele VIII-IX, ungurii făceau parte, împreună cu pecenegii şi alte popoare, din confederaţia/imperiul chazar, apărut în urma desmembrării confederaţiei hunice la anul 451. *Cronica Oguzname* menţionează că, **în anul 839, vlahii erau vecini cu ungurii pe Nipru** (între Dunăre şi Nipru se afla **Pustia getică**).

Pecenegii, popor de neam turcic, ca şi chazarii, nu se împă-cau deloc cu ugrii albi/ungurii, care îi împing în Atel-Kuzu/Etelköz *"ţara dintre râuri",* adică dintre Bug şi Nipru sau, după alţi autori, ţara dintre Siret şi Nipru. Dar, "neastâmpăraţii picenaţi/pecenegi" **nu-i lasă nici acolo pe unguri şi-i obligă să plece spre vest.** În această nouă situaţie, **chazarul Arpad,** fiul lui Almutzes (ung. Almus), a fost numit de khaganul Lebedias (ung. Leuente) al chazarilor ca **şef al celor 3 triburi de cabari din neamul chazarilor,** aflaţi şi ei în zona Atelkuzului. **El a preluat şi conducerea celor 7 triburi ungare şi s-a îndreptat spre fraţii lui akatziri din Pannonia, trecând Carpaţii Păduroşi** prin pasul Ugorskoe *"trecătoarea ugrilor".* Aşa se explică menţiunea referitoare la ugrii albi-ungurii şi ugrii negri-cabarii turci pe care o găsim în cronica lui Nestor (a. 1110).

România fiind "pustie", ungurii au preferat Panonia...

Prin urmare, **ungurii ajung în Pannonia conduşi de cabari.** Am văzut că Arpad este nume semitic, explicabil prin aceea că **regele Arpad era de religie mozaică.** Acest antroponim nu există nici la popoarele turcice şi nici la cele ugro-finice.

Sistemul de conducere chazar, *Khagan-gylas-karchas,* s-a menţinut în Ungaria până sub Ştefan cel Sfânt, care îl aboleşte. Prin aceasta, dominaţia şi influenţa chazarilor mozaici se estompează. De-acum **arpadienii cabari vor mai conduce o scurtă perioadă, până la 1301, apoi conducerea o vor prelua ungurii.** Limba chazară, subzistând sub forma dialectului impropriu ***palocz,*** folosit încă în secolul trecut în

patru comitate situate în nordul Ungariei, lângă Moravia, va dispare pentru totdeauna, lăsându-şi amprenta în lexicul unguresc şi românesc, precum şi în onomastica respectivă.

Sursele istorice îl prezintă pe **Ştefan cel Sfânt** ca fiind **foarte tolerant faţă de iudei şi ismaeliţi.** Se pune, deci, o întrebare firească: ce iudei şi ce ismaeliţi se găseau în Ungaria în jurul anului 1000? Inchiziţia nu luase fiinţă pentru a justifica apariţia în Ungaria a unor evrei goniţi eventual din Spania sau din alte ţări occidentale. Ea este organizată în secolul al **XIII**-lea, iar tribunalele inchiziţionale apar în Spania la **1481-1485.** Despre turcii osmanlâi/otomani nu poate fi vorba nici atât, deoarece aceştia încă nu apăruseră în Europa de sud-est. Singura explicaţie este că **aceşti iudei şi ismaeliţi nu erau alţii decât urmaşii chazarilor de religie mozaică sau mahomedană intraţi în Pannonia în secolul al IX-lea, care-şi menţin credinţa în perioada acelor timpuri de început ale secolului al XI-lea, când ungurii încep să treacă la catolicism.** Din această prezenţă se mai poate trage o concluzie: din moment ce existau mahomedani alături de mozaici, înseamnă că nu toţi chazarii au adoptat religia mozaică, întărindu-se constatarea că **numai pătura conducătoare şi o mică parte din popor au adoptat religia mozaică în anul 740.**

Antisemitismul s-a născut în Ungaria !...

Dar, cu timpul, ca o reacţie împotriva foştilor conducători chazari, ungurii, scăpaţi de dominaţia acestora şi în dorinţa de a-şi consolida puterea, încep persecutarea foştilor lor conducători, cunoscuţi de-acum sub numele de iudei şi ismaeliţi. Numai aşa se explică fricţiunile care au început să apară odată cu inchiziţia şi stingerea dinastiei arpadiene la 1301, mai ales că, **din momentul trecerii la catolicism a lui Waic Voicu, în anul 1000, legătura religioasă cu chazarii mozaici şi mahomedani se rupe,** aceştia fiind cunoscuţi de-acum înainte ca **iudei** şi **ismaeliţi.** Totodată, începe o luptă acerbă între catolici pe de o parte, finanţaţi şi stimulaţi de catolicism şi papalitatea caracterizată prin veleitatea de a domina, cu orice preţ, întreaga lume, ca şi mahomedanismul, iar pe de altă parte păgânii, în care erau incluşi evreii, ismaeliţii şi creştinii ortodocşi. Prin predominarea celor cu apartenenţă la religia catolică, toţi "schimnaticii" încep să fie persecutaţi din ce în ce mai puternic.

Cu timpul, de la animozităţi neoficiale se trece la legiferarea persecutării "păgânilor" şi "schimnaticilor". Secolul al XIII-lea este caracteristic pentru noile raporturi dintre urmaşii ugrilor şi cei ai chazarilor-cabari. Când ugrii şi cabarii au intrat în Pannonia împreună, în anul 896, ungurii erau recunoscători cabarilor pentru că-i scăpaseră de pecenegi. **Binefacerea de la sfârşitul secolului al IX-lea,** cu rezonanţe în toleranţa manifestată de regele Waic/Voicu/Ştefan cel Sfânt, **se uită total în secolul al XIII-lea, când se emit o serie de edicte regale, prin care iudeii şi ismaeliţii sunt privaţi de anumite drepturi cetăţeneşti.**

Putem astfel cita **actul din 1222** semnat de regele Andrei al II-lea, prin care se stabileşte: *"Comiţii cămării, schimbătorii de bani, slujbaşii sării şi strângătorii vămilor **să fie nobili ai regatului, să nu poată fi ismaeliţi şi iudei.**"* Este perioada când ungurii catolici încep să se degajeze de vechii lor conducători, respectiv cabarii mozaici sau mahomedani, iar arpadienii chazari deveniţi catolici nu-şi mai amintesc de originea lor turcă.

Acelaşi rege Andrei al II-lea întăreşte la **1231** actul din 1222, precizând că ***"Iudeii şi saracinii să nu fie puşi la conducerea monetăriei şi a ocnelor de sare şi a altor treburi obşteşti",*** iar în **1233** vine cu restricţii şi mai puternice, **interzicându-se** iudeilor, saracinilor şi ismaeliţilor ***de a ocupa orice funcţie publică,*** **de a se căsători cu creştini, de a avea robi creştini etc. Tot acum se introduce pentru prima dată sistemul de semne distinctive pentru iudei, saracini şi ismaeliţi** *, luându-se măsuri pentru separarea lor de creştini.

Românii – vechi salvatori ai evreilor

Raporturile ungurilor cu evreii din Ungaria ating un maximum de fricţiune în anul **1374,** când **regele Ludovic emite un act prin care evreii sunt expulzaţi din Ungaria.**

Dar, perioada în care ungurii îşi manifestă întreaga cruzime este aceea a dominaţiei fascisto-hortiste în Ungaria şi, în special, aceea a ocupaţiei şi terorii desfăşurate de această dominaţie în timpul ocupării Ardealului de nord-vest **(1941-1944),** perioadă în care a fost dezlănţuită o **teroare fără precedent, atât împotriva populaţiei evreieşti, cât şi a celei româneşti.** Ororile săvârşite de trupele şi administraţia ungurească au fost atât de oribile, încât nimeni nu le va putea uita vreodată. Lucrări şi publicaţii ca *"Revista cultului mozaic"* nr. 556-557 din 1-15 iulie 1984, *REMEMBER* din 1985, *"Luceafărul"* nr. 25 din 21 iunie 1986 etc. cuprind evenimente a căror lectură pur şi simplu te înfioară şi te face să te întrebi: cum de a fost posibil să se petreacă asemenea bestialităţi? Cum mai pot fi calificaţi oameni aceia care le-au săvârşit sau le-au ordonat? **Câtă diferenţă între comportamentul plin de umanism al românilor, care au ajutat pe evrei să fugă din faţa terorii şi cruzimea inimaginabilă a ocupanţilor horthisto-fascişti în Ardealul de nord-vest !**

Secuii nu sunt unguri

Judeţele Harghita şi Covasna sunt grafate azi pe vechile Scaune Secuieşti (Ciuc, Odorhei şi Trei Scaune), unde există o populaţie care

---

* **N. edit.:** Se ştie cu certitudine că fascismul a apărut în Ungaria lui Horthy, Mussolini şi Hitler preluând puterea ulterior.

Iată, deci, că şi "Steaua lui David", galbenă, introdusă de Hitler ca semn distinctiv pentru evrei, îşi are o veche origine (1233) tot în Ungaria...

vorbeşte o limbă ungară dialectală, având o origine controversată.

Secuii au făcut parte din *Unio Trium Nationum* (unguri, saşi şi secui), în care ungurii nu se confundau cu secuii.

În trecut, secuilor li s-a atribuit diferite denumiri, funcţie de documentul care-i menţionează: ***Zecul*** (citit Secul), ***Siculi, Szikly*** (citit Sicli), ***Tschiki*** (citit Ciki) etc., azi ***Szekély*** (citit Sechei).

Anonymus, Notarul regelui Bela I, îi numeşte ***Siculi,*** considerându-i popoare ale lui Attila, deci huni ca origine. Ei luptau în primele rânduri ale armatei, în calitate de conducători.

Diploma de la 7 mai 1211 a regelui Andrei al II-lea al Ungariei, prin care permite cavalerilor teutoni să se aşeze în Ţara Bârsei, precizează că aceştia vor fi scutiţi de vama târgurilor din această ţară. Ea este întărită şi completată de Wilhelmus, episcopul Transilvaniei, la **19 aprilie 1218** la Roma: ***"...să luaţi dijma acestui pământ de la locuitorii lui de acum şi cei viitori şi să clădiţi biserici, păstrând însă pentru sine şi urmaşii săi dijma ungurilor şi secuilor dacă s-ar întâmpla să se strămute ei în această ţară."*** Acelaşi rege Andrei, în **1222** întăreşte diploma de la 1211. Deci, **atunci nu existau unguri şi secui în Ţara Bârsei, ei nefăcând parte din aceeaşi naţiune.**

Simon de Keza (sec. XIII) aminteşte că **secuii au trăit cu blackii în munţi, luând de la aceştia alfabetul.** Keza a trăit printre secuii din Bihor, aflaţi aici ca paznici de hotar. Aceeaşi menţiune o găsim şi în *"Chronicon Pictum Vindobonense/Cronica pictată de la Viena"* (1358), care îi consideră pe secui urmaşi ai hunilor, ca şi *Chronicon Poszoniense* (1330).

Samuel Timon, în *"Imago novae Hungariae"* (Cassovia, 1734) şi *"Imago antiquae Hungariae"* (Viena, 1754), menţionează că în comitatul Ugocea paznicii pădurilor şi munţilor erau numiţi *Szikly,* fapt confirmat şi de Pál Hunfalvy în sec. XIX.

Jean Stilting, în *"Vita Sancti Stephani"* (1747), îi considera pe secui urmaşi ai pecenegilor, deci de origine turcică. Idem George Pray în *"Annales veteras Hunorum, Avarorum et Hungarorum"* (Viena, 1761). Louis Schlözer îi prezintă pe secui ca urmaşi ai cumanilor, deci tot de origine turcică, iar Szabó Király constata în secolul trecut că secuii nu sunt unguri. Joseph Thury îi socotea urmaşi ai avarilor (v. *"A Szekélyek eredete"* în "Erdélyi Muzeum", 1898), ca şi Hóman Bálint.

Julius Pauler îi numea pe secui *"urmaşi ai triburilor turce ale cabarilor"* (n.n. – din marele neam al chazarilor), *constituiţi în 3 triburi, care au condus sub Almutzes* (ungureşte: Almus) *cele 7 triburi ungureşti în Pannonia în anul 896."*

Rezultă, oricum, că **secuii nu sunt unguri,** iar recenzarea lor ca unguri la recensămintele din România este o gravă eroare istorică şi politică. **Secuii sunt de neam turanic,** cel mai sigur urmaşi ai hunilor, aşa cum arată toate cronicile ungureşti, în timp ce **ungurii sunt de neam ugro-finic,** fapt recunoscut chiar de ei prin organizarea congresului popoarelor ugro-finice din Ungaria din anul 1996. Primii sunt bruneţi de tip turanic, iar ultimii sunt blonzi de tip finlandez.

Prezența secuilor în toponimia Ardealului, conform documentelor ungurești, ne precizează etapele de deplasare a lor dinspre apus spre răsărit.

În timp, secuii au primit printre ei mulți români, ca paznici de hotar, apoi desnaționalizați, ceea ce explică nume ca Varza, Olah, Finta, Gherghina etc din comuna Ghelnița. Tot așa se explică și faptul că **secuii au trăit totdeauna în foarte bune relații cu românii** din așa-zisele Scaune Secuiești. Ei au luptat alături de Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul împotriva ungurilor, iar la 1514 **Gheorghe Dozsa s-a răsculat împotriva ungurilor și, deci, nu se considera ungur.**

Ungurii sunt...95% români !

Tot ceea ce urmează are la bază, aproape în exclusivitate, cronicile ungurești și cele circa 14.000 de documente ungurești redactate în limba latină, pe care le-am studiat.

Se apreciază că ungurii din România formează azi *"o minoritate de 2.000.000".* Așa s-ar părea a fi la prima vedere. Cunosc foarte bine întreaga populație a României, inclusiv cea a Transilvaniei. Cunosc foarte bine originea populației ungurești, pe baza unor studii și documente ungurești, parte din ele prea puțin sau aproape deloc cunoscute și cercetate în România. De aceea, pot afirma fără a greși că **din cei 2.000.000 "ziși unguri", în care sunt incluși și secuii, deși nu sunt unguri, numai circa 5% sunt unguri adevărați, restul fiind români desnaționalizați** (aceștia constituind cvasitotalitatea așa-zișilor unguri) **sau rămășițele hunilor și cabarilor-turci,** aceștia făcând parte din marele neam al chazarilor. Mă văd obligat să vă reamintesc că Edouard Sayous, membru al Academiei Franceze și al Academiei Ungare, a găsit în secolul XIX trei comitate în nordul Ungariei în care se mai vorbea dialectul *palocz,* amestec de limbă ungară cu limba cabară, iar Pál Hunfalvy, ca și mulți alți istorici unguri, a demonstrat că, în limba ungară medievală, prin *Zecul,* devenit apoi *Székely,* se înțelegea *"paznic de hotar",* iar nu o națiune. **Tipul somatic al secuilor dovedește și azi originea lor turcă și română la aproape totalitatea acestora. Nume românești se găsesc frecvent la secui, dovadă a originii românești a posesorilor,** chiar dacă astăzi ei n-o mai cunosc. Exemple: *Pap/Pop, Finta, Màrkos* "Mărcuș", *Lukàcs* "Lucaci", *Fábian, Gál, Várza, Olán* "Românul", *György* "Gheorghe", *Györgyne* "Gherghina", *Marczius* "Marțius", *Bot, Luka, Kozma, Vajda* "Vaida", *Todor, Sándor* "Șandru, Alexandru" (în documentele vechi ungurești: *Sandoru* = antroponim românesc), Déva, Komán (v. localitatea antică *Comana* în Kappadokia), *Sima, Kadar* "Cădarul", *Vitályos* "Vitalius", *Negro* "Negru", *Deák* "Latinul" etc., etc.

Dacă s-ar face statistica tipurilor somatice ale ungurilor din Transilvania sau analiza hematologică a acestora și chiar a celor din Ungaria, s-ar putea constata fără echivoc originea românească a cvasitotalității ungurilor de azi. Ca popor de origine ugro-finică, este cert că cine nu este blond de tip nordic nu este ungur.

Plecând de la date istorice, ajungem la aceleaşi concluzii. Ungaria de azi are circa 10.500.000 locuitori zişi unguri. Adăugând cei circa 2.000.000 zişi unguri din România, se ajunge la un total de 12.500.000. După unele afirmaţii ungureşti, în total ar exista 15–16.000.000 zişi unguri, incluzând şi pe cei emigraţi în alte ţări. România are azi 22.000.000 locuitori, din care 2.000.000 zişi unguri, rămânând doar 20.000.000 români. Dar, în secolul I e.n., Dacia avea circa 1.000.000 locuitori. Conform tabelului anexat, rezultă că, la sfârşitul secolului al **IX**-lea, când ungurii se stabilizează în Pannonia, Ţările Româneşti (inclusiv Transilvania) aveau **4.400.000** locuitori, iar ungurii ar fi trebuit să aibă 2.000.000. Având în vedere şi aprecierile unor cercetători, conform cărora ungurii ar fi suportat consecinţele dezastruoase ale unor molime care i-au afectat numai pe ei, nu şi pe români, ar rezulta că la anul **896,** când ei s-au sedentarizat în Pannonia, ar fi fost în număr de **3.000.000 !** Îşi poate imagina cineva că acest ultim număr ar fi real? Evident, nu. Prin urmare, realitatea trebuie să fie cu totul alta în ceea ce priveşte numărul de azi al populaţiei ungureşti de pretutindeni, luată la un loc.

La venirea celor 7 triburi de unguri în Pannonia, **în anul 896,** sub conducerea celor trei triburi de cabari, al căror şef era Almutzes şi apoi fiul său Arpad, **ungurii nu puteau fi în număr mai mare de 3-7.000,** deoarece:

–la destrămarea imperiului hunic, **în anul 451, n-au mai rămas decât 3.000 de huni,** astfel cum menţionează toate cronicile ungureşti;

–**pecenegii,** care erau mai puternici decât ungurii şi care i-au împins pe aceştia mai întâi în Etel-Köz/Atelcuz şi mai apoi în Pannonia, la încetarea dominaţiei lor şi retragerea în Munţii Buzăului, erau atât de **puţini,** încât azi mai pot fi văzuţi în câteva sate din zona comunei Bozioru, jud. Buzău.

Se pune, deci, o întrebare logică: de unde avem azi 16.000.000 de unguri? Trebuie să precizăm că **nu trebuie confundată etnia cu cetăţenia,** adică nu înseamnă că a fi cetăţean ungur trebuie să fii neapărat ungur de origine. Aceeaşi problemă se pune şi pentru cei ce vorbesc limba ungară sau se consideră unguri. Mai trebuie să precizăm că această perspectivă nu exclude drepturile minorităţilor naţionale din România. O spune un om care are mulţi prieteni unguri şi pe care i-a ajutat foarte mult.

Cu privire la **originea ceangăilor, lucrurile sunt prea clare** pentru a mai fi necesar un comentariu cu privire la originea românească a ceangăilor.

În ce priveşte drepturile ungurilor din România, fiindcă se vorbeşte tot mai des de reintegrarea României în Europa, consider că n-ar fi rău ca o delegaţie guvernamentală română, din care să facă parte şi reprezentanţi ai U.D.M.R., să se deplaseze **în Franţa şi Spania** şi să ne prezinte **drepturile bascilor şi bretonilor,** ţinând seama şi de faptul că aceştia sunt **autohtoni** în ţările respective, în timp ce **ungurii** sunt **musafiri** atât în Pannonia, cât şi în România.

În relațiile româno-ungare, trecutul nu poate fi eludat, deoarece trebuie să ținem seama de **masiva desnaționalizare a românilor în timpul dominației politice ungureşti în Pannonia şi, mai târziu, în Transilvania, începând cu secolul al XI-lea, ceea ce a mărit în mod cu totul artificial şi în cantități imense numărul "ungurilor".** Trebuie precizat că, prin această desnaționalizare, **şi-au pierdut originea românească foarte multe somități româneşti,** cum au fost, de exemplu: **fiica ducelui român Menu Morout,** devenită soția ducelui Zoltan, fiul lui Arpad; **Sarolta,** soția regelui cabar Geicha (ambii de religie ortodoxă) şi soră a ducelui român Iula din Alba Iula (Alba Iulia de azi), numit în cronicile ungureşti *avunculus* "unchi dinspre mamă" al regelui **Waic/ Voicu,** devenit la anul 1.000 Ştefan cel Sfânt (nume preluat de la românul Ştefan), căci Sarolta a fost mama acestui rege, care – deci – n-a fost ungur, ci **româno-cabar** (turc). Mai putem adăuga **familiile: Aron, Bánffi** "fiul lui Ban", **Corvin** (Ioan şi Matei), **Dragffi** "fiul lui Drag", **Györffi** "fiul lui Iaurinus"/Györ, **György** "Gheorghe", Crăciun/**Karácsony, Petöffi** "fiul lui Peteu" (v. Peteu – diminutiv de la Petre, tatăl său numindu-se Petrovici, numele sârbizat al lui Petre), **Popffy** "fiul lui Pop". Printre alte somități româneşti desnaționalizate putem cita: episcopul Szent Balázs "Sfântul/Sânt Românul", profesorul scriitor **Béla Balázs** "Românul", scriitorul **Frigyies Balázs** "Românul", istoricul **Mihail Besán,** scriitorul **Gedeon Borsa,** ing. Carol Crăciun/**Károly Karácsony,** profesorul şi rector Marcu Crişianu/**Márk Körös,** filologul Ioan Crişian/**János Crişián,** Marin Florian/**Marian Florianus,** filologul Dezideriu Păiş/**Dezsö Pais,** filologul Lucaci Patrubani/**Lucács Pátrubány,** Istoricul **Justin Popfiu,** magistrul **Pous,** magistrul şi filosoful Ioan Silvester/**János Erdösi,** Ioan Socul/**Joannes Sambucus,** filologul **Stán** etc., etc.

Nume româneşti mai întâlnim şi la personalități actuale: Oláh (fost ministru al apărării naționale), **Lajos Fur, Károly Grosz, Gyula Horn** etc. La fel este **János Kádár** "Cădarul" şi primarul român **Kozsokár** (citit Cojocar), precum şi **Márk György**/Marcu Gheorghe, actualul Secretar General al Uniunii Democratice a Românilor din Ungaria.

De aceea, cu durere trebuie să afirm că *"în voi, ungurii, plânge originea voastră românească"...*

În ce priveşte sărbătoarea zilei de 15 martie, ce-ar fi dacă şi românii ar organiza sărbătorirea la Budapesta sau în Ungaria a zilei de 1 Decembrie, aceasta fiind sărbătoarea românilor de pretutindeni? Am spus *"la Budapesta",* ținând seama mai ales de faptul că **Buda a fost la origine cetate dacică,** deoarece acolo a fost descoperită o *dava* – BUDA însemnând în limba dacă şi georgiană "cetate"/"dava", România având şi ea – foarte normal – 25 localități BUDA (în trecut: 42) şi 31 localități cu nume derivate din BUDA, ca Budeşti etc (în trecut: 73). În această situație, ar fi normal să cerem şi noi realipirea oraşului BUDA de pe malul Dunării la România, ținând seama că în antichitate aceasta făcea parte din Dacia ?

TABEL
cu calculul populației românești, hunice și unguresți (mileniul I-II)

Anii corespunzători perioadei de dublare a populației	Nr. români	Nr. huni	**Număr** teoretic	**unguri** real
	mii	mii	mii	mii
1	2	3	4	5
100	1000	–	–	–
450	1700	3	–	–
800	3400	6	–	–
900	4400	8	2000	7
1150	6800	12	2500	13
1250	10000	16	4000	14
1500	13600	24	5100	18
1600	20200	32	8000	28
1850	27200	48	10300	36
1950	3500	62	16000	56
2000	**38800**	68	17000	**59**
2200	54400	96	20600	72

NOTA 1 – Calculul populației a fost întocmit pe principiul dublării acesteia la parioade de circa 350 ani. Pentru unguri s-a folosit calculul regresiv, pornind de la numărul actual al acestora (coloana 4)

NOTA 2 – Populația românească:

– din România	22.000.000
– români din Basarabia și Bucovina	4.000.000
– români din "diaspora"	13.000.000
TOTAL =	39.000.000

NOTA 3 – În perioada anilor 100-450 s-a considerat pentru români o creștere mai mică, având în vedere războaiele romano-dacice.

Concluzii

Considerăm că din cele expuse anterior s-a desprins o realitate de necontestat: vechimea neamului românesc de pe teritoriul numit azi România ca şi de pe ţinuturile învecinate, rupte din fosta Dacie (numele anterior al României de azi), **vechimea neîntreruptă a civilizaţiei noastre pe parcursul a ultimilor 2.000.000 de ani, ca şi vechimea şi răspândirea pe plan european a limbii române, ca şi a dialectelor vorbite de românii din afara graniţelor României de azi.**

Toate cele prezentate se bazează pe **documente de necontestat,** ca şi pe unele inedite, necunoscute până în prezent de istoriografia actuală.

Considerăm că este cazul ca cele expuse în prezenta lucrare să fie cunoscute de toţi cetăţenii acestei ţări, pentru că numai astfel vom putea afla **adevărul cu privire la neamul românesc** sau – mai bine zis – dacoromânesc, adevăr care a fost **deformat cu bună ştiinţă de diferiţii străini infiltraţi în istoriografia noastră.** În felul acesta, vom avea o cu totul altă viziune din partea **popoarelor europene, marea lor majoritate fiind descendente din străvechiul neam al dacilor,** fapt care astăzi nu le mai este cunoscut.

BIBLIOGRAFIE

1.**Arpadus Dobo** – *"Inscriptiones extra fines Pannoniae Daciaeque reperta ad res earundem Provinciarum pertinentes"*, Budapest, 1975.
2.**C. Popilian** – *"Necropola daco-romană de la Locusteni"*, Bucureşti, 1980.
3.**Dicţionar Enciclopedic Român,** Bucureşti, 1962-1966.
4.**Dio Cassius,** II; LI, 20,5; LIII, 22,5; 25, 2: *"Istoria romană"*.
5.**Diodor din Sicilia** – *"Biblioteca istorică"*, traducere: Radu Hâncu şi Vladimir Iliescu, Bucureşti, 1981, pag. 169, 307.
6.**D.M. Pippidi,** *"Dicţionar de istorie veche a României"*, Bucureşti, 1976, pag. 312.
7.**D. Protasse,** *"Un cimitir dacic la Soporu de Câmpie"*, Bucureşti, 1976.
8.**Enciclopedia Britanica,** Londra, 1951, pag. 449.
9.**Felix Colson,** *"Nationalité et régénération des paysans moldo-valaques"*, Paris, 1862.
10.**George Murnu,** *"Homer – Iliada"*, traducere, Bucureşti, 1985, pag. 93, 100, 105, 290.
11.**G. Ch. Crusius,** *"Vollständiges Grichischh-Deutsches Wörterbuch über die Gedichte des Homeros und der Homeriden"*, Leipzig, 1852, pag. 368.
12.**Gh. Ivănescu,** *"Istoria limbii române"*, Bucureşti, 1980
13.**G.I. Brătianu,** *"O enigmă şi un miracol istoric: poporul român"*, Bucureşti, 1988, pag. 161
14.**Grigore Brâncuş,** *"Vocabularul autohton al limbii române"*, Bucureşti, 1983.
15.**Guillaume,** baron de **Humboldt,** *"Recherches sur les habitants primitifs de l'Europe à l'aide de la langue basque"*, Paris, 1866.
16.**Heinrich Julius/Henry Jules Klaproth,** *"Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie et ethnographiques sur cette partie du monde; avec un atlas in-folio"*, Paris, London, Stuttgart, 1826.
17.**Herodotos,** *"Istorii"*, Bucureşti, 1984, pag. 5, 9, 23, 39, 64, 66-69, 129, 151, 234, 236, 263, 264, 267, 270, 274, 283, 285-287, 289, 291 292, 294, 298, 299, 302, 315, 318, 328, 329, 335, 352, 361, 362, 364, 424, 429, 430, 465, 467-470; 9, 13, 22, 58, 59, 87, 92, 93, 107, 113, 130, 132, 171, 179, 219, 221, 222, 231-233, 235, 273, 284, 293, 295, 297, 337, 353, 361, 367, 368, 401, 403, 404, 417, 418, 367, 368.
18.**Horia C. Matei,** *"O istorie a Romei antice"*, Bucureşti, 1979.
19.**I. Coteanu,** *"Originea limbii române"*, Bucureşti, 1981.
20.**I.I. Russu,** *"Limba traco-dacilor"*, Bucureşti, 1959.
21.**Justin Popfiu,** *"Poesia şi prosa"*, 1870.
22.**Larousse du XX-ème Siècle**
23.**Laurentius Topeltinus,** *"Origines et ocasus Transylvanorum"*, 1667
24.**Lex XII Tabularum**
25.**L. Quicherat et A. Daveluy,** *"Dictionnaire latin-français"*, Paris, 1925, pag. 981

26.**Marijane Minaberry,** *"Dictionnaire basque pour tous",* San Sebastian–Spania et Hendaye–France, 1972.
27.**Marius Sala,** *"Limbile lumii",* Bucureşti, 1981.
28.**M.N. Bouillet,** *"Dictionnaire universel d'histoire et de géographie",* Paris, 1878, pag. 85, 88, 487, 605, 630, 916, 926, 927, 1073, 1255, 1319, 1374, 1450, 1682, 1860, 1968.
29.**Nicolae Densuşianu,** *"Dacia preistorică",* Bucureşti, 1913, pag. 24-26, 65, 67, 69, 70, 77, 79, 81-83, 87-95, 162, 171, 172, 185, 186, 190, 192, 194, 197, 229, 230, 233, 251, 252, 253, 274, 285, 378-380, 388, 464-481, 547-551, 556, 557, 559, 563, 564, 567, 569, 571, 668-1152.
30.**Nicolae Densuşianu,** *"Dacia preistorică",* Bucureşti, 1986, pag. 58, 76-78, 80, 81, 84, 88-99, 139, 146, 153, 155, 157, 159, 161, 178-180, 190, 191, 204, 211, 264, 265, 269, 318-328, 370-373, 375-377, 379, 381-383, 444-722.
31."**Noi, Tracii**" *"Buletinul",* nr. 197, 1991, pag. 4, 6, 7.
32.**Orosius,** I, 2.73; VI, 8.22; VI, 21, 1-5.
33.**Paul-Lazăr Tonciulescu,** *"D'où viennent les Basques",* în **Haize Garbia,** Hendaye–France şi San Sebastian–Spania, 1972.
34.**Petre Ispirescu,** *"Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte"*
35.**Petru Maior,** *"Istoria pentru începutul românilor în Dacia",* Pesta, 1812.
36.**Pierre Lhande,** "Dictionnaire basque-français et français-basque", Paris, 1926.
37.**Plinius,** III, 21; XXXIV, 149.
38.**Ptolomeu,** II, 6, 10; II, 6, 3; VIII, 4, 2.
39.**România Liberă,** ziar, 25.05.1995
40.**România Liberă,** ziar, 19.11.1992
41.**Samuel Micu/Klein,** *"Elementa linguae daco-romanae sive valachicae",* Viena, 1780.
42.**Strabon,** III, 3, 7, 10, 153, 157, 159, 161, 162, 164; VI, 287.
43.**T. Trombetti,** Alfredo, *"La origine della langue Basco",* Bologne, 1925.

Cuprins

min.
3 ex.

TITLURI COMANDATE:

peste
20 ex.

Titlul		Nr. exemplare
1. Secretele lui Pavel Coruț	- 50.000 lei	______
2. Războiul parapsihologic împotriva României	- 50.000 lei	______
3. Marile Mistere ale Piramidei Oculte	- 50.000 lei	______
4. Ghidul spionului român	- 50.000 lei	______
5. Teroriștii printre noi	- 50.000 lei	______
6. Spionajul total în acțiune	- 50.000 lei	______
7. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. I	- 50.000 lei	______
8-10. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. II,III,IV	X 60.000 lei	______
11. Revanșa Daciei	- 60.000 lei	______
12. Adevăruri explozive	- 60.000 lei	______
13. Atlanții din Carpați	- 60.000 lei	______
14. Democrația hienelor / Spionaj, sânge și teroare	- 60.000 lei	______
15-16. Experimentul Terra - vol. I-II	X 60.000 lei	______
17. Serviciile secrete și parapsihologia	- 60.000 lei	______
18. Conspirația Satanei - Ținta România - vol. III	- 60.000 lei	______
19. Spionaj și diversiune	- 60.000 lei	______
20. Dacia Preistorică (N. Densușianu) - vol. I	- 60.000 lei	______
21. RAMANIA - Paradisul regăsit	- 60.000 lei	______
22. CIA contra KGB - Secretele serviciilor secrete	- 60.000 lei	______

Destinatar:
Editura "OBIECTIV"
Tel./fax: 0251/418.943; 0744.708.957
OP. 8, CP. 812
Craiova - cod 1100
Județul Dolj

Expeditor ______
Strada ______ Nr. ______
Bl. ______ Sc. ______ Et. ______ Ap. ______
Județ / Sector ______
Cod ______ Localitatea ______
Tel.: ______ / ______

R
P
R

TALON DE COMANDĂ

Plata rambursă / Taxele postale se suportă de editură

CONTRACT
Editura OBIECTIV - cititor

Subsemnatul ____,
din localitatea ______________________, cod ______, județul/sectorul ______________,
str. ______________________________, nr. ______, bl. _________, sc. ______, et. ______,
ap. ______, tel. ______________________, act identitate seria _____, nr. ___________,
emis de Poliția ___________________, la data de ____________________,

Doresc a primi, cu prioritate, la adresa de mai sus, cu plata ramburs, taxele poștale suportate de editură și o reducere de 30%, câte 1 (un) exemplar din toate titlurile noi ale Editurii Obiectiv, apărute în anul 2003 (mai și noiembrie).

Comenzile suplimentare contractului vor fi taxate conform condițiilor din talon.

Neprimirea / returnarea unui colet îmi va anula, automat, dreptul de a primi sau comanda lucrările Editurii OBIECTIV.

Editura OBIECTIV se obligă să respecte condițiile de mai sus.

Data,

Semnătura cititorului,

SECRETE ÎN OBIECTIV

Nicolae Densușianu — DACIA PREISTORICĂ — "Biblia" românilor

Adrian Bucurescu — Atlanții din Carpați

Teodor Filip — ADEVĂRURI EXPLOZIVE

Teodor Filip — CONSPIRAȚIA SATANEI — ȚINTA ROMÂNIA — Vol. III

Col.(r) Florian Gârz — SPIONAJ ȘI DIVERSIUNE

Teodor Filip — EXPERIMENTUL TERRA

Cornel Bârsan — REVANȘA DACIEI

Eugen Delcea — SECRETELE TERREI — ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI — vol. IV

Paul Lazăr Tonciulescu — RAMANIA — PARADISUL REGĂSIT

Eugen Delcea — SECRETELE TERREI — ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI — Volumul II

Col.(r) Florian Gârz — CIA contra KGB — Secretele serviciilor secrete

Eugen Celan — SERVICIILE SECRETE ȘI PARAPSIHOLOGIA

Eugen Delcea — SECRETELE TERREI — ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI — Volumul III

Teodor Filip — TERORIȘTII PRINTRE NOI

Col.(r) Florian Gârz — DEMOCRAȚIA HIENELOR — Spionaj, sânge și teroare

Teodor Filip — EXPERIMENTUL TERRA — Vol. II

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

ISBN: 973-85745-7-9

Preț … 10.90